ÅRGÅNG 124 ▪ NUMMER 1 ▪ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ▪ JANUARI 2000

LIAHONA

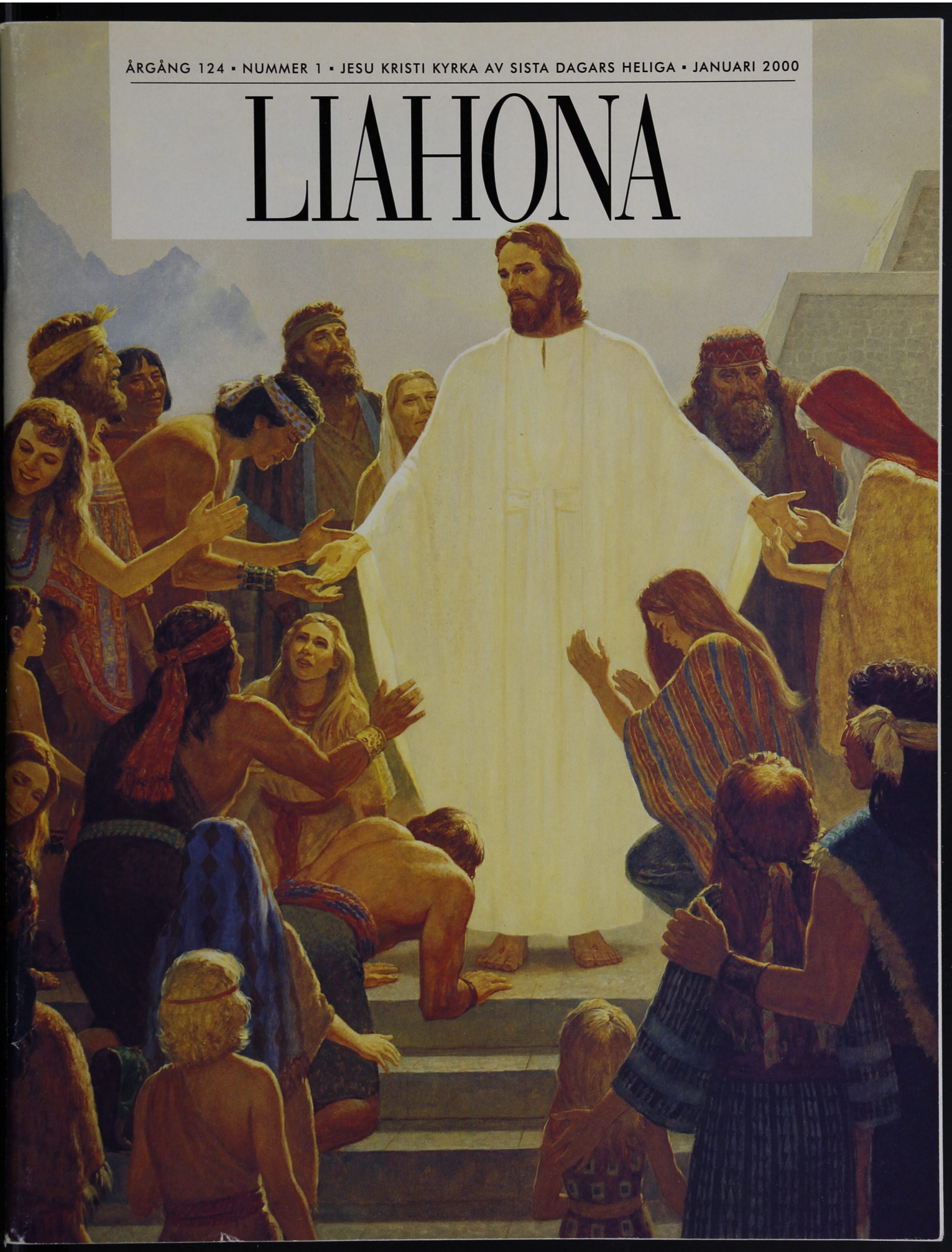

***Downham, England,* av Frank Magleby**

I slutet av 1830-talet hade äldste Heber C Kimball i de tolv apostlarnas kvorum och Joseph Fielding stor framgång när de predikade evangeliet i byarna Downham och Chatburn, båda i närheten av Preston, England. Under sitt sista besök fick han sällskap av barn som arm i arm sjöng Sions sånger medan de vandrade en bit av vägen med honom. Djupt rörd gick äldste Kimball flera gånger till bäcken för att badda ögonen.

205.5
325We
000
Jan

Rapport från 169:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Predikningar och händelser 2–3 oktober 1999 i tabernaklet på tempelplatsen i Salt Lake City, Utah

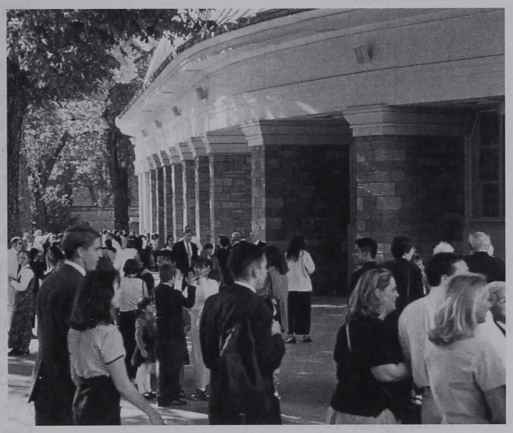

Jag tar tillfället i akt denna morgon att berätta om de framsteg vi gör mot målet att ha hundra tempel i verksamhet år 2000", sade president Gordon B Hinckley på generalkonferensens inledningssession under lördagen.

"Sedan första januari i år har vi invigt [åtta] tempel . . . Från nu och till årets slut ska vi inviga . . . sju till. I slutet av 1999 räknar vi med att ha 68 verksamma tempel . . .

Många hundratusentals icke-medlemmar har besökt de nya templen när det har varit öppet hus. De har gjort det med vördnad och respekt. I många fall är templen tveklöst de vackraste byggnaderna i de städer där de finns. Människor förvånas över deras skönhet. Men bland allt annat imponeras de mest av bilderna av Frälsaren som de ser i dessa heliga hus. De ser oss inte längre som ett icke-kristet folk. De måste känna till att den centrala gestalten i all vår dyrkan är Herren Jesus Kristus . . .

Vi ska fortsätta med invigningarna nästa år. Det blir en mycket hektiskt tid. Vi räknar med att inviga kanske så många som 42 tempel till. Vid slutet av år 2000 kommer vi, om de nuvarande planerna förverkligas, inte bara att ha de hundra tempel som varit vår strävan, utan fler än dessa.

Vi ska inte sluta med det. Vi kanske inte bygger i samma takt, men vi ska fortsätta så länge som Herren önskar att det ska pågå."

På söndagseftermiddagen sade president Hinckley: "När vi i dag stänger portarna till detta tabernakel och ser fram emot öppnandet av portarna till det nya konferenscentret nästkommande april, gör vi det med kärlek, med uppskattning, med respekt, med vördnad – ja, med tillgivenhet – för denna byggnad och för dem som har gått före oss, som byggde så ordentligt och vars hantverk har varit till nytta så länge."

Tidigare under dagen sade han: "Låt det gamla året gå. Låt det nya året komma. Låt ännu ett århundrade passera. Låt ett nytt ta dess plats. Säg adjö till ett millennium. Hälsa början av ännu ett tusen år.

Och så ska vi gå framåt på en fortsatt stig med tillväxt och utveckling, och påverka människors liv överallt med det som är gott, så länge jorden består.

Vid något stadium av all denna tillväxt, kommer Jesus Kristus för att regera i härlighet på jorden. Ingen vet när detta kommer att ske. Inte ens änglarna i himmelen vet när Han ska återvända. Men det blir en välkommen dag."

Mötesledare för de två dagarna med konferenssessioner var president Hinckley och hans rådgivare i första presidentskapet, president Thomas S Monson och president James E Faust.

Radio- och televisionsutsändning av konferensen gjordes som under tidigare år. Nytt för denna konferens var direktsända ljud- och videoutsändningar som finns att tillgå över hela världen via Internet. Videoinspelningar av generalkonferensen finns att tillgå för kyrkans enheter över hela världen.

– Redaktionen

Januari 2000 • Årgång 124 • Nummer 1
LIAHONA 20981.180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:
Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolvs kvorum:
Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Marlin K Jensen

Rådgivande:
F Enzio Busche, John M Madsen, Alexander B Morrison

Studiekursavdelning:
Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:
Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: R Val Johnson
Redaktör: Roger Terry
Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood
Koordinator för redaktion och produktion: Beth Dayley
Tidskriftsassistent: Konnie Shakespear

Layoutavdelning:
Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Senior Designer: Sharri Cook
Designer: Thomas S Child, Tadd R Peterson
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch, Denise Kirby, Jason L Mumford, Deena L Sorenson
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:
Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Marknadschef: Joyce Hansen

Liahonas Sverigeredaktion:
Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89
E-post: edlundcg@ldschurch.org

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till Nordiska Servicekontoret, Utlandagatan 24, 412 80 Göteborg. Tel: 031-778 89 76, fax 031-16 55 29. Priset för en helårsprenumeration är SEK 100:00 och betalas direkt till enheten under "Annat". Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller e-post till CUR-Lihona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kinesiska, kiribati, koreanska, lettiska, litauiska, malagasy, mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2000 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Tryckt i Förenta staterna.

For readers in the United States and Canada:
January 2000 Vol. 124 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ÄMNESREGISTER

Andliga gåvor 12
Aronska prästadömet 45
Arvedel 34, 91
Behålla 9, 98
Bön 15
Den Helige Anden 79, 94, 105
Enighet 98
Familjerelationer 15, 18, 34, 77, 91, 111, 114
Frälsningsplanen 77
Frestelser 12
Frid 36, 79
Förberedelse 36
Föredöme 34
Försoningen 29, 38
Förtröstan 52
Föräldraskap 21
Gudomen 45
Handlingsfrihet 12, 77
Hjälpföreningen 111, 114, 117, 120
Hjälpföreningens tillkännagivande 111
Hopp 42, 70, 79
Jesus Kristus 21, 29, 42, 70, 82, 87, 105, 117
Konferenscentret 108
Kvinnlighet 111, 117, 120
Kyrkans ekonomi 62
Kyrkans tillväxt 4
Lydnad 18, 32, 79, 103
Lärjungeskap 29
Lärosatser 73
Manlighet 49
Missionärsarbete 52, 54
Missnöje 6
Mormons bok 6, 82
Motgångar 6, 32, 42
Musik 26
Möte för hemmets, familjens och den enskildes utveckling 114
Omvändelse 38, 49, 91, 103, 105
Plikt 58
Profeter 15, 18, 36, 45, 73
Prästadömet 58
Rättfärdighet 103
Renhet 101
Sabbatsdagen 21
Självbehärskning 26, 101
Skriftstudier 82
Släktforskning 4
Tabernaklet 108
Tal 101
Tempel och tempelarbete 4, 120
Tjänande 32
Tro 52, 54, 70
Undervisning 94
Uppenbarelse 26
Uppskjuta 38
Utbildning 62
Vittnesbörd 54
Vänskapskontakt 9, 98
Världslighet 117
Återaktivering 9
Återställelse 87
Äktenskap 62
Ämbeten i kyrkan 58
Ödmjukhet 49

Talare i alfabetisk ordning

Andersen, Neil L 18
Ballard, M Russell 73
Banks, Ben B 9
Bradford, William R 103
Damiani, Adhemar 32
Dew, Sheri L 117
Edgley, Richard C 49
Eyring, Henry B 38
Faust, James E 25, 54, 70, 120
Featherstone, Vaughn J 15
Hinckley, Gordon B 4, 62, 87, 108
Holland, Jeffrey R 42
Jensen, Virginia U 114
Larsen, Sharon G 12
Maxwell, Neal A 6
Monson, Thomas S 21, 58
Morrison, Alexander B 29
Nelson, Russell M 82
Oaks, Dallin H 94
Oveson, Stephen B 34
Packer, Boyd K 26
Perry, L Tom 91
Pinegar, Patricia P 79
Porter, L Aldin 77
Scott, Richard G 105
Smoot, Mary Ellen 111
Stone, David R 36
Stucki, H Bruce 52
Winkel, Richard H 98
Wirthlin, Joseph B 45
Wood, Robert S 101

Hemundervisning och besöksundervisning: Det finns inga tilldelade budskap för hemlärare eller besökslärare i generalkonferensnumren av Liahona för januari och juli. Efter att hemlärarna och besökslärarna under bön har beaktat behoven hos dem de besöker, väljer de ett konferenstal som budskap.

Omslaget: *"För att ni skall veta"*, av Gary L Kapp. Med tillstånd av Mr och Mrs David Larsen.

Konferensfotona togs av Craig Dimond, John Luke, Welden C Andersen, Matt Reier, Heather Leary, Tamra Ratieta, Shelli Livingston, Lana Leishman, Don Thorpe, Robert Casey och Bryant Livingston.

Konferenstal på Internet: Besök kyrkans officiella webbsida: www.lds.org för att få tillgång till generalkonferenstal på många språk på Internet.

INNEHÅLL

1 RAPPORT FRÅN 169:e HALVÅRSKONFERENSEN FÖR JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

LÖRDAGSMORGONENS SESSION

4 VÄLKOMMEN TILL KONFERENSEN
GORDON B HINCKLEY

6 LÄRDOMAR AV LAMAN OCH LEMUEL
NEAL A MAXWELL

9 VAR EN HERDE FÖR MINA FÅR
BEN B BANKS

12 HANDLINGSFRIHET – EN VÄLSIGNELSE OCH EN BÖRDA
SHARON G LARSEN

15 EN LÄNK HÅLLER FORTFARANDE
VAUGHN J FEATHERSTONE

18 PROFETER OCH ANDLIGA MULLVADSSYRSOR
NEIL L ANDERSEN

21 ATT BLI SÅ BRA VI KAN BLI
THOMAS S MONSON

LÖRDAGSEFTERMIDDAGENS SESSION

25 RÖSTNING PÅ KYRKANS ÄMBETSMÄN
JAMES E FAUST

26 UPPENBARELSENS ANDA
BOYD K PACKER

29 JAG HAR KOMMIT HIT TILL VÄRLDEN FÖR DENNA ENDA SAK
ALEXANDER B MORRISON

32 TJÄNA HERREN
ADHEMAR DAMIANI

34 VÅRT ARV
STEPHEN B OVESON

36 ANDLIGA ORKANER
DAVID R STONE

38 SKJUT INTE UPP
HENRY B EYRING

42 "ÖVERSTEPRÄST FÖR DET GODA SOM SKALL KOMMA"
JEFFREY R HOLLAND

PRÄSTADÖMSSESSIONEN

45 ATT VÄXA I PRÄSTADÖMET
JOSEPH B WIRTHLIN

49 "HÄR ÄR MANNEN"
RICHARD C EDGLEY

52 TRON HOS EN SPARV: TRO OCH FÖRTRÖSTAN PÅ HERREN JESUS KRISTUS
H BRUCE STUCKI

54 OM FRÖN OCH JORDMÅNER
JAMES E FAUST

58 PRÄSTADÖMETS KRAFT
THOMAS S MONSON

62 VARFÖR VI GÖR EN DEL AV DET VI GÖR
GORDON B HINCKLEY

SÖNDAGSMORGONENS SESSION

70 HOPPET, SJÄLENS ANKARE
JAMES E FAUST

73 AKTA ER FÖR FALSKA PROFETER OCH FALSKA LÄRARE
M RUSSELL BALLARD

77 VÅR BESTÄMMELSE
L ALDIN PORTER

79 FRID, HOPP OCH VÄGLEDNING
PATRICIA P PINEGAR

82 ETT VITTNESBÖRD OM MORMONS BOK
RUSSELL M NELSON

87 VID TIDSÅLDRARNAS MIDDAGSHÖJD
GORDON B HINCKLEY

SÖNDAGSEFTERMIDDAGENS SESSION

91 ETT JUBELÅR
L TOM PERRY

94 UNDERVISA OM EVANGELIET
DALLIN H OAKS

98 "INGEN MÄNNISKA ÄR EN Ö"
RICHARD H WINKEL

101 "ÄNGLARS TUNGA"
ROBERT S WOOD

103 RÄTTFÄRDIGHET
WILLIAM R BRADFORD

105 HAN LEVER
RICHARD G SCOTT

108 FARVÄL TILL DETTA GAMLA, UNDERBARA TABERNAKEL
GORDON B HINCKLEY

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

111 JUBLA OCH GLÄD ER, NI SIONS DÖTTRAR!
MARY ELLEN SMOOT

114 ATT BERIKA HEMMET, FAMILJEN OCH SIG SJÄLV
VIRGINIA U JENSEN

117 VI ÄR KVINNOR AV GUD
SHERI L DEW

120 VAD DET INNEBÄR ATT VARA EN GUDS DOTTER
JAMES E FAUST

64 GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

125 DE TALADE TILL OSS

126 KONFERENSNYTT

Lördagsmorgonens session
2 oktober 1999

Välkommen till konferensen

President Gordon B Hinckley

Kyrkan växer sig allt större. Den förbättrar fler och fler människors liv. Den sprids över jorden på ett underbart sätt.

Mina kära bröder och systrar! Vi välkomnar er till denna härliga internationella konferens för kyrkan. Vi är tacksamma för er närvaro och för de ansträngningar ni har gjort för att komma hit. Vi är tacksamma för gemenskapen med våra syskon som är församlade i tusentals möteshus över hela världen.

Kyrkan växer sig allt större. Den förbättrar fler och fler människors liv. Den sprids över jorden på ett underbart sätt.

Jag tar tillfället i akt denna morgon att kortfattat berätta om de framsteg vi gör mot målet att ha hundra tempel i verksamhet år 2000.

Sedan första januari i år har vi invigt tempel i Anchorage, Alaska; Colonia Juarez, Mexiko; Madrid, Spanien; Bogota, Colombia; Guayaquil, Ecuador; Spokane, Washington; Columbus, Ohio och Bismarck, North Dakota; totalt åtta. Från nu och till årets slut ska vi inviga tempel i Columbia, South Carolina; Detroit, Michigan; Halifax, Nova Scotia; Regina, Saskatchewan; Billings, Montana; Edmonton, Alberta och Raleigh, North Carolina; sju till. I slutet av 1999 räknar vi med att ha 68 verksamma tempel.

Det har varit en härlig erfarenhet att delta i dessa invigningssessioner. Det mest glädjande har varit människornas iver. Tempeltjänstens anda vilar på dem. De är så tacksamma att ha ett Herrens hus närmare sina hem. En del av dem har förut rest mycket långt. Många av dem gör det fortfarande. När vi har samlats till dessa heliga gudstjänster, när vi inviger dessa heliga byggnader, har vi sett många med tårar i ögonen.

Pojkar och flickor i stort antal har varit med vid dessa invigningssessioner. De har blivit påminda om att dessa tempel inte bara är till för deras föräldrar, utan också för dem. När de är tolv år gamla kan de besöka Herrens hus och döpas som ställföreträdare för dem som passerat dödens slöja. Vilket storslaget och osjälviskt tjänande det är! Vad härligt för våra ungdomar att få vara delaktiga i denna helt osjälviska gärning till förmån för andra som är oförmögna att hjälpa sig själva.

Hand i hand med denna ökade tempelaktivitet går det tilltagande släktforskningsarbetet. Datorerna med sina olika möjligheter påskyndar verket, och människor drar fördel av den nya teknik som de erbjuds. Hur kan man komma till en annan slutsats än att Herren har sin hand i allt detta? När datormöjligheterna förbättras ökar också antalet tempel för att tillgodose det växande släktforskningsarbetet.

Många hundratusentals icke-medlemmar har besökt de nya templen när det har varit öppet hus. De har gjort det med vördnad och respekt. I många fall är templen tveklöst de vackraste byggnaderna i de städer där de finns. Människor förvånas över deras skönhet. Men

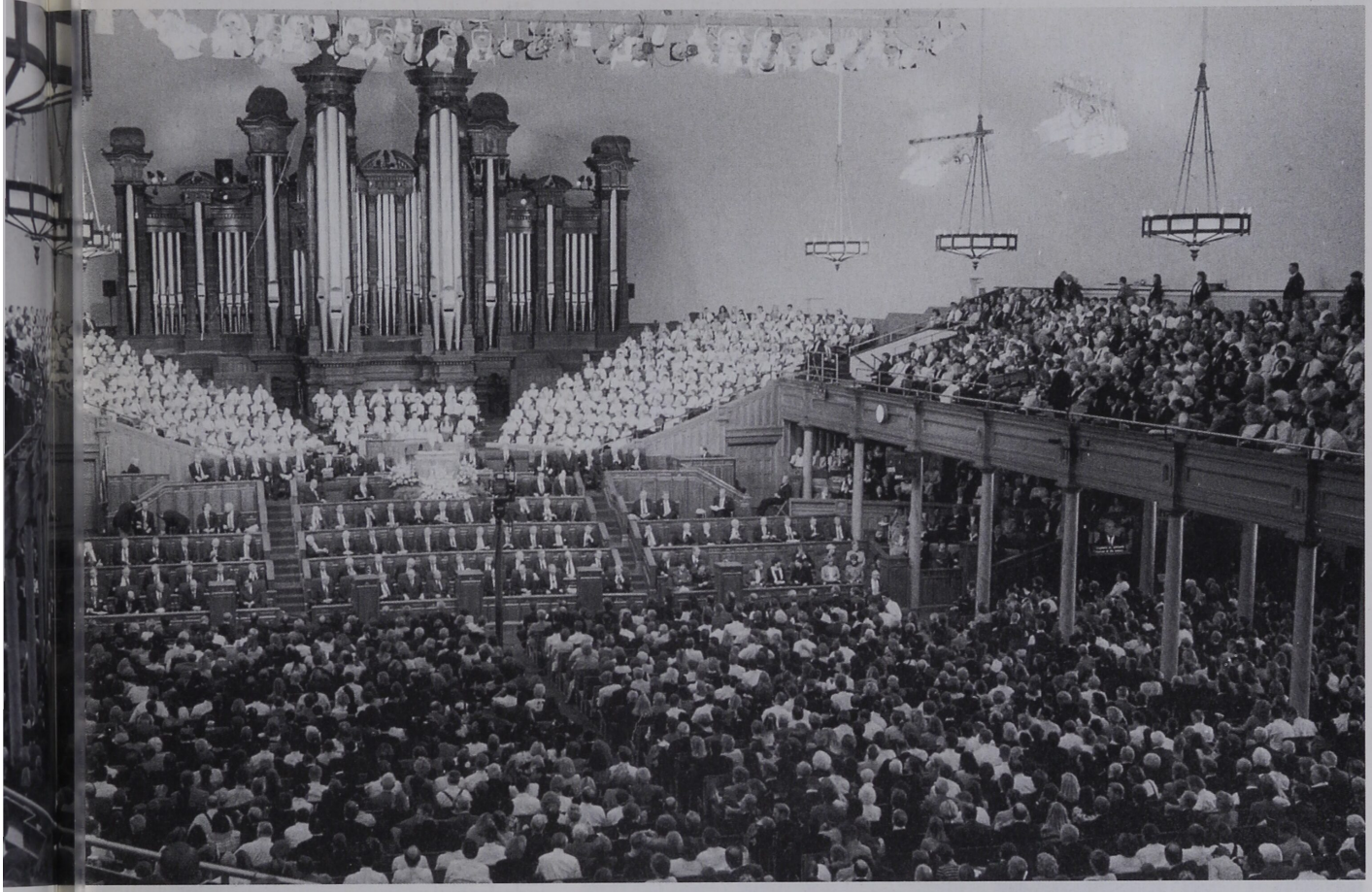

Panoramabild över tabernaklets interiör under en konferenssession.

allra störst intryck gör bilderna av Frälsaren som de ser i dessa heliga hus. De ser oss inte längre som ett icke kristet folk. De vet med säkerhet att den centrala gestalten i all vår gudsdyrkan är Herren Jesus Kristus.

Att bygga så många tempel har varit och är ett ofantligt företag. Ni kan inte ana allt vad det innebär om ni inte själva har nära anknytning till processen. Var och en av dessa byggnader, stora som små, är byggd på det bästa sätt vi känner till och av det allra bästa material. De kostar mycket mer än ett kapell. Det är på grund av att de byggs med högre standard. Jag uttrycker uppskattning till alla de många hängivna män och kvinnor som arbetar på detta enorma projekt.

Varje förordning som utförs i Salt Lake-templet, kyrkans största, utförs också i varje annat tempel, också i de mindre byggnaderna. Faktum är att de inte är så små. De är rymliga och de är vackra. De representerar det främsta i vår gudsdyrkan och de främsta välsignelser som ges.

Vi har planer på att ta första spadtaget till templet i Nauvoo senare den här månaden. Många människor är ivriga och entusiastiska över detta och många bidrar till detta historiska arbete.

Vi ska fortsätta inviga tempel nästa år. Det blir en mycket hektiskt tid. Vi räknar med att kanske inviga så många som 42 till. Vid slutet av år 2000 kommer vi, om planerna sätts i verket, inte bara att ha de hundra tempel som vi strävat efter, utan fler än så.

Vi slutar inte då. Vi kanske inte bygger i samma takt, men vi ska fortsätta så länge som Herren önskar att det ska pågå.

Syskon, det är en fantastisk tid i detta verk. Gud, vår evige Fader, välsignar sin sak, sitt rike och sitt folk. Kyrkans resurser, inklusive byggnaderna för tempeltjänst, ökar.

Med tanke på att vi inte bygger ett tempel förrän det finns tillräckligt många människor i ett område, inte förrän det finns tillräckligt många tiondebetalare och inte förrän det finns tillräckligt mycket tro, blir själva uppförandet av dessa heliga byggnader ett mått på den ökade tron på och lydnaden mot evangeliets principer.

Må vi njuta Herrens välsignelser när vi framskrider i detta storslagna verk, med följder inte bara för de levande utan också för den stora skaran avlidna i alla generationer. Om detta ber jag ödmjukt, i Jesu Kristi namn. Amen. □

Lärdomar av Laman och Lemuel

Äldste Neal A Maxwell
i de tolv apostlarnas kvorum

Laman och Lemuel blev upprorsmakare i stället för ledare, motvilliga i stället för rättfärdiga – allt på grund av att de inte kunde förstå vare sig Guds natur eller avsikter

Som president Hinckleys profetiska ord just visat, är vi rikt välsignade som har honom!

Bröder och systrar, på mycket tunt papper, laddade med innebörd, finns några skriftställen, nästan fördolda. Följaktligen förväntas vi *forska i, mätta oss med* och *begrunda* dem (Joh 5:39; Alma 14:1; Alma 33:2; Moroni 10:3; 2 Ne 9:51). Men vi borde framför allt göra mer av det som Nephi gjorde: "Tillämpa all helig skrift på oss" (1 Ne 19:23).

Betecknande är att ord som vi borde "tillämpa . . . på oss" förekommer två gånger i fråga om Laman och Lemuel, vilka en del felaktigt ser som enbart "bifigurer". Begrunda därför hur tillämpningen av följande ord når långt bortom de två: "Så knorrade Laman och Lemuel . . . emedan de icke kände till Guds handlingssätt, hans, som hade skapat dem" (1 Ne 2:12; se även Mosiah 10:14).

Att inte förstå Herrens "handlingssätt" mot sina barn – det vill säga hans relation till och handlande gentemot sina barn – är mycket allvarligt. Knorrandet är bara ett symptom, och är inte den enda följden. Nej, detta fel, bröder och systrar, påverkar allt annat.

Att missförstå något så viktigt innebär att man inte känner Gud, som då felaktigt ses som ouppnåelig, oengagerad, utan omsorg och förmåga – en handikappad och förminskad gudom, faktiskt – vars skenbara begränsningar, ironiskt nog, en del sedan är snara att klaga över.

Redan tidigt förkastade Laman den roll han borde ha spelat och ville i stället vara "herre på täppan", och förnärmades över Nephis andliga ledarskap. Lemuel var inte bara Lamans trogne drabant, han var också hans följeslagare genom att låta sig "uppeggas" av Laman (1 Ne 16:37, 38). Om Laman i stället hade stått helt ensam, kunde vissa resultat ha blivit mycket annorlunda. Vi har följeslagare i vårt samhälle också. De låter sig uppeggas mot det som är gott. De är inte mer befriade från ansvar än Lemuel. Liksom han syns de själva jämförelsevis litet, men deras hyckleri är stort!

Maningarna som gavs till Laman och Lemuel "var . . . svårfattligt, med mindre man bad Herren om upplysning. De hade emellertid förhärdade hjärtan och vände sig därför ej till Herren, som de borde hava gjort" (1 Ne 15:3).

Denna brist på tro på en Gud som ger uppenbarelser var ett grundläggande fel. Vissa människor i vår tid som vill hålla sig på avstånd från Gud, försöker förankra hans boning i det förgångna. Genom att på så sätt tro på en handikappad Gud, kan människor göra i stort sett som de vill. Sedan är steget kort till att säga att det inte finns någon Gud, och därför ingen lag och ingen synd! (se 2 Ne 2:13; se också Alma 30:28).

Liksom Laman och Lemuel vill många i dag förvisa Gud till det förgångna enbart. Därvid upphör han att vara samme Gud i går, i dag och i morgon (se 2 Ne 27:23). I själva verket har Gud det förgångna, det närvarande och framtiden ständigt inför sig, vilket utgör ett evigt "nu" (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 189, se L&F 130:7).

Kort sagt var det Lamans och Lemuels egna karaktärsbrister som hindrade dem från att förstå Guds fullkomliga natur! Ja, profeten Joseph Smith sade ju: "Om människorna icke förstå Guds karaktär, förstå de icke sig själva" (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 296).

Laman och Lemuel insåg inte heller att en kärleksfull Gud oundvikligen är en tillrättavisande Fader – som vill att hans barn ska vara verkligt lyckliga och komma hem. Genom att inte förstå Guds "handlingssätt" tillräckligt missförstod Laman och Lemuel den viktigaste delen av Guds natur – hans kärlek! Sålunda var deras knorrande ett symptom på en sorglig andlig sjukdom.

Laman och Lemuel förstod heller inte att Guds handlingssätt innefattar att använda profeter för att

varna folket. Herren hade kallat Lehi därtill, men Laman och Lemuel skämdes uppenbarligen över sin fars impopulära roll och hans stränga varning till Jerusalem för dess rådande inställning.

De andligt döva Laman och Lemuel ansåg att folket i Jerusalem inte förtjänade den profetiska kritik som riktades mot dem (se 1 Ne 2:13). Ändå pågick ett genomgående andligt förfall, som inträffade, som så ofta händer, "på endast några få år" (Hel 4:26). Att ett liknande förfall pågår i dag, förbises också av många. Ironiskt nog är de som likt lämlar är på väg mot havet ofta stolta över sin individualism. Goda råd tas som förolämpningar och anvisningar som en inskränkning av deras handlingsfrihet.

Lika grundläggande var Lamans och Lemuels vägran att förstå att en undervisande Gud kan kräva svåra saker av sina barn. Motgångarnas roll framhålls i dessa bistra men inspirerade ord: "Dock finner Herren det tjänligt att luttra sitt folk, ja, han prövar deras tålamod och tro" (Mosiah 23:21). Deras sorgliga längtan efter bekvämlighet visade sig i deras vrede över att hämta plåtarna från Laban, uthärda den hårda vildmarken, bygga ett skepp och färdas över en väldig ocean (se 1 Ne kap 3–4). Med sinnen döva och känslokalla kunde Laman och Lemuel helt enkelt inte dela Nephis förtröstan på att Herren aldrig befaller sina barn att göra sådant som är svårt utan att först bereda en utväg (se 1 Ne 3:7).

Deras stora fel ledde till nästan komisk inkonsekvens, såsom att Laman och Lemuel trodde att Gud kunde ta hand om den mäktige Farao och det stora Egyptens armé vid Röda havet, men inte den obetydlige Laban! Hur många finns det inte i vår tid som helt inkonsekvent faller undan för dödliga översittare?

I den slutliga uppdelningen, såsom mellan lamaniter och nephiter, lägger vi märke till den andliga gränsen,

som föregår den geografiska uppdelningen: "Jag, Nephi, [samlade] min familj . . . och alla dem som ville följa mig . . . som trodde på Guds varningar och uppenbarelser och därför hörsammade de mina ord" (2 Ne 5:6).

Laman och Lemuel åt inte av livets träd, vilket är Guds kärlek (1 Ne 11:25). Guds kärlek till sina barn framstår klarast genom att han gav Jesus som vår Återlösare: "Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv" (Joh 3:16). Att få del av Guds kärlek är att ta del av Jesu försoning och den förlikning och glädje den kan ge. Det är tydligt att Laman och Lemuel inte hade den tron – särskilt inte på en Kristus som ännu inte kommit! (se Jarom 1:11).

Som kontrast härtill hade Nephi "stor kunskap om Guds godhet", varav Nephis orubbliga förkunnelse: "Jag vet, att [Gud] älskar sina barn; dock vet jag ej vad allting betyder" (1 Ne 1:1; 11:17). Om vi älskar Gud och känner hans godhet, litar vi på honom, även när vi är rådlösa.

Alltså förstod Laman och Lemuel inte förhållandet mellan människor och Gud, och, än värre, de ville egentligen inte förstå. De försökte hålla Gud på avstånd. Dessutom, då de var intellektuellt lata, räknade de inte sina välsignelser, när tacksamheten kunde ha minskat avståndet. Men det var aldrig inventeringsdags för Laman och Lemuel.

Laman och Lemuel visade också föga andlig nyfikenhet. En gång ställde de raka frågor om innebörden av synen med trädet, floden och ledstången. Ändå var deras frågor mer ett försök att få lärdomarna att gå

Första presidentskapet, *vänster till höger:* president Thomas S Monson, förste rådgivare, president Gordon B Hinckley och president James E Faust, andre rådgivare.

ihop än att själva komma närmare Gud och hans avsikter för deras del. De "tillämpade" verkligen inte svaren på sig själva (se 1 Ne 19:23).

Deras ånger varade aldrig särskilt länge, som till exempel tiden mellan en ängels besök hos Laman och Lemuel och då de började knorra igen (1 Ne 3:31). När de pressades medgav de till och med ytligt att de visste "att Herren är med dig, Nephi", men snart blev de "mycket ohyfsade" i sitt uppträdande på båten (se 1 Ne 17:55; se även 1 Ne 18:8, 9). Deras återkommande våldsamhet visade att deras motvilja inte bara var abstrakta, intellektuella åsiktsskillnader.

Laman och Lemuel var rädda för Labans makt, men deras rädsla för makten visade bara rädslans makt. Eftersom "fullkomlig kärlek utdriver all fruktan", var det tydligt att deras förmåga till kärlek var begränsad (Moroni 8:16; se även 1 Joh 4:18). De var principlösa, men sorgligast var att de var kärlekslösa!

De sålunda inkapslade Laman och Lemuel reagerade därför sällan positivt på andras vänlighet. De stod främmande för medkänsla, denna eviga egenskap. När Lehi varnade dem med en ömsint och bävande förälders djupa känsla, blev resultatet vanligtvis än större motvilja som framkallade elakhet mot föräldrar och syskon (se 1 Ne 8:37). När Nephi visade sorg över deras uppträdande var Laman och Lemuel "glada" att han var ledsen (se 1 Ne 17:19). Förmaningar var illa nog, men att de kom från Nephi!

Lättstötta och snara att klaga kunde de knappt minnas sin senaste räddning länge nog för att möta nästa svårighet. I brist på evangeliets perspektiv dominerade i stället dagens omsorger, såsom bekymmer för en bruten pilbåge, av alla ting, över det som hör evigheten till. Också i vår tid finns en situationsbetingad etik där var och en är sig själv närmast, som om de tio budorden kom från en diskussionsgrupp!

När Laman och Lemuel kom till de båda länderna Ymnighet, trodde de då verkligen att sådant lyckosamt vägval bara var en tillfällighet? Nephi kanske bara råkade "gissa rätt" (se Hel 16:16). Deras otacksamhet för den märkliga Liahona gör att man frågar sig: Vad trodde egentligen Laman och Lemuel om detta märkliga instrument? Var det bara en bekväm manick eller standardutrustning på alla båtar?

Ironiskt nog är det många som liksom Laman och Lemuel är de första att kräva tecken och sedan de första att ignorera dem. En del kräver nya underverk medan de äter det dagliga mannat och glömmer dess märkliga ursprung.

Därför, bröder och systrar; bättre än tillfälliga underverk är att ha den Helige Anden som "ständig ledsagare" (se L&F 121:46). Man bör

emellertid alltid minnas att den Helige Anden är en tröstare, men aldrig tränger sig på.

Eftersom Laman och Lemuel förkastade profeterna och skrifterna var alltså tillämpningar och hågkomster utan resultat, och likadant var det med påminnelser om personliga uppenbarelser för deras egen tid. De förstod helt enkelt inte att Guds vägar är högre än människans vägar (se Jes 55:9). De fann nöje i att intellektuellt se ner på andra från sin bärbara variant av stolthetens "stora och rymliga byggnad" (se 1 Nephi 8: 26, 31).

Sålunda blev Laman och Lemuel upprorsmakare i stället för ledare, motvilliga i stället för rättfärdiga – allt på grund av att de inte kunde förstå vare sig Guds natur eller avsikter, eller hans handlingssätt mot sina barn.

När det gäller deras andliga betydelse är Laman och Lemuel sorgligt gåtfulla. Det är sant att vi kunde veta mer om dem, men det skulle inte förändra "slutomdömet". Om de i vissa avseenden tycks vara outvecklade karaktärer, så beror detta på en gäckande tomhet – vilken kunde ha fyllts av "Guds kärlek". I synen fanns det en ödslig scen där Lehi tittade sig ängsligt omkring för att söka efter Laman och Lemuel för att "om möjligt få se dem". Till slut såg Lehi dem, "men de ville ej . . . äta av frukten" (1 Ne 8:17–18; se även 1 Ne 11:25; 8:35; 2 Ne 5:20). Av alla självförvållade bestraffningar skildrar dessa sju ord den förfärligaste och mest betydande!

Barmhärtigt nog, bröder och systrar, ger oss den rika återställelsen ytterligare sätt att förstå Guds handlingssätt mot sina barn, vilket gäller var och en av oss personligen. Vi kan ta del av Jesu kärlek genom hans härliga försoning för att bli mer lika honom. Genom att tillämpa dyrbara skriftställen på oss själva, påskyndar vi denna värdefulla process. Må vi göra så, i Jesu Kristi namn, amen! □

"Var en herde för mina får"

Äldste Ben B Banks
i de sjuttios presidentskap

Jag tror att varje aktiv medlem i kyrkan känner ett förlorat får som behöver en omtänksam herdes uppmärksamhet och kärlek.

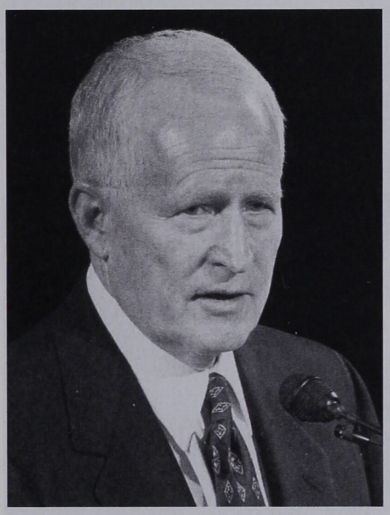

För flera år sedan fick min hustru Susan och jag möjlighet att resa runt i Nya Zeelandmissionen Christchurch med president och syster Melvin Tagg. President Tagg föreslog att vi som en del av missionsresan skulle ha en förberedelsedag och ta en busstur för att se det vackra Milfordsundet. I resan ingick också att stanna flera gånger vid vackra platser längs vägen. Vid ett tillfälle när vi hade stannat och var på väg tillbaka till bussen, blev jag nyfiken på en grupp passagerare som stod i en ring på vägen och tog kort. När jag tittade över folkgruppen såg jag i mitten ett litet förskrämt lamm på rangliga ben. Det verkade inte vara mer än några timmar gammalt. Jag har sett många får i mitt liv eftersom min svärfar var i fårbranschen. Följaktligen var jag inte intresserad av att ta kort på ett ensamt lamm, så jag gick på bussen och väntade.

Efter det att alla passagerarna till sist hade gått på bussen lyfte chauffören upp det lilla rädda lammet i famnen, höll det ömt mot bröstet och lyfte in det i bussen. Han satte sig ner, stängde dörren, tog fram mikrofonen och sade till oss: "Tydligen har en fårahjord gått förbi här idag på morgonen och det här lilla lammet har kommit bort. Om vi tar med oss det kanske vi kan hitta hjorden längre ner på vägen och återlämna det här lilla lammet till sin mamma."

Vi körde genom vackra skogar i flera kilometer och kom till slut fram till en vacker äng med högt, böljande gräs. Mycket riktigt, där på ängen betade en fårahjord. Bussföraren stannade och gick ur bussen. Vi trodde alla att han skulle sätta ner lammet vid sidan av vägen och komma tillbaka, men det gjorde han inte. Med lammet i famnen gick han tyst och försiktigt genom gräset mot fårahjorden. När han kom så nära han kunde utan att störa fåren satte han varsamt ner lammet och stannade sedan kvar på ängen för att se till att det lilla lammet återvände till fårahjorden.

När han kom tillbaka till bussen tog han på nytt upp mikrofonen och sade: "Å, kan ni inte höra fårmamman säga: 'Tack snälla ni, tack, tack för att ni förde mitt förlorade lamm tillbaka till mig!'"

När jag tänker på det fina undervisningstillfälle som bussföraren gav

oss, minns jag liknelsen som Herren uttalade om det förlorade fåret:

"Alla tullindrivare och syndare sökte sig till Jesus för att höra honom.

Fariseerna och de skriftlärda förargade sig och sade: 'Den mannen umgås med syndare och äter med dem.'

Då gav han dem denna liknelse:

'Om någon av er har hundra får och tappar bort ett av dem, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och letar efter det borttappade tills han hittar det?

Och när han hittar det, blir han glad och lägger det över axlarna.

Och när han kommer hem, samlar han sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig, jag har hittat fåret som jag hade förlorat.

Jag säger er: på samma sätt blir det större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som inte behöver omvända sig'" (Lukas 15:1–7).

Vår profet idag, president Gordon B Hinckley, talar på liknande sätt med oss om sin oro över förlorade får:

"Det finns så många ungdomar utan mål som kommer in på den tragiska vägen med droger, gängbildning, omoral och hela skalan av problem som följer med detta. Det finns änkor som längtar efter vänliga röster och den ivriga omtanke som vittnar om kärlek. Det finns sådana som en gång var varma i tron, men vars tro har kallnat. Många av dem vill komma tillbaka men vet inte riktigt hur. De behöver vänliga händer som sträcks ut mot dem. Med lite ansträngning kan många av dem föras tillbaka för att på nytt få njuta vid Herrens bord.

Mina bröder och systrar, jag hoppas, jag ber, att var och en av oss . . . ska bestämma sig för att söka upp dem som behöver hjälp, som befinner sig i förtvivlade och svåra omständigheter, och lyfta dem i en kärleksfull anda in i kyrkans famn, där starka händer och ömmande hjärtan kommer att värma dem, trösta dem, bistå dem och leda dem på vägen till lyckliga och produktiva liv" ("Sträck ut en räddande hand", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 83).

I ljuset av vår profets oro skulle vi kunna fråga oss själva: "Varför är det så att en del som en gång var varma i tron har låtit sin tro kallna?"

Om vi ska lyckas med den profetiska uppgiften att fullkomliggöra de heliga, måste vi också lyckas i våra ansträngningar att stärka dem vars tro har kallnat. Till att börja med vore det bra om vi förstod känslor och tankegångar hos dem som inte är med på våra möten och inte är med i de heligas gemenskap.

De flesta aktiva medlemmar tror att mindre aktiva medlemmar handlar annorlunda eftersom de inte tror på kyrkans lära. En undersökning gjord av kyrkans forskningsavdelning stöder inte detta antagande. Den visar att nästan alla mindre aktiva medlemmar som var med i undersökningen tror att Gud lever, att Jesus är Kristus, att Joseph Smith var en profet och att kyrkan är sann.

I en annan undersökning frågade man en grupp aktiva medlemmar som tidigare hade varit mindre aktiva varför de inte hade gått i kyrkan. De vanligaste svaren var:

- Känslor av ovärdighet
- Personliga problem eller familjeproblem
- Föräldrar eller make/maka var mindre aktiva

• Tonårsuppror eller lättja
• Konflikter med arbetsscheman
• Kyrkan för långt bort, saknade transportmedel

De tillfrågades sedan om vad som mest hade påverkat dem att återvända till full aktivitet i kyrkan. De vanligaste svaren var:

• Fick en livskris
• Övervann personliga problem
• En makes/makas eller pojkväns/flickväns exempel
• Påverkan från familjemedlemmar
• Ville ha evangeliets inflytande i familjen
• Vänskapskontakter från församlingsmedlemmar, flyttade till en ny församling där människor brydde sig om dem

(Church Research Information Division Comparison, sep 1999)

Jag tror att varje aktiv medlem i kyrkan känner ett förlorat får som behöver en omtänksam herdes uppmärksamhet och kärlek.

President Hinckley har sagt att det som varje ny medlem behöver för att hålla sig aktiv i kyrkan är: en vän, ett ansvar och fortsatt näring genom Guds goda ord. De förlorade fåren behöver precis samma omtanke och omsorg till hjälp att komma tillbaka till fårahjorden.

Jag känner en familj vars son försvann på en campingutflykt. När man hade letat efter honom och inte hittat honom bad man om hjälp, och hundratals frivilliga letade efter pojken tills han slutligen var tillbaka, trygg i sin mors och fars armar. Jag ber denna morgon att vi ska ha samma sorts uppriktiga omsorg och kärlek och göra allt vi kan för att föra tillbaka de värdefulla söner och döttrar som inte längre är aktiva i kyrkan.

Den uppgift som ligger framför oss är stor. Den kräver att vi utövar större tro, energi och hängivenhet om vi ska kunna nå dessa syskon. Men vi måste göra det. Herren räknar med att vi ska göra det.

Vi måste minnas att förändringar sker långsamt. Vi måste alla ha tålamod, erbjuda gemenskap och vänskap, lära oss att lyssna och älska och vara noga med att inte döma.

I varje församling och gren finns det goda, ärliga män och kvinnor. Många vet inte hur de ska komma tillbaka till kyrkan. Det finns goda fäder och mödrar bland dem. Många har en sak gemensamt—de är inte andliga ledare i sina hem. När trosvissa män och kvinnor besöker dessa personer och blir vän med dem och älskar dem och undervisar dem om evangeliet, tror jag att de och deras familjer kommer tillbaka.

Nu skulle jag under några minuter vilja tala till dem som har kommit bort från fårahjorden. Jag är förhoppningsfull denna morgon att några av er som inte är helt aktiva i kyrkan kanske lyssnar på den här konferenssessionen. Ni har i många fall skapat nya umgängesband och håller inte längre kyrkans normer. Många av era barn går i era spår och följer ert exempel. Barn är i hög grad beroende av sina föräldrar inte bara för att få fysisk och känslomässig hjälp, utan också för att få andligt stöd.

"Ett får och ej ett lamm gick vilse,
sade Jesus med liknelsens ord.
Ett vuxet får förirrade sig
från de nittionio i herdens hjord.
Varför ska vi uppriktigt söka och be
och hjälpa fåren att hitta hem?
För att det är farligt när får går
vilse,
ty lammen följer dem.

När fåren lämnar den rätta vägen,
är det mycket som står på spel.
Det dröjer sällan länge då,
förrän lammen gått lika fel.

För lammens skull vädjar vi idag
till de får som gått vilse i dimma och
dis,
för när får går vilse, får oskyldiga
lamm
betala ett smärtsamt högt pris!"

(citerad i "The Echo" av C C Miller, Hugh B Brown, *The Abundant Life* [1965], s 166—167.)

Herren sade: "Mina får lyssnar till min röst" (Johannes 10:27). På samma sätt lyssnar era barn till er röst. Ingen kan helt ta er plats som far och mor. Det berättas att "en sexåring som kom bort från sin mamma i en stormarknad frenetiskt började ropa: 'Martha, Martha'. När

man hade hittat mamman och hon och pojken var tillsammans igen, sade hon: 'Älskling, du borde inte kalla mig Martha. Jag är ju din mamma.' Pojken svarade: 'Jag vet, men affären var full av mammor och jag ville ha min egen' (Spencer W Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, [1972], s 117).

Vilken välsignelse det vore för er familj om ni levde i harmoni med evangeliet. Beslutet att ändra ert liv och återvända till full aktivitet och komma till Kristus är det viktigaste beslut ni kan fatta i detta liv.

Som avslutning vill jag säga något till dem som är herdar för hjorden. Frälsaren berättar själv i en uppenbarelse till profeten Joseph Smith på ett mycket personligt sätt hur värdefull varje själ är:

"Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon,

ty se, Herren, eder Återlösare, led döden i köttet, varför han led alla människors pina, på det alla människor måtte omvända sig och komma till honom.

Och han uppstod åter från de döda, på det att han måtte föra alla människor till sig, på det villkor att de omvände sig.

Och huru glädjer han sig icke över den själ som omvänder sig!

Därför ären I kallade att ropa omvändelse till detta folk.

Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!" (L&F 18:10–15).

Den gode herden gav villigt sitt liv för sina får, för dig och mig, ja, för oss alla, så att vi ska kunna leva för evigt med vår Fader i himlen. Jag ber att vi alla ska följa uppmaningen som vår Frälsare Jesus Kristus gav Petrus tre gånger: "För mina lamm på bete . . . Var en herde för mina får . . . För mina får på bete" (Johannes 21:15–17). I Jesu Kristi namn, amen. □

Handlingsfrihet – en välsignelse och en börda

Syster Sharon G Larsen
andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Handlingsfrihet är makten att själv tänka, välja och handla. Den åtföljs av ändlösa möjligheter, förenade med ansvar och konsekvenser.

När vi lämnade vår himmelske Faders närhet och trädde in i den här världen, tog vi med oss en oskattbar, helig, förjordisk och evig gåva. Det är den gåvan, handlingsfriheten, som jag vill tala om.

Handlingsfriheten är makten att själv tänka, välja och handla. Den åtföljs av ändlösa möjligheter, förenade med ansvar och konsekvenser. Den är en välsignelse och en börda. Det är livsviktigt idag att använda gåvan på ett klokt sätt, därför att Guds barn har aldrig förr i världens historia välsignats så mycket eller så påfallande ställts inför så många val.

Livet var enklare för många år sedan i min hemstad på den kanadensiska prärien. Vårt telefonnummer bestod av en enda siffra: 3. Vi hade en svart–vit biograffilm som kom från den större staden Cardston varje torsdagskväll. Posten kom på måndag, onsdag och fredag – om det inte snöade för mycket.

Det fanns bara en huvudväg. Vårt lantbruk låg en halv mil västerut, och drygt tre mil österut på samma väg låg templet i Cardston. Det fanns inte många andra vägar att välja eller platser att åka till.

Idag är telefonnumren oändligt långa, det finns filmer av alla möjliga slag och i färg, vi kan använda e-post dygnet runt, och många vägar finns som obevekligt kräver vårt omdöme. Vår omgivning svämmar över av alternativ. Men syftet med att vi är här på jorden har aldrig ändrats.

Herren sade till Abraham att han sände oss till jorden för att se om vi vill göra det som han befaller oss att göra (se Abraham 3:25). Vi måste välja, det är ofrånkomligt. Världens två motsatta krafter traktar efter vårt engagemang. På ena sidan finns en verklig Satan och på den andra finns Frälsarens mäktiga kärlek.

Lehi lär oss att om det inte fanns motsatser, skulle det varken finnas rättfärdighet eller ondska, gott eller ont. Vi kan inte handla av oss själva om det inte finns något att välja emellan (se 2 Nephi 2:11, 16). Om vi ska bli Kristi beslutsamma

efterföljare, måste vi ha valfrihet att förkasta honom. Därför tillåts Satan utöva sin makt, och att foga sig efter Guds vilja kan ibland vara svårt. Ändå är det när vi handlar av oss själva som vi tillväxer.

C S Lewis sade: "Endast de som försöker stå emot frestelsen vet hur stark den är . . . Man upptäcker vindens styrka genom att försöka gå emot den, inte genom att lägga sig ned. Den som ger efter för frestelsen efter fem minuter vet helt enkelt inte hur det skulle ha varit en timme senare." Lewis fortsatte: "Eftersom Kristus är den ende som aldrig gett efter för frestelse, är han också den ende som till fullo känner till vad frestelse innebär" (*Mere Christianity* [1960], s 109–110).

Jag kommer ihåg att jag frågade mina föräldrar om jag fick göra vissa saker. Deras svar var alltid detsamma: "Du har blivit undervisad. Du vet vad vi tycker om det, men du måste fatta ditt eget beslut." Men våra beslut avgör också följderna, som inte alltid blir vad vi önskar. Vi vill ha frihet utan följder. Och alltför ofta försöker vi vara neutrala, obeslutsamma och opartiska. Det är i en sådan atmosfär som vi utsätter oss för Satans inflytande.

Kung Ahab och hans folk i norra Israel är exempel på neutralitet och obeslutsamhet. Herrens hand hölls tillbaka därför att folket inte kunde bestämma sig för vem de skulle dyrka – Jehova eller Baal. Baal är ett annat namn för Satan. Herren skickade profeten Elia med följande klara budskap: "Hur länge vill ni halta på båda sidor? Är det Herren som är Gud, så följ efter honom. Men om Baal är det, så följ efter honom". I skriftstället står det att "folket svarade honom inte ett ord" (1 Kung 18:21). De ville inte ha ansvaret som ett åtagande för med sig. Ni kommer säkert ihåg berättelsen: Elia utmanade dem till ett prov för att se vem som var Gud. De skulle på båda sidor be till sin gud för att se vem som skulle tända eld på brännoffret. När prästerna kraftigt åkallade sin avgud, hördes inte ett ljud och ingen svarade.

I skarp kontrast bönhördes inte bara den sanne och levande Gudens ensamme profet, utan hans kraft förökades. När Elia bad till Gud, föll Herrens eld ner från himlen och förtärde allting – brännoffret, veden, stenarna, jorden, och den slickade upp vattnet som var i graven. När folket såg allt detta, sade de: "Herren är det som är Gud!" (1 Kung 18:39), och sedan står det i skrifterna att Baals präster dödades. Det fanns inga otroende kvar i livet i norra Israel den dagen! Att välja skulle inte vara något dilemma om

Bild över tabernaklets platser för generalauktoriteter och kyrkans generalämbetsmän.

det goda belönades så snabbt och effektfullt som i Elias fall, eller om onda gärningar betydde omedelbar död. Men så enkelt är det inte när vår uppgift är att tillväxa i tro.

Vår tro och vår beslutsamhet prövas när världen bjuder på frestande och lockande alternativ som kan få oss att vända oss bort från Herrens rike. Somliga skulle vilja bo i den eviga staden men ändå ha en "sommarstuga" i Babylon. Men om vi inte samvetsgrant och medvetet väljer Guds rike, går vi faktiskt bakåt medan Guds rike går framåt i "frimodighet, upphöjdhet och självständighet" (Joseph Smith, "The Wentworth Letter", i *Encyclopedia of Mormonism*, red Daniel H Ludlow, 5 vol [1992], 4:1754). Vilken väg vi väljer att gå, avgör om vi får välsignelser eller bördor. Herren inbjuder oss att kasta våra bördor på honom och han ska uppehålla oss (se Psaltaren 55:23), och Mormon varnar oss för att djävulen inte bistår sina barn (se Alma 30:60).

En ung man som jag älskar av allt mitt hjärta, sade till mig: "Ingen ska säga åt mig vad jag ska göra. Jag är herre över mitt eget liv." Han har den felaktiga uppfattningen att han måste opponera sig mot Guds vilja för att vara fri och självständig. Men varifrån ska då hans styrka komma?

Broder James E Talmage sade om Jesus: "Jesus var allt vad en pojke borde vara, ty hans utveckling hindrades icke eller fördröjdes av någon syndabörda; han älskade och löd sanningen, och därför var han fri" (James E Talmage, *Jesus Kristus*, s 109).

Att fatta rätt beslut gör oss fria och välsignar oss, även när det gäller att välja mellan sådant som verkar trivialt. En vän till mig tyckte att Herren hade för stor plats i hans liv. Han sade: "Jag står inte ut med alla dessa ovillkorliga regler i kyrkan som säger att jag måste göra så, eller inte får göra så." Min vän förstod inte att dessa ovillkorliga regler är bevis på vår Faders vaksamma omsorg.

Är det inte ofattbart? Det finns sex miljarder människor på den här planeten och min Fader i himlen bryr sig om vilken underhållning jag ser på, och han bryr sig om vad jag äter och dricker, och han bryr sig om hur jag förtjänar och använder mina pengar. Han bryr sig om vad jag gör och inte gör. Min himmelske Fader är angelägen om att jag ska vara lycklig.

Vår Faders omsorg visar sig på så många olika sätt, och det enda vi behöver göra är att lyssna på honom och leva därefter. Någon har sagt: "Om vi inte väljer Guds rike först, så spelar det i längden inte någon roll vad det var vi valde istället" (William Law, en präst på sjuttonhundratalet).

Eftersom syftet med att vi är här på jorden inte har ändrats, och aldrig kommer att ändras, ger vår Fader oss ständigt och regelbundet ytterligare gåvor för att göra vår värld trygg och stärka oss i att använda handlingsfriheten vist. Tänk på bönens gåva – tillfällen att bli hörd och förstådd. Tänk på den Helige Andens gåva som visar oss allt det som vi ska göra (se 2 Nephi 32:5). Tänk på de heliga förbund vi har ingått, tänk på skrifterna, prästadömet och patriarkaliska välsignelser. Tänk på den största gåvan, försoningen, som vi påminns om genom sakramentet, och som omsluter oss med kärlek, hopp och nåd. Dessa gåvor hjälper oss att klokt använda vår handlingsfrihet så att vi kan återvända till vårt himmelska hem, där "inget öga sett och inget öra hört och vad ingen människa har anat, det som Gud har berett åt dem som älskar honom" (1 Kor 2:9).

Idag finns det många vägar, men precis som i min hemstad finns det bara en huvudväg, den raka och smala vägen.

Vi erkänner vår benägenhet att vandra på främmande vägar (se 1 Nephi 8:32) och vi bönfaller Herren genom följande psalm:

Herre kär, du vet mitt hjärta
lätt från vägen vika kan,
Därför tag i fröjd och smärta
med din kärlek själv mig an.
(*Hymns*, 1948 års upplaga, s 70)

Jag avslutar mitt tal med Nephis bön som talar för dig och för mig: "O Herre, tillslut du icke din rättfärdighets portar för mig, utan giv att jag måtte gå på stigen i den djupa dalen och noggrant vandra på den rätta vägen" (2 Nephi 4:32), i Jesu Kristi namn, amen. □

En länk håller fortfarande

Äldste Vaughn J Featherstone
i de sjuttios kvorum

När världen sjunker djupare och djupare i synd, står denna underbara kyrka som ett jättelikt granitblock.

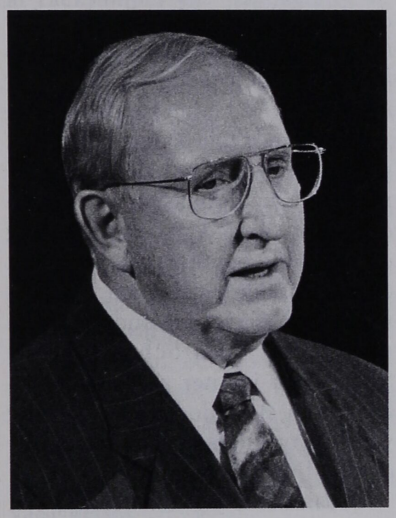

Aleksandr Solzjenitsyn syftade på kortsiktiga eftergifter när han sade: "En metod är att ge upp och ge upp och ge upp, och hoppas och hoppas och hoppas, att vargen kanske någon gång ska ha fått nog."

Mina underbara unga vänner, jag lovar er, vargen kommer aldrig att ha fått nog.

Oliver Wendell Holmes sade: "När anden fyller hjärtat, går det inte att vila. Ty även i mörka natten är det en länk i kedjan som ännu håller, ett ljus som aldrig ska slockna."

Får det inte er att känna djup tacksamhet över att tillhöra en kyrka med apostlar och profeter i ledningen – över att veta att en länk alltid kommer att hålla, att ett ljus aldrig kommer att slockna? När världen sjunker djupare och djupare i synd, står denna underbara kyrka som ett jättelikt granitblock.

Är ni inte stolta över att kyrkan lär oss sanningen? Vi behöver inte fundera över örringar till pojkar och män, tatueringar, taggigt hår, vulgärt språk och obscena gester. Vi har profeter som är förebilder för normerna. De lär oss att de tio budorden inte är omoderna. Herrens ord har dundrat mot oss i generationer: "Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn" (2 Mos 20:7). Att vanhelga Guds namn är ett stort brott mot Anden. Att göra så är Satans sätt att förlöjliga vår Gud.

Jehova förkunnade också: "Du skall inte stjäla" (v 15). Att stjäla är en skymf mot Gud. Detta bud är ett av bara tio. Att fuska, ljuga och bära falskt vittnesbörd är också ett slags stöld.

Älskade ungdomar, är ni inte tacksamma till Gud för att apostlarna och profeterna aldrig vacklar ifråga om synd? Oavsett hur hårt den allmänna opinionens vindar blåser är kyrkan orubblig. Gud har befallt att "den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru".[1]

De som stödjer perversa principer och avvikande beteende lever i synd. Lagar, allmänna uppfattningar, homosexuella, som lär det som strider mot evangeliet, har fel även om majoriteten godkänner dem. Synd är synd. Det är Guds sanning. Aposteln Paulus förklarade: "Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?" (1 Kor 3:16).

Pornografi är synd. Jag älskar berättelsen som återgavs vid Henry Eyrings fars begravning. När han som ung man kom tvärs över gränsen från mexikanska kolonierna till Förenta staterna, sade tulltjänstemannen: "Unge man, har du någon pornografi i ditt bagage?" Han svarade: "Nej, sir, vi äger inte ens en pornograf." Det är underbart att vara så ren och naiv. Vi vet att pornografi är beroendeframkallande och fördärvligt. Den har sina följeslagare – dryckenskap, rökning och droger. Den använder sig av viss slags musik, dans, Internet och television. De som framställer den är ogudaktiga och samvetslösa. De vet följderna, men de bryr sig inte. Liksom de som säljer droger inte kommer att vara där och plocka ihop bitarna när man är helt nedbruten. Men det gör vi – föräldrar, biskopar och ledare.

Var försiktig med vem du tar till nära vän. Två män samtalade, och den ene sade: "Du, Joe, jag gick förbi ditt hus häromdagen." Och Joe sade: "Tack." Var tacksamma över att inte tillhöra fel grupp. Ni får alltid en kraftfull varning i förväg.

Rudyard Kipling sade:

"Se, detta är lagen i djungeln, så gammal som solsken och snö,
och håller du den, skall dig väl gå,
men bryter du den skall du dö.
Som lianen kring urskogens stammar går lagen i krets ut och in,
ty i vargen har flocken sin styrka,
och vargen i flocken har sin."[2]

Dina vänner är ditt beskydd.

Ett ord till vuxna och föräldrar. Äldste Bruce R McConkies far sade, att när vi bryter ett bud, hur litet brottet än är, så kan de unga välja att bryta ett bud senare i livet, kanske tio eller hundra gånger värre, och rättfärdiga detta med det lilla bud vi bröt.[3]

Ett av de viktigaste inflytandena på våra ungas religiositet är de spontana diskussionerna i hemmet om religion. När vi diskuterar det vi

älskar mest, inte för att det är schemalagt – som familjens hemafton, bön eller skriftstudier – utan bara för att det är så dyrbart för oss, så får detta en djupgående inverkan på våra barn.

Grady Bogue, en collegeprofessor, sade: "När undervisning sker på rätt sätt är den ett dyrbart arbete. Men det är också den verksamhet som gör den största skadan då den sker utan omsorg eller kunskap. Att utsätta en elev för fara på grund av antingen okunnighet eller vårdslöshet – för att vi inte vet eller bryr oss – är en handling långt värre än en klumpig operation av en läkare. Våra misstag blöder inte. I stället bär de med sig gömda ärr vilkas onda och tragiska följder kanske inte syns förrän flera år gått och det är smärtsamt eller omöjligt att reparera skadan."[4]

Ungdomar, känn er inte nedtryckta av lydnadskrav. Lydnad är en underbar och storslagen förmån. I Abraham 4:18 sägs det: "Gudarna vakade över det de befallt, tills det åtlydde." Men om elementen inte hade lytt? De skulle ha blivit fördömda eller hållna tillbaka. Så är det med oss. Lydnad mot Gud är i sanning det enda sättet att vara verkligt fri och utöva sin handlingsfrihet. Satan lär det motsatta, och med varje felaktigt val binder han oss med kedjor. Jag lovar er att lydnad är en underbar förmån.

När jag var pojke måste min mor arbeta vid ett malmreningsverk och arbeta som en karl för att hjälpa till att försörja sina sju barn. Hon tog nattskiftet så ofta hon kunde, säkerligen för att kunna vara med oss under dagen. Jag vet inte när den stackars kvinnan sov. En lördagsmorgon gick hon av skiftet och kom hem omkring sju eller åtta på morgonen. Hon sov ett par timmar och steg sedan upp. Hon hade bjudit alla sina släktingar till middag. De måste ha varit 35 eller 40. Hon dekorerade borden och ordnade stolarna och satte fram alla tallrikar och bestick. Hon lagade mat och bakade hela dagen. Använda kastruller, grytor och fat samlades på hög.

Alla kom till middagen, och efter middagen togs alla använda tallrikar till köket. Maten dukades undan och staplades på bord och skåp. Sedan stängdes köksdörren och släkten började umgås. Klockan var då omkring åtta på kvällen.

Jag minns att jag stod ensam i köket. I mitt unga sinne tänkte jag: *Mamma har arbetat hela natten. Hon har arbetat hela dagen för att ordna den här middagen. När alla gått måste hon diska och ställa undan maten. Det kommer att ta flera timmar, och det är inte rättvist.* Så tänkte jag: *Jag diskar.*

Jag diskade tallrikarna, bestickena, glasen. Vi hade ingen elektrisk diskmaskin. Vår diskmaskin var manuell, och den kvällen var jag diskmaskin. Jag använde ett halvt dussin handdukar. Jag var våt från topp till tå. Jag ställde undan maten, torkade av bord och diskbänk. Sedan gick jag ner på händer och knän och skurade golvet. När jag var klar, tyckte jag köket var oklanderligt. Det tog tre timmar.

Sedan hörde jag stolar skrapa och alla gick. Ytterdörren stängdes, och jag hörde min mamma komma mot köket. Jag var nöjd och trodde hon skulle vara det också. Dörren öppnades, och fast jag var bara 11 år, såg jag att hon var förbluffad. Hon såg sig omkring i köket, tittade på mig, och så såg jag en blick som jag då inte förstod. Nu gör jag det. Den betydde ungefär: "Tack. Jag är trött. Jag tror du förstår, och jag älskar dig." Så kom hon fram och gav mig en kram. Det fanns ett ljus i hennes ögon och värme i mitt hjärta. Jag lärde mig då att det ger en underbar känsla att tända ljuset i våra föräldrars ögon.

En annan gång var söndagen före tacksägelsedagen, omkring 1943. Jag gick till prästadömsmötet. Där fanns en stor inramad anslagstavla med bilder på alla de unga män som var i militärtjänst. Präster som varit vid sakramentsbordet några månader tidigare var nu ute i kriget. Varje

vecka uppdaterades tavlan. De som dödats i strid fick en guldstjärna vid sin bild, de som sårats en röd stjärna och de som rapporterats saknade en vit stjärna. Varje vecka – jag var då en diakon på tolv år – tittade jag för att se vilka som dödats eller sårats.

Under kvorummötet den morgonen sade en medlem av biskopsrådet: "På torsdag är det tacksägelsedagen. Vi borde alla hålla familjebön i våra hem." Sedan sade han: "Låt oss skriva upp på tavlan alla de saker vi är tacksamma för." Det gjorde vi. Han sade: "Ta med de här sakerna i er bön på tacksägelsedagen." Jag fick ont i magen, eftersom vi aldrig höll bön eller välsignade maten.

Den kvällen klockan halv sju gick vi till sakramentsmötet. I slutet av mötet ställde sig biskopen upp och talade mycket milt. Han berättade om de unga män från vår församling som dödats eller sårats. Han talade om vår frihet, vår flagga och detta fina land, och om våra välsignelser. Sedan sade han: "Jag skulle önska att varenda familj knäböjer och håller familjebön på tacksägelsedagen och tackar Gud för hans välsignelser."

Mitt hjärta värkte. Jag tänkte: *Hur kan vi ha familjebön?* Jag ville vara lydig. Hela söndagsnatten sov jag knappast alls. Jag ville ha en bön på tacksägelsedagen. Jag till och med tänkte att jag skulle be bönen om någon bad mig, men jag var för blyg för att erbjuda mig. Jag oroade mig hela måndagen, tisdagen och onsdagen i skolan.

Pappa kom inte hem på onsdagskvällen, utan tidigt på torsdag morgon. På torsdagen steg vi upp allesammans. Vi var fem pojkar och två systrar. Vi hoppade över frukosten för att vara riktigt hungriga till tacksägelsemiddagen. För att öka aptiten gick vi till ett fält i närheten och grävde en grop, två meter djup och två meter bred. Vi grävde ett djupt dike i anslutning till gropen som gömställe. Jag minns att jag med varje spadtag jord tänkte: *Gode himmelske Fader, låt oss ha en bön.*

Till sist klockan halv tre ropade mamma på oss att komma och äta. Vi tvättade oss och satte oss till bords. På något sätt hade mamma lyckats ordna en kalkon med alla tillbehör. Hon satte fram all mat, inklusive kalkonen. Jag tyckte mitt hjärta höll på att brista. Snart var det dags. Jag tittade på min pappa, och sedan på min mamma. Jag tänkte: *Snälla, någon, vem som helst, kan vi inte hålla bön.* Jag råkade nästan i panik, och så plötsligt började alla äta. Jag hade arbetat hårt hela morgonen och eftermiddagen för att skaffa mig aptit, men jag var inte hungrig. Jag ville inte äta. Jag ville be mer än något annat i världen, och det var för sent.

Kära ungdomar, var tacksamma för föräldrar som ber och läser skrifterna. Sätt värde på hemaftonen. Var tacksamma för dem som undervisar och utbildar er.

Mina unga vänner, det finns så mycket som är underbart och värdefullt i denna härliga värld. Jag älskar att höra president Hinckley

ständigt tala om sin kärlek till er och sitt förtroende för er och den storhet han känner finns i er, våra älskade ungdomar.

Förbered er för att komma till templet. Detta beskrivs i en underbar vers:

Träd genom denna dörr som om golvet var . . . guld
och varje vägg juveler.
Som om en kör i skrud av eld där sjöng.
Ej rop, ej brådska, men stillhet råder, ty Gud är när.[5]

Och president Joseph F Smith lärde: "Sedan vi gjort allt vi kunnat för sanningens sak och motstått det onda som människor dragit över oss och vi överväldigats av deras oförrätter, är det ändå vår plikt att stå fast. Vi får inte ge upp, vi får inte lägga oss. Stora strider vinns inte under en enda generation."[6]

Unga män och kvinnor! Höj baneret, bär facklan för er generation. Vi har absolut tillit till att ni klarar det.

Jag tackar Gud för den länk som fortfarande håller, det ljus som inte slocknar. Minns hur välsignade ni är som har bönen i era hem. Och försök alltid tända ljuset i era mödrars ögon. Det är det minsta vi alla kan göra för dem.

Vi älskar er, våra älskade ungdomar, och ber Gud välsigna var och en av er. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, jun 1996, s 10–11.
2. *Rudyard Kipling: Dagny* [1900], s 41 – 42.
3. Samtal med Brit McConkie.
4. "A Friend of Mine: Notes on the Gift of Teaching", *Vital Speeches*, 15 jul 1988, s 615.
5. Dikt av Orson F Whitney, citerat i Spencer W Kimball, "The Things of Eternity – Stand We in Jeopardy?" *Ensign*, jan 1977, s 7.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* (1999), s 107.

Profeter och andliga mullvadssyrsor

Äldste Neil L Andersen
i de sjuttios kvorum

I det nutida Israel tjänar man Herren när man noggrant följer profeterna.

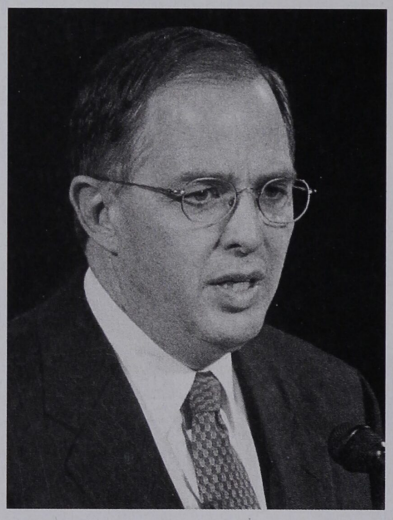

Jag uttrycker min kärlek till medlemmar i kyrkan i hela världens nationer som är hängivna och har starka vittnesbörd. Bara det att ni denna vackra sabbatsmorgon är här i tabernaklet eller ser på konferensen i något mörklagt rum mitt på dagen vittnar om ert lärjungeskap. Det ni tror på tar ni på allvar, och det märks i era liv.

En uppmaning som gett mig styrka är profeten Josuas kraftfulla förkunnelse: "Utvälj åt er i dag vem ni vill tjäna . . . men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren" (Josua 24:15).

Josuas ord är mycket aktuella idag, men hur vi visar vårt beslut att tjäna Herren verkar skifta med varje generation. För trettiofem århundraden sedan, när Josua sade dessa ord, betydde det att överge falska gudar, att ge sig ut i krig mot kanaaniterna och att noggrant följa profetens ord. Vi kan nästan höra hur skeptikerna klagade när Josua tillkännagav stridsplanen för att erövra staden Jeriko. Först, sade han, skulle de, i fullständig tystnad, tåga runt staden en gång om dagen i sex dagar. På den sjunde dagen skulle de sedan tåga runt staden sju gånger. Därefter skulle prästerna stöta i basunerna och genast skulle hela folket häva upp ett stort stridsrop. Då, försäkrade Josua, skulle stadsmurarna falla (se Josua, kapitel 6). När stadsmurarna föll, var skeptikerna tysta.

I vår värld idag har en sak inte ändrats sedan Josua höll tal: De som väljer att tjäna Herren lyssnar alltid uppmärksamt och särskilt på profeten. I det nutida Israel tjänar man Herren när man noggrant följer profeterna.

Svårigheterna som vi och våra familjer möter som Kristi lärjungar skiljer sig något från dem som Josuas israeliter ställdes inför. Låt mig illustrera med en upplevelse jag haft. Vår familj bodde i delstaten Florida i många år. Eftersom Florida har en hög koncentration av sand, planterar man gräsmattor med ett slags bredbladigt gräs som kallas Sankt Augustine. En fruktansvärd fiende till Floridas gräsmattor är en liten brun insekt som heter mullvadssyrsa.

En kväll, när min granne och jag stod på trappan, såg vi en liten insekt som kröp över stengången. "Det är bäst att du besprutar gräsmattan", varnade han. "Det där är en mullvadssyrsa." Jag hade besprutat gräsmattan med insektsmedel bara några veckor tidigare, och jag hade varken tid eller pengar till att göra det nu igen.

I dagsljuset nästa morgon undersökte jag gräsmattan noggrant. Den såg så frodig och vackert grön ut. Jag tittade ner i gräset för att se om det fanns några små insekter där. Men jag såg inga. Jag kommer ihåg att jag tänkte: "Ja, kanske den lilla mullvadssyrsan tog en genväg över min tomt på väg till grannen."

Jag höll uppsikt över gräsmattan i över en vecka och letade efter tecken på inkräktare, men jag såg inga. Jag gratulerade mig själv till att inte ha reagerat för kraftigt på grannens varning.

Berättelsen har emellertid ett tråkigt slut. Jag var på väg ut genom dörren en morgon, omkring tio dagar efter samtalet med min granne. Chockerande, precis som om det hänt över natten, fanns det bruna fläckar över hela gräsmattan. Jag sprang iväg till affären och köpte insektsmedel och besprutade genast gräsmattan, men det var för sent. Gräsmattan var förstörd och för att återställa den krävdes ny mull, långa arbetstimmar och stora kostnader.

Min grannes varning var viktig för gräsmattans välfärd. Han såg något som jag inte såg. Han visste något som jag inte visste. Han visste att mullvardssyrsor lever under marken och endast är aktiva på natten, vilket hade gjort mina dagliga inspektioner värdelösa. Han visste att mullvardssyrsor inte äter gräs, utan istället finner näring i rötterna. Han visste att de en tum långa insekterna kunde äta ett stort antal rötter innan man kunde se något ovanför marken. Jag betalade ett högt pris för min kortsynta självständighet.

Vi lever i en underbar tid. Vår generations välsignelser är frodiga och underbart gröna. Med tro på Frälsaren och lydnad mot buden kan vårt liv vara fullt av tillfredsställelse och glädje.

Men i dessa dagar fyllda med skönhet är våra svårigheter med att välja att tjäna Herren mer subtila än i forna dagar, men utan tvekan är de lika andligt genomgripande. Det finns andliga mullvardssyrsor som gräver sig fram under våra skyddande väggar och angriper våra ömtåliga rötter. Många av dessa ogudaktighetens insekter verkar små och är ibland nästan osynliga. Men om vi inte bekämpar dem, så förstör de och försöker förstöra det som för oss är dyrbarast av allt.

Profeternas och apostlarnas inspiration leder dem till att alltid tala om hemmet och familjen. Låt mig ge ett exempel på profeternas varnande röst. Den 11 februari i år sände första presidentskapet, med stöd av de tolv apostlarnas kvorum, ett brev till alla medlemmar i kyrkan, som innehöll råd om våra

Medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum välkomnar president Gordon B Hinckley och hans rådgivare, president Thomas S Monson och president James E Faust, då de kommer in i tabernaklet.

familjer. Jag vill läsa bara några meningar för er från det brevet:

"Vi råder föräldrar och barn att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter. Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta det gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt" (Brev från första presidentskapet, *Liahona*, dec 1999, s 1).

Hur reagerar vi på detta profetiska råd? Vad har jag gjort och vad har ni gjort för att hörsamma detta brev från första presidentskapet som vi fick för nästan åtta månader sedan?

Som förälder till tonåringar i denna jäktiga värld kan jag bekräfta att vi måste ge dessa saker högsta prioritet för att de ska fungera effektivt i vår familj. Vi har just hört den vackra berättelsen om äldste Featherstone och familjebön. Med det onda inflytande som omger våra barn, kan vi ens tänka oss att skicka iväg barnen på morgonen utan att ödmjukt knäböja i bön tillsammans för att be om Herrens beskydd, eller att avsluta dagen utan att knäböja tillsammans för att erkänna vårt ansvar inför Herren och tacka honom för hans välsignelser? Bröder och systrar, vi måste ha familjebön.

Visst händer det att skriftstudier med familjen inte alltid är den andliga upplevelse som det är värt att skriva om i dagboken. Men det får inte hindra oss. Det finns gånger när våra söners eller döttrars andar är mottagliga, och dessa stora skrifters inflytande tränger in i deras hjärtan med stor kraft. När vi hedrar vår himmelske Fader i vårt hem, hedrar han våra ansträngningar.

Vi känner alla till hur vi måste anstränga oss för att hålla hemafton. Det finns tjuvar ibland oss som vill stjäla måndagskvällen. Men Herrens löften till familjer som håller hemafton, som första presidentskapet gav för 84 år sedan och som våra profeter upprepat idag, har aldrig tagits tillbaka:

"Om de heliga hörsammar detta råd, lovar vi att de ska få stora välsignelser. Kärleken i hemmet och lydnaden mot föräldrarna kommer att öka. Tron kommer att växa i Israels ungdomars hjärtan. Och de ges kraft att motstå det ondas inflytande och de frestelser de ställs inför" (James R Clark, comp, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vol, [1965–1975], 4:339).

Finns det någon som hör min röst som är villig att sälja dessa löften till dem som skulle vilja konfiskera våra måndagskvällar? Nej, inte en enda av oss!

Ni och jag, som Kristi lärjungar, måste stärka dessa stunder då vi arbetar på att uppbygga våra barns tro. Ibland misslyckas vi som föräldrar, jag vet att jag gör det. Men vi måste börja om igen. Herren ser våra rättfärdiga ansträngningar och ger oss välsignelser från himlen när vi sätter våra familjer först. Mina bröder och systrar, det finns andliga mullvadssyrsor som förstör våra rötter, och vi måste med än större allvar ta hand om vårt förvaltarskap inom familjen.

När vi nu tar del av konferensen, låt oss då lyssna uppmärksamt till vår käre president Hinckley, hans rådgivare och apostlarna som talar till oss.

Låt oss inte göra som jag gjorde med mina mullvadssyrsor i Florida. Låt oss aldrig ignorera varningar. Låt oss aldrig vara kortsynta i vår självständighet. Låt oss alltid lyssna och lära i ödmjukhet och tro, och vara angelägna om att omvända oss om så behövs.

Detta är Guds rike på jorden. Ni och jag är lärjungar till Herren, Jesus Kristus. Han är Guds Son. Han lever. Han leder detta verk. President Hinckley är hans profet, och tillsammans med honom har vi fjorton andra som håller apostoliska nycklar. De är väktare på tornet, budbärare med varningens röst, profeter, siare, och uppenbarare.

"Utvälj åt er i dag vem ni vill tjäna . . . men jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren" (Josua 24:15).

Och "folket svarade Josua: Herren, vår Gud, vill vi tjäna, och hans röst vill vi höra" (Josua 24:24).

Det är min bön att dessa ord må inpräntas i våra hjärtan, i Jesu Kristi namn, amen. □

Att bli så bra vi kan bli

President Thomas S Monson
förste rådgivare i första presidentskapet

När vi förtröstar på Herren ska vi inse att vi har tjänat i hans heliga verk, att hans gudomliga avsikter har uppfyllts och att vi har bidragit till denna uppfyllelse.

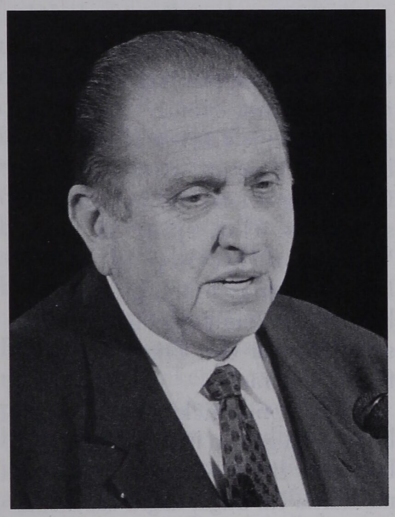

Under en tid för länge sedan, och på en plats långt borta, undervisade vår Herre och Frälsare Jesus Kristus folket och sina lärjungar om "vägen, sanningen och livet".[1] Han gav råd och uppmaningar med sina heliga ord. Han var ett levande exempel för oss med sitt exemplariska liv. Någon gång sade Herren följande: "Ni måste leva heligt och fromt på alla sätt . . ."[2]

Under sin verksamhet på det amerikanska fastlandet lade han till betydelsefulla ord när han besvarade frågan: "Vad slags män bören I då icke vara! Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är."[3]

I sin jordiska verksamhet beskrev Mästaren hur vi bör leva, hur vi bör undervisa, hur vi bör tjäna och vad vi bör göra för att bli så bra vi kan bli.

En sådan lärdom kommer från Johannes evangelium i Bibeln: "Filippos träffade Natanael och sade till honom: 'Vi har funnit honom som det står om i Moses lag och hos profeterna, Jesus, Josefs son, från Nasaret.'

Natanael sade: 'Kan det komma något gott från Nasaret?' Filippos svarade: 'Följ med och se!'

Jesus såg Natanael komma och sade om honom: 'Där är en sann israelit, en som är utan svek.'"[4]

För vår jordiska resa utgör aposteln Paulus råd himmelsk vägledning: "Det som är sant, det som är upphöjt, rätt och rent, det som är värt att älska och akta, allt som kallas dygd och allt som förtjänar beröm, ta fasta på allt detta." Sedan kom den avslutande uppmaningen: "Vad ni har lärt och tagit emot, hört och sett hos mig, det skall ni göra. Då skall fridens Gud vara med er."[5]

Då vi söker efter att bli så bra vi kan bli finns det några frågor som ger oss vägledning: *Är jag det jag vill vara? Är jag närmare Frälsaren i dag än jag var i går? Kommer jag att vara ännu närmare i morgon? Har jag mod att ändra mig till det bättre?*

Det är dags att välja en ofta bortglömd väg, den väg vi skulle kunna kalla *FAMILJEVÄGEN*, så att våra barn och barnbarn verkligen kan växa och bli så bra de kan bli. Det finns en nationell – och en internationell – tidvattenström. Den för med sig det outtalade budskapet: "Återvänd till era rötter, till era familjer, till lärdomar ni en gång fått, till det liv ni en gång levde, till de förebilder ni fått, ja till familjevärderingar." Ofta är det bara en fråga om att återvända hem – återvända till vindsrum som inte gåtts igenom nyligen, till dagböcker som sällan blivit lästa, till fotoalbum som nästan glömts bort.

Den skotske poeten James Barrie skrev: "Gud har gett oss minnen, så att vi ska kunna ha junirosor i vårt livs december."[6] Vilka minnen har vi av mor? Far? Far- och morföräldrar? Familjen? Vänner?

Vad har vi lärt oss av våra förfäder? För många år sedan bad en far äldste ElRay L Christiansen om namnförslag till hans nyinköpta båt. Broder Christiansen föreslog: "Varför inte ge den namnet *Sabbatsbrytaren*?" Jag är övertygad om att den blivande seglaren begrundade huruvida hans stolthet och glädje skulle bli en sabbatsbrytare eller en sabbatshållare. Oavsett vad han beslutade, gjorde det ett bestående intryck på hans barn.

En annan far lärde sin son något som han aldrig skulle glömma beträffande lydnad och, genom exempel, att hedra sabbatsdagen. Jag fick veta detta vid en begravningsgudstjänst för en ädel generalauktoritet, H Verlan Andersen. En av hans söner gav honom sin hyllning. Detta kan tillämpas var än vi befinner oss och vad än vi gör. Det handlar om att vara ett exempel.

Äldste Andersens son berättade att han en lördagskväll många år tidigare skulle vara med på en tillställning i skolan. Han lånade familjebilen av sin far. Då han fick bilnycklarna och skulle gå ut genom dörren, sade hans far: "Bilen behöver tankas inför morgondagen. Kom ihåg att tanka innan du kommer hem."

Äldste Andersens son berättade

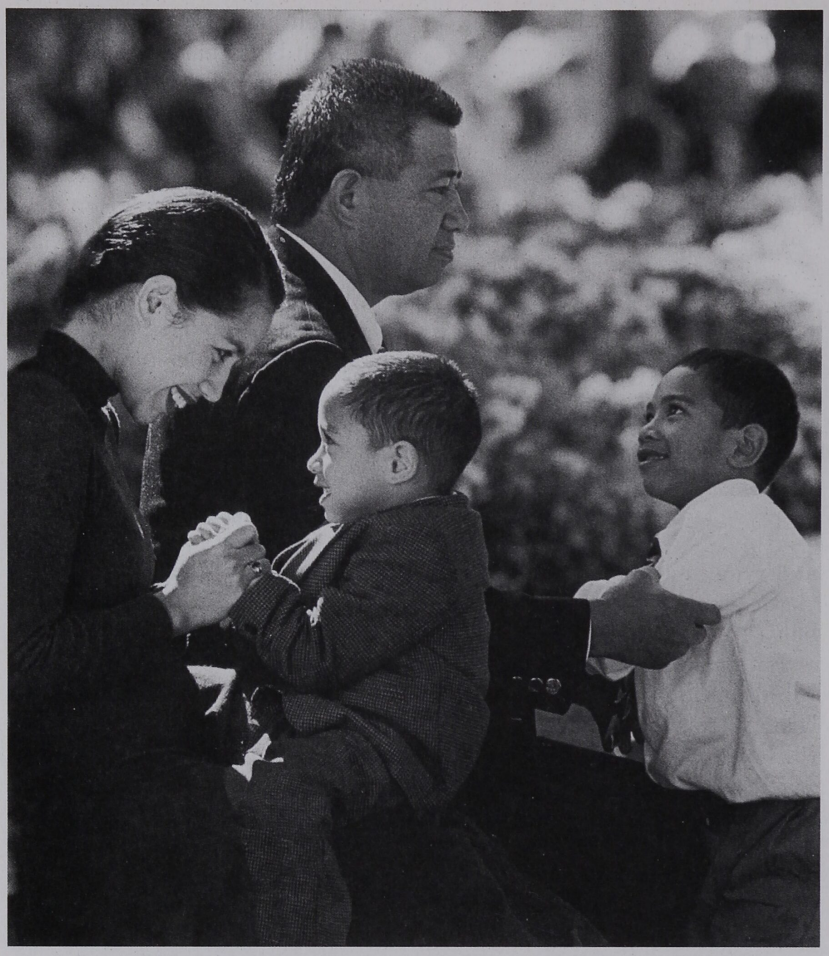

att tillställningen var underbar. Vänner träffades, förfriskningar serverades och alla hade riktigt roligt. Glad och uppspelt som han var, glömde han emellertid att följa sin fars anvisning att tanka bilen innan han åkte hem.

Söndagsmorgonen grydde. Äldste Andersen såg att bensinmätaren visade tomt. Sonen såg sin far gå in igen och lägga bilnycklarna på bordet. Hemma hos familjen Andersen var sabbatsdagen en dag för gudsdyrkan och tacksägelse, och inte för inköp.

Äldste Andersens son fortsatte sitt budskap på begravningen. Han sade: "Jag såg min far ta på sig rocken, ta farväl av oss för att sedan gå den långa vägen till kapellet, så att han kunde vara med på ett tidigt möte." Plikten kallade. Redbarheten gick före bekvämligheten.

Som avslutning på begravningstalet sade han: "Ingen son har fått en bättre undervisning av sin far än jag fick den gången. Min far kände inte bara till sanningen – han levde efter den."

Det är i hemmet som vi formar våra attityder, våra djupt förankrade trosuppfattningar. Det är i hemmet som hopp närs eller bryts ner.

Vårt hem ska vara mer än en tillflyktsort. Det bör också vara en plats där Guds ande kan bo, där världens problem stängs ute, där kärlek råder och frid bor.

För inte så länge sedan skrev en ung mor till mig: "Ibland undrar jag om jag alls påverkar mina barns liv. Som ensamstående mamma med dubbla jobb för att få ekonomin att gå ihop, kommer jag ibland hem till kaos, men jag ger aldrig upp hoppet.

Mina barn och jag såg på en TV-utsändning av generalkonferensen och du talade om bön. Min son sade då: 'Men det har ju du redan lärt oss, mamma.' Jag sade: 'Hur menar du?' Han svarade: 'Du har lärt oss att vi ska be och har visat oss hur man gör, och härom kvällen då jag kom till ditt rum för att fråga en sak, såg jag att du stod på knä och bad till vår himmelske Fader. Om han är viktig för dig, då är han viktig för mig.'" Brevet slutade så här: "Jag antar att man aldrig vet vilket inflytande man haft förrän ett barn ser på när man själv gör det som man har försökt lära det att göra." Vilken magnifik läxa ett barn lärde sig av sin mor.

När jag var liten gjorde jag på en mors dag en häpnadsväckande upptäckt i Söndagsskolan, något som jag aldrig har glömt. Melvin, en blind broder i församlingen, en begåvad sångare, stod vänd mot församlingen som om han såg allesammans. Han sjöng så "That Wonderful Mother of Mine". Människornas hjärtan fylldes av ljusa, varma minnen. Män tog fram sina näsdukar och kvinnornas ögon fylldes av tårar.

Vi diakoner gick runt i församlingen och gav en liten pelargon i en lerkruka till varje mor. Några av mödrarna var unga, några var medelålders och några höll sig knappt kvar i livet i sin höga ålder. Jag blev uppmärksam på att ögonen hos varje mor var snälla ögon. Ordet från varje mor var "Tack". Jag kände andan i uttrycket: "När någon ger någon annan en blomma, stannar väldoften från blomman kvar på givarens hand." Jag har inte glömt det jag lärde mig, och det kommer jag aldrig att göra.

En del mödrar, en del fäder, en del barn, en del familjer får bära en tung börda här i jordelivet. En sådan familj var familjen Borgstrom i norra Utah. Det var under andra världskriget. Fruktansvärda strider utkämpades i olika delar av världen.

Tragiskt nog förlorade paret Borgstrom fyra av sina fem söner

som var i militärtjänst. Inom en sexmånadersperiod gav alla fyra sönerna sitt liv – alla i olika delar av världen.

Efter kriget fördes de fyra bröderna Borgströms kroppar hem till Tremonton, och en vederbörlig begravningsgudstjänst hölls. Tabernaklet i Garland i Utah var fullt. General Mark Clark var närvarande. Han sade senare med ömhet följande ord: "Jag flög till Garland på morgonen den 26 juni, träffade släktingarna, däribland modern, fadern och de två söner som fanns kvar . . . en av dem en pojke i tonåren. Jag har aldrig träffat en mer lugn och behärskad familj.

Då de fyra flaggdraperade kistorna stod bredvid varandra framför oss i kyrkan, och då jag satt bredvid dessa tappra föräldrar, blev jag djupt imponerad av deras insikt, av deras tro och deras stolthet över dessa fantastiska söner som hade offrat livet för principer som hade bibringats dem av ädla föräldrar sedan barndomen.

Under lunchen vände sig fru Borgstrom till mig och sade med lågmäld röst: 'Tänker ni ta min unge pojke?' Jag svarade viskande att om hennes pojke blev inkallad skulle jag, så länge jag hade befälet över armén på västkusten, göra mitt bästa för att se till att han fick göra sin militärtjänst på hemmaplan.

Mitt under detta lågmälda samtal med modern, lutade sig plötsligt fadern framåt och sade till sin hustru: 'Mor! Jag har hört ditt samtal med generalen om vår yngste son. Vi vet att om och när hans land behöver honom, så går han.'

Jag kunde knappt kontrollera mina känslor. Här var föräldrar med fyra söner som låg döda av skador de ådragit sig i strid, och ändå var de beredda att göra det sista offret om deras land krävde det."

Det var Herrens Jesu Kristi evangelium som berörde hem och hjärta denna oförglömliga dag.

Åren har kommit och åren har gått, men behovet av ett vittnesbörd om evangeliet är fortfarande av största vikt. Då vi går mot framtiden, får vi inte glömma lärdomarna från det förgångna. Vår himmelske Fader gav sin Son. Guds Son gav sitt liv. De begär av oss att vi ska ge vårt liv, så att säga, i deras gudomliga tjänst. Kommer ni att göra det? Kommer jag? Kommer vi? Det finns lärdomar att förmedla, det finns goda gärningar att utföra, det finns själar att frälsa.

Låt oss minnas kung Benjamins råd: "När I stån i edra medmänniskors tjänst, ären I blott i eder Guds tjänst."[7] Räck ut en hjälpande hand och rädda dem som behöver er hjälp. Lyft dessa till den högre och bättre vägen. Som vi sjunger i Primär: "Led mig, stöd mig, gå bredvid mig, så att jag en dag återvända kan till Gud, om jag har lytt hans lag."[8]

Verklig tro är inte förbehållen barnen, utan gäller alla. Vi lär oss av Ordspråksboken: "Förtrösta på Herren av allt ditt hjärta, och förlita dig inte på ditt förstånd.

På alla dina vägar må du tänka på honom, så skall han göra dina stigar jämna."[9] När vi gör det, ska vi inse att vi har tjänat i hans heliga verk, att hans gudomliga avsikter har uppfyllts och att vi har bidragit till denna uppfyllelse.

Jag skulle vilja illustrera denna sanning med en personlig erfarenhet. För många år sedan, när jag verkade som biskop, kände jag att jag skulle hälsa på Augusta Schneider, en änka från Alsace-Lorraine-området i Europa, som talade mycket litet engelska, fastän hon talade flytande franska och tyska. Åratal efter denna första känsla hälsade jag på henne vid jultiden. Vid ett tillfälle sade Augusta: "Biskop Monson! Jag har något som är mycket värdefullt för mig som jag skulle vilja ge dig i present. Hon gick så till en speciell plats i sin enkla lilla lägenhet och tog fram presenten. Det var ett vackert filtstycke, kanske 15 x 20 cm i storlek, på vilket hon hade fäst sin mans medaljer som han hade fått för sin insats för de franska styrkorna under andra världskriget. Hon sade: "Jag vill att du ska ha den här personliga klenoden som betyder så mycket för mig." Jag protesterade artigt och sade att det måste finnas någon släkting till henne som borde få den."Nej", svarade hon bestämt, "du ska ha presenten, för du har en fransmans själ."

En kort tid efter att Augusta gett mig denna speciella gåva, lämnade hon jordelivet och återvände till den Gud som gett henne livet. Ibland undrade jag vad hon menade med att jag hade "en fransmans själ". Jag hade ingen aning om vad det betydde, och det har jag fortfarande inte.

Många år senare fick jag förmånen att följa med president Ezra Taft Benson till invigningen av templet i Frankfurt, detta tempel som skulle betjäna medlemmar som talade tyska, franska och holländska. När jag packade för resan kände jag att jag skulle ta med mig medaljerna jag fått i present, utan någon som helst tanke på vad jag

skulle göra med dem. Jag hade haft dem i många år.

Under en invigningssession för fransktalande, var templet fyllt. Den sång och de budskap som framfördes var underbara. Tacksamhet över Guds välsignelser fyllde varje hjärta. Jag såg från mina anteckningar för ledandet av mötet att det fanns medlemmar från Alsace-Lorraine-området med på sessionen.

Medan jag talade såg jag att organisten hette Schneider. Jag berättade därför om min bekantskap med Augusta Schneider, gick så fram till orgeln och gav organisten medaljerna, tillsammans med en uppfordran att eftersom han hette Schneider hade han ett ansvar att följa upp namnet Schneider i sin släktforskning. Herrens Ande bekräftade i våra hjärtan att detta var en speciell session. Broder Schneider hade svårt att göra sig klar för att spela det avslutande stycket på invigningssessionen, så påverkad var han av Anden som vi kände där i templet.

Jag visste att denna högt värderade gåva – ja, änkans skärv, för det var allt Augusta Schneider hade – gavs till en som skulle se till att många med en fransmans själ nu skulle ta emot de välsignelser som det heliga templet ger, både för dem som lever och för dem som har lämnat jordelivet.

Jag vittnar om att för Gud är allting möjligt. Han är vår himmelske Fader. Hans Son är vår Återlösare. Då vi strävar efter att lära oss hans sanningar och sedan att leva efter dem, kommer våra liv och andras liv att rikligen välsignas.

Jag förkunnar allvarsamt att Gordon B Hinckley är en sann profet för vår tid och att han vägleds i det stora verk som går framåt under hans ledarskap.

Må vi alltid komma ihåg att lydnad till Guds bud ger de utlovade välsignelserna.

Må vi var och en göra oss berättigade att få dessa, ber jag om i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. Joh 14:6.
2. 2 Petr 3:11.
3. 3 Ne 27:27.
4. Joh 1:45–47.
5. Fil 4:8–9.
6. Omskrivning av James Barrie, i *Peter's Quotations: Ideas for Our Time*, sammanställt av Laurence J Peter (1977), s 335.
7. Mosiah 2:17.
8. Naomi W Randall, "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
9. Ords 3:5–6.

Lördagseftermiddagens session
2 oktober 1999

Röstning på kyrkans ämbetsmän

President James E Faust
andre rådgivare i första presidentskapet

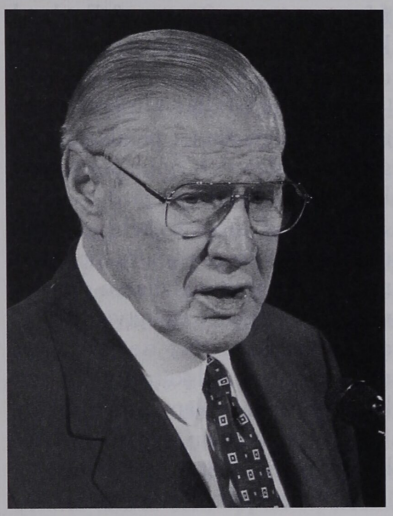

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett mig att nu lägga fram kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och kyrkans biorganisationers presidentskap för er stödjande röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga; Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet; och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet. De som instämmer kan visa det. De som är däremot, om det finns någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum och följande som medlemmar i detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland och Henry B Eyring. De som instämmer, var vänliga visa det. Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är däremot, visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi uttrycker ett officiellt tack till äldsterna Joe J Christensen and Andrew W Peterson och utnämner dem till emeritusmedlemmar i de sjuttios första kvorum. Det är också föreslaget att vi avlöser äldste Joe J Christensen som president för de sjuttios kvorum. Alla som tillsammans med oss vill göra det, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Ben B Banks som medlem i presidentskapet för de sjuttios kvorum. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är däremot, visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi avlöser äldsterna Max W Craner, César A Dávila, P Bruce Mitchell och J Kirk Moyes som områdesauktoritetssjuttio. Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder J Devn Cornish, Manfred H Schütze och Johann A Wondra som områdesauktoritetssjuttio.

Det är föreslaget att vi avlöser Patricia P Pinegar, Anne G Wirthlin och Susan L Warner som Primärföreningens generalpresidentskap. De som tillsammans med oss vill uttrycka särskild uppskattning och tacksamhet för dessa underbara systrar för deras storslagna arbete, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Coleen K Menlove, Sydney S Reynolds och Gayle M Clegg som Primärföreningens generalpresidentskap. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas presidentskap som de nu är insatta. De som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är däremot visas det på samma sätt.

Röstningen verkar ha varit enhällig. Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner.

Vi ber nu det nyligen kallade generalpresidentskapet för Primärföreningen att inta sina platser på förhöjningen. □

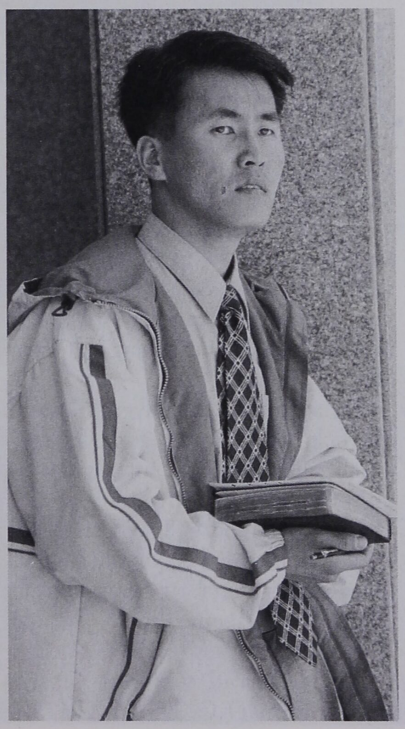

Uppenbarelsens anda

President Boyd K Packer
tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

Ni unga sista dagars heliga, skärp er! Ta ert ansvar! Ställ era liv i ordning! Ta kontrollen över ert sinne, era tankar!

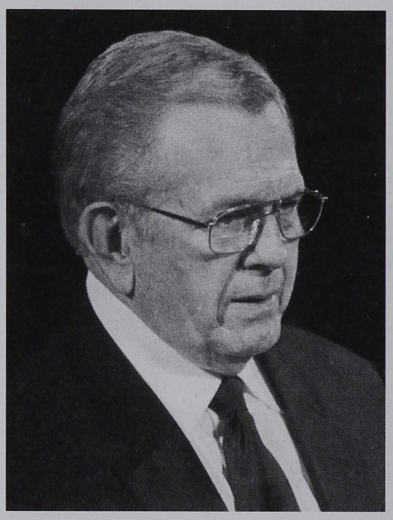

Jag talar till våra barn och våra ungdomar och ber er säga till era föräldrar och mor- och farföräldrar att de ska sitta tysta och inte störa oss under några minuter medan vi pratar med varandra.

Jag vill säga något till er som jag lärde mig av min bror och som har varit som en sköld och ett skydd för mig. Jag har talat om det förut, men inte så detaljerat som jag vill göra idag.

Jag avslutade min flygutbildning och fick mina silvervingar två dagar innan jag fyllde 20 år. Efteråt stationerades jag i Langley Field, i Virginia, som andrepilot på en B-24, ett bombplan med en utvald besättning som tränats att använda ett nytt hemligt vapen – radar.

Min bror, överste Leon C Packer, var stationerad vid Pentagon i Washington D C. Han hade fått många utmärkelser som B-24 pilot och blev brigadgeneral i flygvapnet.

Medan jag var i Langley Field upphörde kriget i Europa, och vi blev därför kommenderade till Stilla havet. Jag tillbringade några dagar med Leon i Washington innan vi skeppades ut för strid.

Han berättade för mig om saker och ting han lärt sig under beskjutning. Han flög från Nordafrika till södra Europa på bombräder och endast ett fåtal av planen återvände.

Den 16 april 1943 var han kapten på en B-24 som var på väg hem till England efter en bombräd i Europa. Hans plan, som kallades *Yard Bird*, skadades kraftigt av luftvärnseld och föll ifrån formeringen.

Då blev de ensamma och utsattes för massiva attacker från fiendeplan.

Hans en sida långa redogörelse för händelsen lyder: "Det rök från motor nummer tre och propellern hade fallit av. Bränsleledningen till nummer fyra hade skjutits bort. Skevningskablarna på höger sida och stabilisatorkablarna var bortskjutna. Sidorodren var delvis låsta. Radion var bortskjuten. Det fanns enormt stora hål i höger vinge. Vingklaffarna var bortskjutna. Hela bakre delen av flygkroppen var fylld av hål. Det hydrauliska systemet var utslaget. Maskingeväret i stjärtpartiet var ur funktion."

En berättelse om Eighth Air Force, som publicerades för bara två år sedan, innehåller en detaljerad redogörelse för den flygningen som skrevs av en i besättningen.[1]

Med en motor i brand förlorade de tre andra kraft. De var på väg att störta. Alarmklockan beordrade dem att hoppa. Bombfällaren, den ende som kunde komma ut, hoppade med fallskärm ner i Engelska kanalen.

Piloterna lämnade sina stolar och tog sig mot bombrummet för att hoppa ut. Plötsligt hörde Leon att en motor hostade till och gav ett fräsande ljud ifrån sig. Han klättrade snabbt tillbaka till sin stol och lirkade till sig tillräckligt med kraft från motorerna för att nå Englands kust. Sedan lade motorerna av och de störtade.

Landningsstället klipptes av på ett backkrön. Planet plöjde sig fram genom träden och smulades sönder. Flygkroppen fylldes av jord.

Konstigt nog överlevde alla ombord, även om några skadades mycket svårt. Bombfällaren omkom, men han räddade troligtvis livet på de andra nio. När det rök från motorerna och fallskärmen blev synlig, avbröt fiendeplanen sin attack.

Det var inte enda gången Leon hade kraschlandat.

Under mitt besök berättade Leon för mig hur han lyckats hålla sig lugn under angreppen. Han sade: "Jag har en favoritpsalm" – han berättade vilken – "och när det blev besvärligt sjöng jag den tyst för mig själv, och sedan fick jag en tro och försäkran som hjälpte mig att göra det rätta."

Han skickade ut mig i strid med den lärdomen.

På våren 1945 kunde jag pröva det som Leon lärt mig några månader tidigare.

Kriget i Stilla havet var över innan vi nådde Filippinerna, och vi fick order om att flyga till Japan.

En dag flög vi från Atsugis flygfält i närheten av Yokohama i ett B-17 bombplan på väg till Guam för att hämta en flygfyr.

Efter nio timmar i luften flög vi ner genom molnen, men fann att vi var ohjälpligt vilse. Vår radio var död. Vi befann oss, visade det sig, i en tyfon.

Vi flög alldeles över havet och inledde ett sökmönster. I denna desperata situation kom jag ihåg vad min bror hade sagt. Jag lärde mig att man kan be och till och med sjunga utan att ge ett ljud ifrån sig.

Efter ett tag flög vi över en rad med klippor som sköt upp ur vattnet. Kunde det vara en del av ökedjan Marianerna? Vi följde den. Snart kunde vi skönja ön Tinian framför oss, och vi landade med så mycket bränsle i tanken att det bokstavligen bara hade räckt några sekunder till. När vi gick ner för landning stannade motorerna en efter en.

Jag lärde mig att både bönen och musiken kan vara mycket tyst och högst personlig.

Även om nu denna upplevelse var dramatisk, *förstod jag inte att riktigt uppskatta det som Leon lärt mig förrän senare i det vardagliga livet,* när jag stod inför samma frestelser som ni ungdomar och barn står inför nu.

Under årens lopp fann jag att det gick, även om det inte var lätt, att kontrollera tankarna om jag hittade något att styra dem mot. Ni kan ersätta tankar som upptas av frestelser, vrede, besvikelser eller rädsla med bättre tankar – med hjälp av musik.

Jag älskar kyrkans andliga musik. Psalmerna om återställelsen ger inspiration och beskydd.

Jag vet också att en del musik är andligt nedbrytande. Den är dålig och farlig! Ungdomar, håll er borta från den!

Jag vet också varför Leon gav sina barn rådet: "Kom ihåg att angreppen alltid är värst närmare målet."

Tankar är tal som vi håller till oss själva. Förstår ni varför skrifterna säger "pryd alltid dina tankar med dygd", och lovar att om vi gör det ska vi "hava ett frimodigt medvetande inför Gud och prästadömets lära skall falla över [vår] själ som himmelens dagg" och sedan skall "den Helige Anden vara [vår] ständige ledsagare"?[2]

"Hjälparen, den heliga anden som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt som jag har sagt er."[3]

Andens röst är något vi snarare känner än hör. Ni kan lära er, när ni är mycket unga, hur den Helige Anden verkar.

Skrifterna kan hjälpa er förstå hur det goda kan påverka era sinnen och hur ondskan kan styra er, om ni tillåter det. Denna kamp tar aldrig slut. Men kom ihåg detta:

Allt vatten i världen,
hur mycket det än försöker,
kan aldrig sänka det minsta skepp
om det inte kommer in.

Och all ondska i världen
och varje slag av synd
kan aldrig fördärva en endaste själ
om vi inte släpper den in.[4]

När ni lär er kontrollera era tankar, är ni i säkerhet.

En man som jag känner gör så här: Närhelst en ovärdig tanke försöker komma in i hans sinne, stryker han tummen över vigselringen. Det hejdar tankegången och blir för honom nästan ett automatiskt sätt att utestänga oönskade tankar och idéer.

Jag kan inte låta bli att berätta en sak till för er från mitt besök hos min bror i Washington. Han skulle flyga med ett B-25 bombplan till Texas för att hämta något och återvända till Washington dagen därpå. Jag följde med. Det var enda gången vi flög tillsammans.

Många år senare blev jag hedrad

av Weber State University, där vi båda tog vår examen. Han hade varit ordförande i studentkåren under sin studietid. Eftersom jag skulle vara i Sydamerika gick han med på att närvara vid banketten och ta emot utmärkelsen i mitt ställe.

I sitt tacktal berättade han detta – som delvis är sant. Han sade att i Texas hade vi stått med våra plan bredvid varandra på startbanan, redo att ge oss av. Han tog kontakt med mig via radion och sade: "Vi ses där uppe – om du tror du klarar det!"

Sedan berättade han att efter det att jag blivit generalauktoritet i kyrkan, brukade jag då och då kontrollera hans uppträdande och tillägga: "Vi ses där uppe – om du tror du klarar det!"

Leon klarade det. Han är nu där jag hoppas en dag få vara.

Ni unga sista dagars heliga, skärp er! Ta ert ansvar! Ställ era liv i ordning! Ta kontrollen över ert sinne, era tankar! Om ni har vänner som inte har god inverkan på er, ändra på det, även om det innebär att ni kan bli ensamma och till och med utstötta.

Om ni redan har gjort tråkiga misstag, finns det sätt att klara upp saker och ting på, och till slut blir det som om de aldrig hade hänt.

Ibland tar skuldkänslor kontrollen över våra sinnen och gör oss till fångar i våra tankar. Så dumt att stanna kvar i fängelset när dörren ut är öppen. Intala er inte att det inte spelar någon större roll om ni syndar. Det hjälper er inte, men omvändelse gör det.

Ta kontroll över era liv. Hur härligt är det inte att vara unga sista dagars heliga i denna underbara, utmanande tid.

Paulus sade till unge Timotheos: "Låt ingen se ner på dig för att du är ung."[5]

Och Louisa May Alcott var bara 14 år när hon skrev:

Ett litet rike äger jag
med tankar och känslor av varje slag.
Att styra det riket klokt och rätt
är en svår uppgift varje dag . . .

Jag ber ej om annan krona
än den alla andra kan vinna.
Jag söker ej att besegra en värld,
blott den jag inom mig kan finna.[6]

Ni kan göra det – måste göra det. Vår framtid beror på er, våra barn och ungdomar.

Det är alltså rådet jag ger till er. Nu kan ni väcka era föräldrar och berätta för dem att ni har lärt er ett sätt att hjälpa er själva att bli fullkomliga. Kanske ni inte blir riktigt fullkomliga, men ni kan komma tillräckligt nära.

Jag kan ge er lite uppmuntran. En lärare, som försökte förklara vad teori är, ställde denna fråga: "Om ni går med ett brev halvvägs till brevlådan och stannar där, sedan börjar gå igen och går hälften av den bit som är kvar och stannar där, och sedan upprepar processen om och om igen, kommer ni då, teoretiskt sett, att någonsin komma fram till brevlådan?" En klipsk elev sade: "Nej, men vi kommer tillräckligt nära för att kunna posta brevet."

Ni ungdomar kommer tillräckligt nära fullkomligheten för att få ett liv fyllt av utmaningar och bekymmer, av inspiration, lycka och evig glädje.

Medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum innan en konferenssession börjar. *Från vänster:* president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, och äldsterna L Tom Perry, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard och Joseph B Wirthlin.

Herren lovade: "Jag skall inte lämna er ensamma, jag skall komma till er."[7]

"Jag vill förkunna det för ditt *förstånd* och *hjärta*, genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta . . .

detta är uppenbarelsens ande . . .

Detta är din gåva. Bruka den och välsignad är du, ty den skall befria dig."[8]

Må Gud välsigna er. Ni har redan sjungit "Jag vet vem jag är, förstår Guds plan" för oss.[9] En dag kan ni bära ert vittnesbörd för era barnbarn, och de kan göra det för sina, och dessa kan göra det för en annan generation, som kan göra det för en annan.

Ni ser fram emot ett långt liv, emot den långsträckta framtid som kyrkan, barnen och ungdomarna och vi alla som sista dagars heliga har. Och jag vittnar för er, våra ungdomar, om att Jesus är Kristus, Guds Son. Eftersom jag själv har både barnbarn och barnbarns barn vet jag hur högt älskade ni är. Jag vill tala om för er att vi älskar er, att ni är älskade i kyrkan, och jag nedkallar Herrens välsignelser på er medan ni går ett underbart liv till mötes som unga sista dagars heliga. Det gör jag som Herrens tjänare och i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. Se Gerald Astor, *The Mighty Eighth: The Air War in Europe Told by the Men Who Fought It* (1997).
2. Se L&F 121:45–46.
3. Joh 14:26.
4. Författaren okänd, "All the Water in the World", i *Best-Loved Poems of the LDS People*, red av Jack M Lyon och andra (1996), s 302.
5. 1 Tim 4:12.
6. Louisa May Alcott, "My Little Kingdom", *Louisa May Alcott – Her Girlhood Diary*, red av Cary Ryan (1993), s 8–9.
7. Joh 14:18.
8. L&F 8:2–4; kursiveringen tillagd.
9. "Jesu Kristi Kyrka", *Barnens sångbok*, s 48.

Jag har kommit hit till världen för denna enda sak

Äldste Alexander B Morrison
i de sjuttios kvorum

Symbolen för Jesus och hans plats i vårt hjärta måste vara ett liv som ägnas helt åt att tjäna honom, åt att älska och vårda.

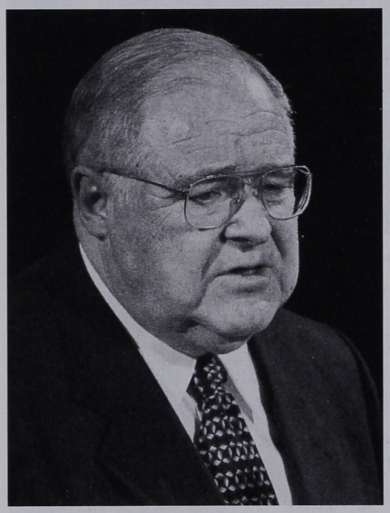

När Jesus fördes fram inför Pilatus efter en mörk, hätsk natt av förolämpningar och misshandel, märkte den högdragne romerske ståthållaren snabbt att detta inte var någon vanlig dödlig. Jesus visade inte det brukliga underdåniga krypandet eller det falska övermod som var så vanligt bland dem som bad för sitt liv inför den romerska kejsarmakten. Han stod tyst framför den högmodige romaren, rak i ryggen, majestätisk, med ett milt men kungligt sätt. "Du är alltså kung?" frågade Pilatus (Johannes 18:37).

Jesus, konungarnas konung, vars Fader kunde ha gett honom "mer än tolv legioner änglar" (Matteus 26:53) om han hade bett honom, och vars ära och härlighet övergick allting som Pilatus – eller någon annan dödlig – någonsin kunde förstå, svarade enkelt: "Du själv säger att jag är kung. Jag har fötts och kommit hit till världen för denna enda sak: att vittna för sanningen" (Johannes 18:37). Pilatus, en svag och vankelmodig man utan redbarhet och inte överdrivet tyngd av principer, svarade cyniskt: "Vad är sanning?" (Johannes 18:38). Trots att han inte fann Jesus skyldig till något och med säkerhet visste att han inte var en politisk orosstiftare eller ett hot mot den romerska makten och myndigheten, gav Pilatus sedan efter för massornas blodtörst och lät Kristus korsfästas.

"Jag har . . . kommit hit till världen för denna enda sak." Vad *var* den enda saken? Varför värdigades Jesus, Herren Gud allsmäktig som sitter på Faderns högra sida, skapare av oräkneliga världar, laggivare och domare, komma ner till jorden för att födas i en krubba, leva större delen av sin dödliga tillvaro i oansenlighet, vandra på Judéens dammiga vägar och förkunna ett budskap som mötte våldsamt motstånd från många, och till sist, förrådd av en av sina närmaste vänner, dö mellan två förbrytare på Golgotas dystra kulle? Nephi, som gladde sig över "Jesus, ty han har återlöst min själ från helvetet" (2 Nephi 33:6) förstod Kristi drivkraft: "Han gör

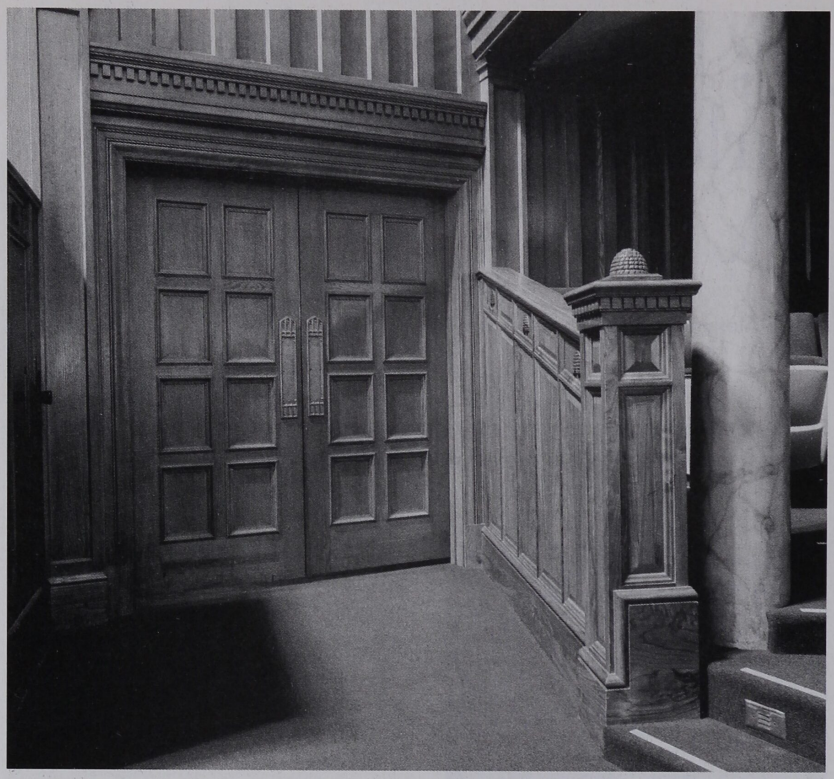

Under 132 år har generalauktoriteter och andra talare gått in i tabernaklet genom dessa dörrar på norra sidan av podiet.

intet, som icke är till nytta för världen, ty han älskar världen så högt, att han lägger ned sitt eget liv, på det att han må kunna draga alla människor till sig" (2 Nephi 26:24). Det var kärlek till alla Guds barn som fick Jesus, som var unik i sin syndfria fullkomlighet, att offra sig själv till lösen för andras synder. Med orden i den älskade psalmen: "Jesus dog på Golgota att återlösa varje själ" (*Hymns* 176:4). Detta var alltså den fullständiga anledningen som förde Jesus till jorden för att "dö och lida härliggjord". Han kom som "ett lamm utan fel eller brist" (Första Petrusbrevet 1:19) för att sona våra synder, så att han genom att bli upplyft på korset skulle kunna dra alla människor till sig (se 3 Nephi 27:14). Med Paulus glädjefyllda ord: "Liksom alla dör genom Adam, så skall också alla få nytt liv genom Kristus" (Första Korinthierbrevet 15:22).

Symbolen för hans seger över döden är den tomma graven. Han som "Gud uppväckte . . . på tredje dagen" (Apostlagärningarna 10:40) löste "denna timliga döds bojor, så att *alla* skola bliva uppväckta" (Alma 11:42, kursivering tillagd) och "vann seger över graven" (Mormon 7:5). Genom honom är "dödens udd . . . borttagen" (Mosiah 16:8).

Men Jesus kom inte bara för att ge vår Faders barn odödlighet, utan också evigt liv. Även om Kristi försoning gör att alla kommer att uppstå, oavsett om de förtjänar det, är det eviga livets gåva – liv med Fadern och Sonen i deras fullkomliga närhet – reserverad för de trofasta, för dem som visar Kristus sin kärlek genom sin villighet att följa hans befallningar och att ingå och hålla heliga förbund. "Den som har mina bud och håller dem", påminde Jesus oss, "han älskar mig" (Johannes 14:21). Liksom profeterna genom alla tider har förklarat, är det bara då vi ingår och håller heliga förbund – dessa heliga celestiala överenskommelser mellan Gud och människan – som vi kan bli "delaktiga av gudomlig natur" och komma undan "det fördärv som begäret drar med sig i denna värld" (Andra Petrusbrevet 1:4).

Jesus kom till jorden först och främst som den försonande Frälsaren som dog så att alla skulle kunna finna "frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande" (L&F 59:23). Men han kom också av en annan anledning – att tjäna som exempel för alla på människans gudomliga inneboende möjligheter, den norm mot vilken alla måste mäta sina liv. Han som förklarade sin gudomlighet för den samariska kvinnan vid Jakobs källa (se Johannes 4) kallar oss att bli "sådana som jag är" (3 Nephi 27:27), att bli fullkomliga "såsom jag, eller eder himmelske Fader, är fullkomlig" (3 Nephi 12:48). Ur djupet av den obeskrivliga fullkomligheten ber han oss att ta hand om de sjuka, de fattiga, de bedrövade. Han ber oss att be för och visa medkänsla med alla Guds barn, eftersom "Gud inte gör skillnad på människor" (Apostlagärningarna 10:34). Hos honom finns inga barriärer vad gäller ras, kön eller språk. Som Nephi förklarade: "Han förmenar ingen som kommer till honom, svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna, och han kommer ihåg folken, och alla äro jämlika för Gud . . . " (2 Nephi 26:33).

Till dem bland oss som undrar vem som är vår nästa, talade han om den barmhärtige samariern, om herden som lämnade de nittionio fåren för att söka efter det som hade kommit bort, och om mannen som ställde till med en "fest" dit han bjöd "alla fattiga och krymplingar och blinda och lytta" (Lukas 14:16–24).

Jesus, undervisningens Mästare, lärde upprepade gånger ut eviga sanningar som han hämtade från vardagshändelser i livet. En sådan undervisning handlar om att vi behöver vara generösa när vi ger –

att vi ska ge i offrandets anda och med en innerlig önskan att vara till välsignelse för dem som är mindre lyckligt lottade än vi. Lukas skriver att när Jesus satt i templet lade han märke till dem som lade bidrag i tempelkistan. En del lämnade sina gåvor med hängivenhet och i ärligt uppsåt, medan andra, även om de gav stora summor silver och guld, gjorde det skrytsamt, främst för att bli sedda av människorna.

I den långa raden bidragsgivare fanns en fattig änka, som lade allt hon hade i tempelkistan, två små kopparslantar, kända som änkans skärv. Tillsammans var de värda mindre än en halv cent i amerikanska mynt (motsvarande knappt 4 öre, ö a). Jesus lade märke till skillnaden mellan det hon gav och en del andras mycket större bidrag och sade: "Sannerligen, den där fattiga änkan gav mer än alla de andra." De rika hade gett av sitt överflöd, "men hon gav i sin fattigdom allt vad hon hade att leva på" (Lukas 21:1–4). Jesus visste att det inte är beloppet vi ger som är det väsentliga. Med himmelska mått beror värdet inte på kvantiteten utan på kvaliteten. Det är det villiga sinnets avsikt som Gud tar emot (se Andra Korinthierbrevet 8:12).

Jesus älskade särskilt barnen. I både gamla och nya världen kallade han dem till sig (se Lukas 18:16; 3 Nephi 17:21–24). Nephiternas uppteckningar vittnar så vackert om Kristi ömma kärlek till de små: "Han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem.

När han gjort detta grät han åter" (3 Nephi 17:21–22). Jesus visste att små barn är rena och syndfria. "Om ni inte omvänder er och blir som barnen", sade han, "kommer ni aldrig in i himmelriket" (Matteus 18:3). Kung Benjamin, den store nephitiske profeten, förklarade vad det innebär att bli som ett litet barn: "undergiven, mild, ödmjuk, tålig, kärleksfull och villig att underkasta sig allt det Herren anser tjänligt för henne som ett barn underkastar sig sin fader" (Mosiah 3:19).

I en värld där vi varje dag konfronteras med så mycket förhärdad likgiltighet mot de mindre lyckligt lottade, talade Jesus om att vi behöver ge den hungrige att äta, den törstige att dricka, husrum till den hemlöse, kläder till den nakne samt besöka de sjuka och de som är i fängelse.

I ett av de svåraste proven på kristet lärjungeskap uppmanade han oss alla: "Älska era fiender och be för dem som förföljer er" (Matteus 5:44). Han påminde oss om att såtillvida som vi gör kärleksfulla handlingar mot andra, också mot dem som av en del anses vara "dessa minsta", "har ni gjort [det] för mig" (se Matteus 25:35–45). Han undervisade inte bara om vår plikt att hjälpa varandra timligt, utan också om den kraftfulla, eviga, andliga innebörden av att göra det. Alla hans bud är verkligen, när allt kommer omkring, andliga och inte bara timliga. Alltså råder skrifterna oss att vi för "att . . . behålla [våra] synders förlåtelse dag för dag så att [vi kan] vandra utan skuld för Gud . . . [skall] dela [våra] ägodelar med de fattiga, envar i förhållande till vad han har" (Mosiah 4:26).

Trots allt visar vi bäst vår hängivenhet mot Kristus, och uttrycker bäst vårt lärjungeskap, genom hur vi lever och tjänar honom. Symbolen för Jesus och hans plats i vårt hjärta måste vara ett liv som ägnas helt åt att tjäna honom, åt att älska och vårda, åt oförbehållsam hängivenhet mot Kristus och hans sak, åt andlig pånyttfödelse som för med sig en "mäktig förvandling" i våra hjärtan och förbereder oss för att ta emot

Den nyligen avlösta generalpresidenten för Primärföreningen Patricia P Pinegar med sin make Ed.

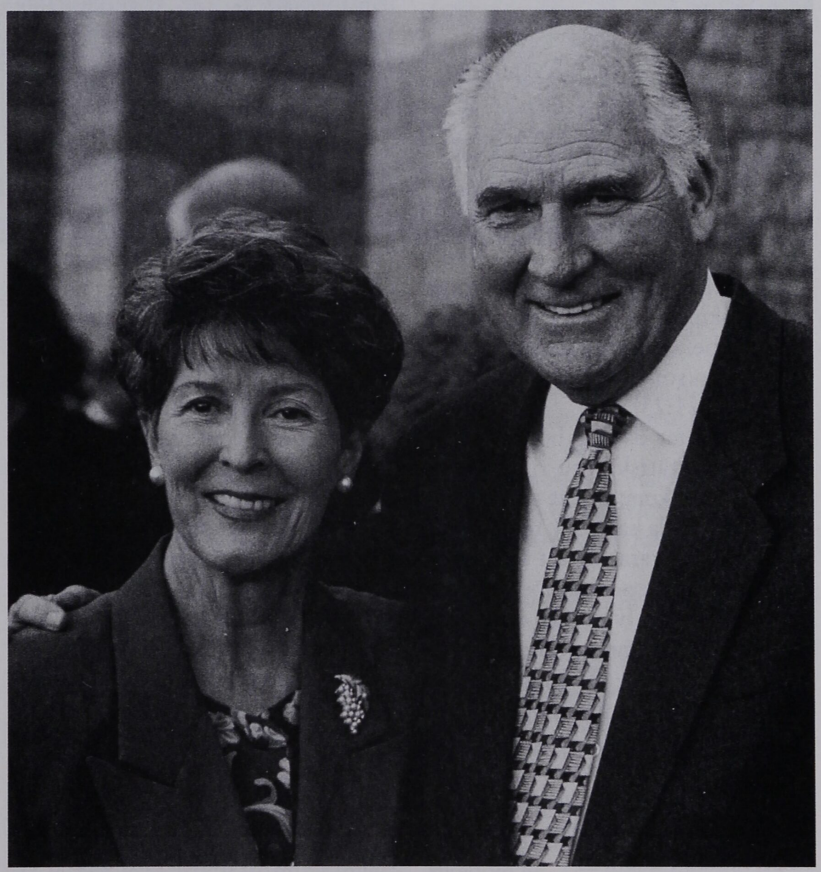

”hans bild präntad i [vårt] medvetande” (Alma 5:13–14). Att ta på oss hans namn innebär villighet att göra vad han än begär av oss. Någon har sagt att priset för ett kristet liv är detsamma idag som alltid: Det är helt enkelt att ge allt vi har, att inte hålla något tillbaka, att avstå från alla våra synder för att känna honom (se Alma 22:18). När vi kommer till korta vad gäller den normen på grund av lättja, likgiltighet eller orättfärdighet, när vi är onda eller elaka, själviska, köttsliga eller ytliga, korsfäster vi honom på nytt, åtminstone i en bemärkelse. Men när vi ständigt försöker vara vårt allra bästa jag, när vi bryr oss om och tjänar andra, när vi övervinner självviskhet med kärlek, när vi sätter andras välfärd före vår egen, när vi bär varandras bördor, och ”sörja med dem som sörja”, när vi ”trösta dem som behöva tröst och stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt” (Mosiah 18:8–9), då ärar vi honom och hämtar styrka från honom och blir mer och mer lika honom, och blir ”klarare och klarare”, om vi framhärdar, ”till dess att den fullkomliga dagen frambryter” (L&F 50:24).

Inga ord kan förklara fullheten av Kristi oförlikneliga exempel. Med Johannes den älskades ord: ”Jesus gjorde också mycket annat, och om var sak skulle skildras för sig, tror jag inte att hela världen skulle rymma de böcker som då måste skrivas” (Johannes 21:25).

Jag avslutar där jag började, med Kristi majestätiska ord till Pilatus: ”Jag har . . . kommit hit till världen för denna enda sak”. Så tacksamma vi alla borde vara för att han kom, för två tusen år sedan, för att sona våra synder och vara ett exempel i våra liv. Vi förkunnar frimodigt sanningarnas sanning för hela världen. Jag vittnar för er att han kommer tillbaka igen som konungarnas konung och herrarnas herre, med läkedom under sina vingar för att befria sitt folk (se *Psalmer*, 27). I Jesu Kristi namn. Amen. □

Tjäna Herren

Äldste Adhemar Damiani
i de sjuttios kvorum

Vi kan inte välja att tjäna både Gud och världen på samma gång.

När Josuas liv nästan var slut samlade han Israels stammar och påminde om den barmhärtighet och de välsignelser Gud hade skänkt dem.

På grund av deras sätt att leva uppmanade Josua dem:

”Så frukta nu Herren och tjäna honom ostraffligt och troget. Skaffa bort de gudar som era fäder tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjäna Herren.

Men om det misshagar er att tjäna Herren, så utvälj åt er i dag vem ni vill tjäna . . . Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren.”[1]

I vår tid uppmanas vi på samma sätt av apostlar och profeter. Vi ska frukta Herren, tjäna Herren, skaffa bort världsliga gudar och välja vem vi vill tjäna.

Att frukta Herren innebär att vara vördnadsfull och att älska honom och att hålla Hans bud.

Vi visar att vi tjänar Herren genom vårt sätt att hålla buden vi har fått från honom, genom det arbete vi utför för att hjälpa till att grundlägga Guds rike på jorden och genom vårt sätt att behandla vår nästa.

Att skaffa bort världsliga gudar innebär att hålla orena tankar borta från vårt sinne, att förvisa alla känslor av agg från vårt hjärta och befria vårt liv från allt som kan hindra den Helige Anden från att alltid vara hos oss.

För somliga innebär det att skaffa bort världsliga gudar att göra sig av med en liten ovana. För andra kan det betyda att överge allvarliga synder som de begår. Och för åter andra kan det innefatta att glömma sorgliga händelser som inträffade tidigare i deras liv. Oavsett omständigheterna har vi inom oss var och en kraften att förändra vårt liv, kraften att förändra de negativa känslor vi har i hjärtat. Herren Jesus Kristus ger oss kraften och hjälper oss. Allt han ber oss om är att vi tror på honom, att vi följer hans exempel och lyder hans bud.

När vi älskar Gud, tjänar Herren uppriktigt och avstår från det som hör världen till, blir vi Kristi sanna efterföljare.

Många gånger i livet stannar vi upp och undrar, precis som Israels folk: Var det värt att tjäna Herren? Jesus sade:

”Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem är som en klok man som byggde sitt hus på berggrund.

Regnet öste ner, floden kom, vindarna blåste och kastade sig mot huset, men det rasade inte, eftersom det var byggt på berggrund.

Och den som hör dessa mina ord men inte handlar efter dem är som en dåre som byggde sitt hus på sand.

Regnet öste ner, floden kom, vindarna blåste och störtade sig mot hans hus, och det rasade, och raset blev stort."[2]

Att tjäna Kristus är inte i sig ett sätt att fly från livets hårda verklighet.

Som det står i Bibeln: "Ja, allt kan hända alla. Det går den rättfärdige som den ogudaktige, den gode och rene som den orene."[3]

Regnet, floden och vindarna slog inte bara mot huset som hade byggts på sanden utan också på det andra, som hade byggts på berggrunden.

Både den person som tjänar Herren och den som ringaktar honom lever i en värld som styrs av samma naturlagar.

Mycket händer den som är en helig såväl som den som är en syndare – sjukdom, död, katastrofer, olyckor och så vidare.

Varken framgång eller fattigdom är tecken på om en person lever ett kristet liv eller inte.

Fysiskt lidande är inte bevis på orättfärdighet och är inte heller ett straff för synd.

Vad är då belöningarna för att vi tjänar Herren?

Jesu Kristi evangelium lovar inte att vi ska vara fria från prövningar. Men det stärker vår ande så att vi kan finna oss i motgångar och klara av dem när de kommer.

Huset som är byggt på berggrunden faller inte på grund av starka vindar eller regn.

En person som har sitt liv grundat på Jesu Kristi evangelium kan:

- ställas inför motgångar med hopp,
- bemöta förolämpningar med förlåtelse och
- möta döden med frid.

En person som väljer att följa Herren och som håller hans bud:

- vet i sin svaghet källan till styrka,
- förblir i sin styrka ödmjuk,
- vet i sin fattigdom vad hans rikedom är,

• minns i sin framgång sina syskon med ömhet.

En människa som kan leva på det sättet, utan rädsla eller hat, men i kärlek, är en lycklig människa.

De frukter vi får av att tjäna Herren är i grund och botten andliga.

Jesus lärde att varje träd bär frukt efter sitt slag: "Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett uselt träd bära bra frukt."[4]

Jesus gav sina efterföljare löfte om evigt liv: "Sannerligen, var och en som för Guds rikes skull har lämnat hus eller hustru eller bröder eller föräldrar eller barn

skall få mångdubbelt igen redan här i tiden och sedan evigt liv i den kommande världen."[5]

I detta liv bygger vi vår eviga boning.

Bygger vi på den berggrund som är Jesu Kristi evangelium, eller bygger vi på sanden som utgörs av denna världens osanningar?

Varje ögonblick måste vi välja vem vi vill tjäna, för vi har kommit hit till jorden för att prövas.[6]

Vi kan inte välja att tjäna både Gud och världen på samma gång.[7]

Om vi vill följa Herren måste vi hålla hans bud och följa vår profet och hans lärdomar: "Men om det misshagar er att tjäna Herren, så utvälj åt er i dag vem ni vill tjäna . . . Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren."[8]

Jag vittnar om att jag vet att dessa principer är sanna. Min familj och jag har blivit mycket välsignade av att följa apostlarnas och profeternas råd och av att välja att tjäna Herren. Vi leds idag av en Guds profet. I Jesu Kristi namn. Amen. □

FOTNOTER

1. Josua 24:14–15.
2. Matteus 7:24–27.
3. Predikaren 9:2.
4. Matteus 7:18.
5. Lukas 18:29–30.
6. Se Abraham 3:25.
7. Se Matteus 6:24.
8. Josua 24:15.

Vårt arv

Äldste Stephen B Oveson
i de sjuttios kvorum

Vad gör *vi* för att se till att [vårt] arv förs vidare till våra älskade barn och till våra barnbarn?

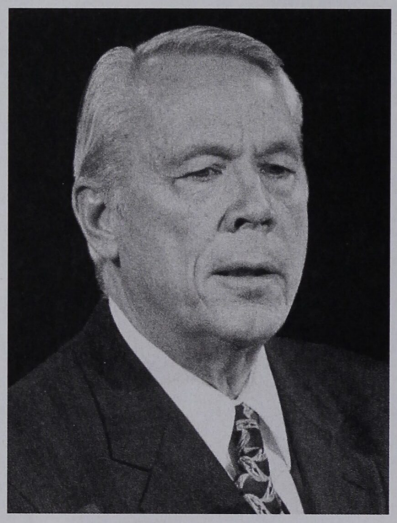

Mina bröder och systrar! Jag känner mig så tacksam över att få vara här med er i dag i detta historiska tabernakel. För 74 år sedan stod min farfar, Lars Peter Oveson, i denna talarstol och bar sitt vittnesbörd som inbjuden stavspresident från Emery County i Utah.

Fast farfar dog när jag var liten har han alltid varit en av mina hjältar. Jag har studerat hans dagbok som gång på gång skildrar hans villighet att ta emot de kallelser han fick under sin livstid. Han och hans föräldrar omvände sig till evangeliet i Danmark, invandrade till detta land och kom över prärien för att förena sig med de heliga i Utah. En av de kallelser han fick, innebar att han måste lämna sin nyblivna unga hustru i sex månader för att arbeta med uppförandet av templet i St George. Han lämnade henne och deras små barn på nytt för att utföra en 2-årsmission i sitt hemland Danmark. De kallelser han senare fick, att verka som biskop och stavspresident, innebar att de vid tre olika tillfällen måste flytta och på nytt bygga upp hus och gård. Under alla dessa omvälvningar förblev han tacksam, gladlynt och trogen evangeliets principer, och efterlämnade ett arv av tro till oss alla som bär hans namn.

Detta arv fördes vidare till mig av min far, Merrill M Oveson, den yngste i en barnaskara på tretton. Han och min mor, Mal Berg Oveson, också från en trofast släkt, beseglades i Salt Lake-templet, steg på tåget och åkte till Oregon där min far skulle vidareutbilda sig. De blev kvar där i drygt 40 år. Under många av dessa år bodde de i ett mycket litet jordbrukssamhälle, där vi var de enda medlemmarna i kyrkan.

Jag har ofta tänkt, hur lätt det kunde ha varit för mina föräldrar att bara byta tro och följa med sina många vänner i den kristna församlingen i samhället där. Denna handling skulle ha gjort livet enklare för dem, särskilt under andra världskriget då ransonering på bensin och däck gjorde det omöjligt för dem att åka de 65 kilometerna till närmaste organiserade gren av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. I stället fick de tillstånd att ha hemsöndagsskola, som de troget höll varje vecka under alla dessa år. Där tog

familjen sakramentet tillsammans. Där lärde sig mina syskon och jag evangeliets principer och lyssnade till berättelser ur Bibeln och Mormons bok, bokstavligen vid våra föräldrars fötter.

Min far, en annan av mina hjältar, dog för många år sedan, men min mor, nu på sitt 96:e år, går fortfarande troget i sin församling varje vecka och är en inspirationskälla för alla som känner henne.

Min hustru har ett liknande arv. Vi är så tacksamma för detta. Vi vet att vi har blivit anförtrodda denna nuvarande kallelse delvis på grund av trofasta gärningar av dem som gått före oss. Frågan är, vad gör *vi* för att se till att detta arv förs vidare till våra älskade barn och till våra barnbarn?

Oavsett om vi härstammar från många generationer medlemmar i kyrkan eller är den första som anslutit sig till kyrkan, har vi ett ansvar att till våra efterkommande förmedla ett arv av tro, som visas genom våra dagliga gärningar. De som är nyomvända till kyrkan har en särskilt stor möjlighet att bli pionjärer för sina förfäder *och* för sina efterkommande. För att kunna uppfylla detta ansvar måste vi alla ställa oss själva vissa tydliga frågor:

- Är vi ärliga och redbara?
- Följer vi råd och uppmaningar från våra profeter, tidigare och nuvarande?
- Håller vi våra förbund?
- Håller vi våra hemaftnar och studerar vi skrifterna, och försöker vi leva efter buden i dem?
- Håller vi visdomsordet?
- Är vi frikostiga när vi betalar vårt tionde och våra offergåvor?
- Fastar och ber vi regelbundet och med uppriktigt hjärta?
- Lyssnar vi till svaren på våra böner och försöker vi följa Andens maningar?
- Är vi goda grannar och lojala vänner?
- Hjälper vi till att bygga upp riket genom att ära prästadömet, förhärliga våra kallelser och berätta om evangeliet för andra?
- Är vi sena till vrede, och har vi lätt att förlåta?
- Kan vi ärligt säga, att vi inte bara omvänder oss från våra felsteg utan också lär av dem?
- Sätter vi Frälsaren och hans evangelium främst i vårt liv? Eller, som någon en gång sade: "Om vi i domstol anklagades för att vara sista dagars heliga, skulle det då finnas tillräckliga bevis för att fälla oss?"

Bröder och systrar! Om vi inte är tillfreds med svaren på dessa och liknande frågor, måste vi i dag börja leva ett mer exemplariskt liv, så att de som står oss närmast "ser [våra] goda gärningar och prisar [vår] fader i himlen" (Matt 5:16).

Jag måste erkänna att varje gång då mitt liv inte är i nivå med mina förfäders normer, beror det på att jag har låtit världsliga prioriteter komma före mina andliga. Men jag har lärt mig att vi kan korrigera våra mål och fästa blicken på eviga värden.

Min hustru och jag har sett många nyomvända göra de förändringar som behövs för att sätta

evangeliet i centrum. Vi har sett hundratals unga heltidsmissionärer i Buenos Aires i Argentina göra uppoffringar för att verkligen bli Herrens helgade tjänare. Det enda som krävs är en önskan, lydnad, hängivenhet och uthållighet. Herren gör resten!

Vi är hans barn. Han älskar oss och känner var och en av oss vid namn. Han vill att vi ska återvända till hans närhet och bo hos honom evinnerligen. Detta är det underbara arvet i Jesu Kristi evangelium. Tack vare vår Frälsares försoningsoffer har vi en försäkran om ett liv efter detta och om möjligheten att få ärva allt som Fadern har. Med denna kunskap och detta arv måste vi "sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp" (Andra Nephi 31:20).

Vi måste följa vår älskade profet, president Hinckley, som nyligen sade till studenterna vid Ricks College: "Jag säger till er med största eftertryck, bli inte en svag länk i er släktkedja. Ni har kommit till jorden med ett förunderligt arv. Ni kommer från stora män och kvinnor . . . Svik dem aldrig. Gör aldrig något som skulle försvaga den kedja som ni är en viktig del av" (*Scroll*, 14 sep 1999, s 20). För mig betyder det att vi måste göra allt som står i vår makt för att hos våra nära och kära inpränta det underbara arvet av ett orubbligt vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium.

Som min farfar så vältaligt uttryckte det för 74 år sedan: "Jag jublar över att få bära vittnesbörd för världen om äktheten i detta Herrens verk, ty jag vet att det är sant. Jag vet att det finns för att lyfta upp och hjälpa Guds barn framåt, och jag ber att Herren ska hjälpa . . . oss så att vi kan förbli trofasta och sanna, att vi kan befinnas vara oförvägna arbetare för rättfärdighetens sak och hjälpa till att bygga upp hans rike på jorden" (Lars Oveson, i Conference Report, apr 1925, s 127). Till dessa sanningar fogar jag mitt eget vittnesbörd, i Jesu Kristi namn. Amen. □

Andliga orkaner

Äldste David R Stone
i de sjuttios kvorum

Våra väktare på tornet är kända av oss som apostlar och profeter. De är våra andliga ögon i skyn.

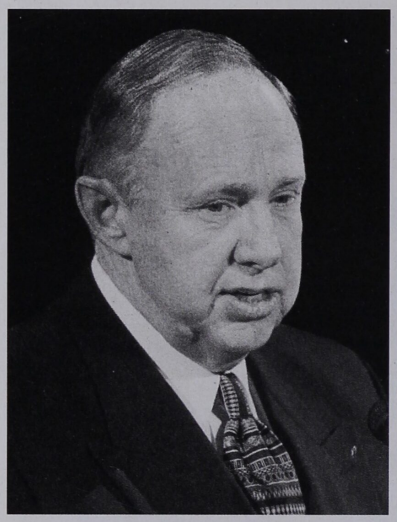

En söndagsmorgon för drygt ett år sedan vaknade vi till en vacker dag i Santo Domingo i Dominikanska republiken. Den karibiska solen sken och himmelen var klar. Vinden var svag, knappt ett löv rörde sig i träden. Det var varmt och fridfullt och stilla. Men långt ute till havs, utom räckhåll för våra fysiska sinnen den dagen, nalkades en dödlig förstörare, som var obeveklig och omöjlig att motstå. Orkanbevakningscentret, som hade ansvaret att följa och förutsäga orkanen Georges bana, uppdaterade ständigt informationen som fanns att få på Internet. Denna fridfulla, stilla morgon såg jag, på grund av de ögon som centret sänt upp i skyn, vilken väg stormen väntades ta. Den skulle som en pil träffa Santo Domingo i hjärtat.

Inom 48 timmar slog den till mot ön med våldsamt och brutalt raseri, och lämnade efter sig förstörelse, ödeläggelse och död. Den primitiva, våldsamma naturkraften var förvånansvärd. Från vårt relativt säkra hus såg vi hur träd böjdes av kraften i en vind som ömsom tjöt och ven och vrålade. Tryckstyrkan i vinden pressade in regnet i huset runt fönsterkarmarna. De meterhöga vattenmassorna som vällde fram på gatan utanför, och som orsakats av det intensiva regnandet, nådde slutligen sin kulmen och började sjunka undan när det bara fattades några centimeter för att de skulle komma in i vårt hus.

I området där vi bodde hade de flesta träden antingen ryckts upp med rötterna eller klyvts av den våldsamma vinden. Träd, grenar, kraftledningar och telefonstolpar hade fallit till marken överallt i staden. Gatorna var blockerade, trafiken var svårframkomlig och strömmen var avstängd i över en vecka. Även om skadegörelsen var stor skulle den varit ännu större utan varningarna från dem som spårar upp och förutsäger och råder människor att förbereda sig. Praktiskt taget alla som förberett sig tillräckligt klarade sig genom orkanen ganska oskadda. Jag är så tacksam till dessa män och kvinnor som ägnar tid och uppmärksamhet åt att spåra upp och övervaka dessa oväder. Deras varningar och råd i rättan tid räddar liv och skyddar människor. De som inte bryr sig om varningarna får betala priset för att de

Bänkar på norra sidan av tabernaklet. De flesta konferensbesökarna går in i tabernaklet genom dörrarna på norra, södra och östra sidan.

medvetet låter bli att lyssna till dessa väktare, vars ansvar det är att övervaka, varna och rädda.

Hur hemsk den skadegörelse och förstörelse och död som dessa skräckfyllda fysiska kraftfenomen än kan orsaka, åstadkoms det ännu värre förödelse i människors liv genom andliga orkaner. Dessa ursinniga krafter orsakar ofta långt större förödelse än fysiska cykloner, eftersom de förstör våra själar och berövar oss våra eviga perspektiv och löften. När det fysiska ovädret har passerat, kan vi börja ställa våra liv och hem i ordning igen. Men en del andliga orkaner sveper oss in i ett kaos, där vi omges och kontrolleras av kraftfulla och förödande inflytanden vars konsekvenser vi bara dunkelt kan uppfatta just då. Liksom virvlande cykloner kan andliga orkaner faktiskt vara omärkbara tills de är nästan inpå oss, men de kan också slå till med våldsamt och brutalt raseri.

Vi ställer oss i dessa andliga orkaners väg när vi ger efter för vrede, alkohol och missbruk; lusta och tygellöshet; lösaktighet och pornografi; droger, stolthet, snikenhet, våldsamheter, avund och lögner – listan är lång. Kanske verkar det ett tag som om livet går vidare som förut, och under en sådan stillsam period syns inga tecken på den fruktansvärda vedergällning som ska komma. Men så plötsligt har dessa sataniska krafter fått grepp om oss. De ödelägger vårt liv och för med sig ångest och kval, depression, förtvivlan och övergivenhet. Alltför ofta för de också med sig bedrövelse, sorg, lidande och hjärtesorg för våra nära och kära. Efter deras destruktiva framfart är det ofta svårare att reparera en andligt förstörd själ än det är att bygga upp en ödelagd stad. Det finns virvelvindar av elakhet, illvilja och ondska i rörelse i samhället i dag, och de kommer inte att spara dem som förirrar sig i deras väg.

Men vi har också andliga orkanväktare, vars ansvar det är att övervaka och varna, hjälpa oss att undvika andlig skadegörelse, ödeläggelse och till och med död. Våra väktare på tornet känner vi som apostlar och profeter. De är våra andliga ögon i skyn, och de vet, genom inspiration och insikt och ren intelligens, vilken riktning dessa oväder kan ta. De fortsätter att höja sin varnande röst för att berätta för oss om de tragiska konsekvenserna av att uppsåtligt och lättsinnigt överträda Herrens bud. Att avsiktligt ignorera deras varningar är att inbjuda elände, sorg och undergång. Att rätta sig efter dem är att följa Herrens utvalda tjänare till andliga betesmarker av frid och välstånd.

Från denna talarstol har de gett oss råd om cyklonerna i vårt samhälle och vår civilisation. De har varnat oss för ondska i dess många former och förklädnader och kallat oss, om och om igen, att åter vandra på Herrens vägar. Det finns tillfällen då vi kanske inte vill höra vad de säger. Det finns tillfällen då vi kanske vägrar att tro på att orkanerna ska komma. Men de kommer i sinom tid,

ty de som sår vind kommer att få skörda storm (se Hos 8:7). Herren visste detta, och det finns kanske inget mer gripande ögonblick i skrifterna än det när Herren, då han ser ut över Jerusalem, säger med längtan och kärlek och sorg: "Jerusalem, Jerusalem . . . Hur ofta har jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte" (Luk 13:34).

Det finns frid och ro, det finns tröst och trygghet i hans evangelium. Om vi bara vill lyssna på dem vars ansvar det är att vaka över och varna, om vi vill ge akt på vad Mästaren själv har sagt, då kommer vårt andliga hus att stå fast, och vi kan låta regnet ösa ner och floderna komma och vindarna blåsa och kasta sig mot vårt hus, eftersom vi byggt på denna berggrund (se Matt 7:24–25).

Herren sade: "Och den varnande rösten skall ljuda för alla människor från mina lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar" (L&F 1:4). Han sade också: "Vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma" (L&F 1:38).

Jag bär vittne om att det finns en Gud i himmelen, som danade himmel och jord och allt som finns i dem. Jag bär vittne om att han har en plan för oss, hans barn. Jag bär vittne om att i förverkligandet av den planen kom hans Son, Jesus Kristus, till jorden för att påta sig världens synder och göra det möjligt för oss att befrias från syndens och ondskans fruktansvärda följder. Han är vår Frälsare och Återlösare, och han sträcker ut sina armar mot oss, liksom han gjorde mot Jerusalem. Han kommer att vara vårt värn och vår beskyddare, och vi kommer att kunna känna oss lugna mitt i stormen och få en tillflykt undan vindens raseri.

Må vi alltid lyssna till dem vars ansvar det är att övervaka, varna och rädda. Må vi vandra på Herrens vägar och bevaras på fridens vägar, i Jesu Kristi namn, amen. □

Skjut inte upp

Äldste Henry B Eyring
i de tolv apostlarnas kvorum

Nephi hade rätt. Gud ger inte människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att lyda. Hur besvärliga våra omständigheter än är, kan vi omvända oss.

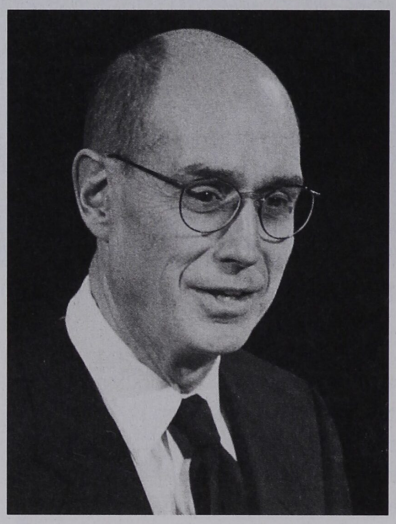

Alla har vi haft en deadline framför oss. Fruktan kan gripa tag i oss när vi inser att det kanske inte finns tillräckligt med tid kvar för att få färdigt det som vi lovat göra. Tanken kommer: "Varför började jag inte tidigare?"

Herren visste att vi skulle frestas att skjuta upp den viktigaste förberedelse vi någonsin kan göra i det här livet. Mer än en gång varnade han oss för att uppskjuta. Han undervisade om liknelsen om de tio brudtärnorna, av vilka fem inte hade fyllt sina oljekrukor till brudgummens ankomst. Han gav också liknelsen om tjänarna som var opålitliga, eftersom de trodde att det skulle dröja innan deras herre kom. Följderna av att uppskjuta blev tragiska.

För de fem brudtärnorna blev det denna:

"Efter en stund kom de andra flickorna och ropade: 'Herre, herre, öppna för oss!'

Men han svarade: 'Sannerligen, jag känner er inte'" (Matt 25:11–12).

För de opålitliga tjänarna som sköt upp sin förberedelse blev det denna:

"Då skall hans herre komma en dag när han inte väntar honom och vid en tid som han inte vet om

och hugga ner honom och låta honom dela lott med hycklarna. Där skall man gråta och skära tänder" (Matt 24:50–51).

Frestelsen att uppskjuta omvändelsen kommer inte bara vid världens ände som dessa skriftställen vittnar om. Denna frestelse tycks ha varit nästan konstant alltsedan tidernas begynnelse och finns där hela vårt liv. I ungdomen kanske vi tänkte: "Det blir tid nog att oroa sig för andliga ting alldeles innan jag går på mission eller gifter mig. Andliga ting är för äldre människor." Sedan, under de första åren som gift, verkar påfrestningarna i livet, på arbetet, med räkningarna och av att finna en stunds vila och avkoppling, att uppta så mycket av tiden att det återigen verkar rimligt att skjuta upp skyldigheterna mot Gud och familjen. Det är lätt att tänka: "Kanske det blir mer tid för det i medelåldern." Men tidspressen blir inte mindre med åren. Det finns så mycket att göra och tiden tycks krympa. 55-årsdagen och 65- och 75-årsdagen verkar inte ha ett

årtionde mellan sig.

Med åldern kommer fysiska och emotionella utmaningar. Vi tycks inte hinna med så mycket på en timme som vi gjorde i ungdomen. Och det är svårare att ha tålamod med andra och de verkar mer krävande. Då är det frestande att än en gång urskulda sig för att man inte lever upp till de normer som tidigare ingångna förbund kräver, och som man nu länge försummat.

Vi faller inte alla i uppskjutandets fälla. Men tillräckligt många människor gör det för att vi alla ska ha minst en person som vi älskar och oftast fler . . . ett barn, en förälder, en vän . . . någon som vi känner ansvar för, och som vi är djupt bekymrade för. De har undervisats om evangeliet. De har ingått förbund. Och ändå fortsätter de att vara olydiga eller nonchalanta, trots den tomhet som vi vet detta för med sig. Valet att omvända sig eller förbli syndens fånge är deras eget. Men att känna till något om hur överksamhetens och motståndets fälla gillrades i deras sinnen och hjärtan, kan hjälpa oss att lättare höra svaren på våra innerliga böner: "Käre himmelske Fader, vad kan jag göra för att hjälpa?"

Frestelsen att skjuta upp kommer från vår fiende – Lucifer. Han vet att vi aldrig kan vara riktigt lyckliga om vi inte har hopp i det här livet och sedan i livet härefter uppnår evigt liv. Det är den största av alla Guds gåvor. Det innebär att leva som familjer för evigt hos vår himmelske Fader och hos Jesus Kristus och få evig avkomma. Satan vill att vi ska vara olyckliga liksom han. Och han vet att vi bara kan uppleva den sanna lyckan om vi blir rentvådda genom tro på Herren Jesus Kristus, genom grundlig och ständig omvändelse, och genom att ingå och hålla heliga förbund som endast erbjuds genom Guds bemyndigade tjänare. Skrifterna bekräftar faran:

"Därför, om I haven sökt att göra det som är ont under eder prövotid, skolen I inför Guds domstol befinnas

orena. Intet orent kan bo hos Gud och fördenskull måsten I bliva för evigt förkastade" (1 Nephi 10:21).

Och därför frestar Satan oss att skjuta upp saker under hela vår prövotid. Allt vi gör för att dröja med omvändelsen, ger honom en möjlighet att stjäla lycka från någon av vår himmelske Faders andebarn.

Vi har alla frestats att skjuta upp. Vi vet av egen erfarenhet att president Spencer W Kimball hade rätt när han skrev: "En av de största mänskliga bristerna i alla tidsåldrar är uppskjutandet." Sedan förklarade han innebörden: "En ovilja att acceptera det personliga ansvaret *nu*" (*The Teachings of Spencer W Kimball*, red av Edward L Kimball [1982], s 48; kursiveringen i originaltexten). Därför söker Satan påverka både vår önskan att tro att vi inte har någon orsak att omvända oss och vår önskan att skjuta allt otrevligt framåt i tiden. Han har frestat dig och mig, och dem vi älskar, med tankar såsom denna: "Gud är så kärleksfull. Han kommer säkert inte att hålla mig personligen ansvarig för misstag som bara är en följd av att vi är mänskliga." Och sedan, om detta inte lyckas, kommer nästan säkert tanken: "Nåväl, jag kanske har ansvaret att omvända mig, men det är inte rätta tiden för det nu. Om jag väntar går det lättare."

Det finns några sanningar som blottställer dessa lögner som är avsedda att fresta oss att förhala omvändelsen. Låt oss börja med villfarelsen, som är så attraktiv, att vi inte har något behov av att omvända oss.

Sanningen är den att vi behöver alla omvända oss. Om vi har förmåga att dra slutledningar och har fyllt åtta år, behöver vi alla den rening som kommer av att tillämpa den fulla innebörden av Jesu Kristi försoning. När detta står klart, kan vi inte luras till att uppskjuta något genom att ställa oss den utstuderade frågan: "Har jag gått över gränsen för allvarlig synd, eller kan jag skjuta upp till och med tanken på omvändelse?" Frågan som har verklig betydelse är denna: "Hur kan jag lära mig förstå till och med upprinnelsen till synd och på så sätt omvända mig tidigt?"

En andra sanning om vår ansvarighet är vetskapen om att vi inte är några hjälplösa offer för omständigheterna. Världen försöker säga oss

att det är motsatsen som gäller: ofullkomligheter hos våra föräldrar eller vårt bristfälliga genetiska arv framställs för oss som anledningar till att frita oss från personligt ansvar. Men hur svåra omständigheterna än må vara, befriar de oss inte från ansvaret för våra handlingar eller vår overksamhet. Nephi hade rätt. Gud ger inte människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att lyda. Hur besvärliga våra omständigheter än är, kan vi omvända oss.

På samma sätt är kanske världen villig att ursäkta vårt dåliga uppträdande på grund av att vår omgivning beter sig illa. Det är inte sant att andras beteende gör oss mindre ansvariga för vårt eget. Guds normer för hur vi ska uppträda är oförändrade vare sig andra väljer att höja sig till dem eller inte.

Det blir speciellt svårt när andra sårar oss och vi känner oss rättfärdigade i vår vrede. Det är lögn att vår vrede rättfärdigar vår lust att skada eller strunta i våra antagonister. Vi måste förlåta för att få förlåtelse. Att vänta på att de ska omvända sig innan vi förlåter eller omvänder oss är att låta dem välja ett uppskov åt oss som skulle kunna kosta oss lycka både i det här livet och i nästa.

Slutligen är vi personligen ansvariga eftersom Herren har gett oss utförliga varningar. Vi får Kristi Ande vid födseln som gör att vi kan skilja på rätt och fel och får erfara sambandet mellan synd och olycka. Alltifrån tidernas begynnelse har han sänt profeter att tala mot synd och att uppmana till tro och omvändelse. Han har återställt fullheten av Jesu Kristi evangelium genom profeten Joseph Smith. Gordon B Hinckley är hans levande profet, som innehar alla de prästadömets nycklar som ger dem som nu lever en möjlighet att omvända sig och välja att uppnå evigt liv. Vi görs ansvariga idag eftersom den Helige Anden bekräftar att dessa ord är sanna.

Kanske inte ens erkännandet av personligt ansvar övervinner frestelsen att tro att tiden inte är inne för att omvända sig. Att göra det "nu" kan förefalla svårt, "senare" verkar mycket lättare. Sanningen är att i dag är alltid en bättre dag att omvända sig på än någon dag i framtiden. För det första har synden en försvagande inverkan på oss. Just den tro vi behöver för att omvända oss försvagas genom förhalande. Valet att fortsätta i synd försvagar vår tro och minskar vår rätt att göra anspråk på den Helige Anden som vårt sällskap och tröstare.

Och för det andra kan inte Herren, även om vi senare får förlåtelse, återställa den goda inverkan som vår omvändelse idag skulle kunna ha haft på dem vi älskar och ska hjälpa. Detta är speciellt slående för småbarnsföräldrar. De tillfällen att påverka och upplyfta andar som man har när barnen är små, kanske aldrig kommer igen. Men även den morfar eller farfar som kanske missat tillfällen med sina egna barn kan, genom att omvända sig i dag, göra för barnbarnen det som han en gång kunde ha gjort för deras föräldrar.

När ansvaret accepteras och det känns brådskande att omvända sig, kan frågan komma: "Var ska jag börja?" Varje människoliv är unikt. Men för alla innebär omvändelsen förvisso att gå igenom den ödmjuka bönens port. Vår Fader i himmelen kan låta oss till fullo känna övertygelsen om våra synder. Han känner till hur djup vår ånger är. Han kan sedan bestämma vad vi måste göra för att bli berättigade till förlåtelse. För allvarliga synder kommer vi att behöva bekänna för en domare i Israel och acceptera hans vägledning. Att endast be kommer inte att räcka i det fallet. Men för oss allesammans, oavsett hur allvarliga våra synder är, kommer bönen att öppna dörren till omvändelse och förlåtelse. Utan uppriktiga böner kan vi inte omvända och rena oss. När dörren öppnas genom bönen, finns det möjlighet till frid.

En av frågorna som vi måste ställa till vår himmelske Fader i våra personliga böner är: "Vad har jag gjort, eller inte gjort, i dag som du är missbelåten med? Om jag bara får reda på det ska jag utan dröjsmål omvända mig av hela mitt hjärta." Denna ödmjuka bön kommer att besvaras. Och svaren kommer säkert att inbegripa förvissningen om att det var bättre att fråga i dag än att vänta tills i morgon.

Jag vittnar om att det som en Guds tjänare sade till oss för länge sedan är sant:

"Nu, mina bröder, önskar jag att I kommen fram och bringen den frukt, som tillhör omvändelsen, sedan I haven mottagit så många vittnen, alldenstund de heliga skrifterna vittna om detta.

Ja, jag önskar, att I skolen komma fram och icke längre förhärda edra hjärtan, ty se, nu är tiden och dagen för eder frälsning. Om I därför viljen omvända eder och icke förhärda edra hjärtan, skall den stora återlösningsplanen ögonblickligen träda i kraft för eder.

Ty se, detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag är dagen, på vilken människorna skola utföra sina arbeten.

Och nu, såsom jag sagt eder förut, emedan I haven haft så många vittnen, beder jag eder, att I icke uppskjuten eder bättringsdag ända till det sista. Denna vårt livs dag är oss nämligen given som förberedelse för evigheten, och se, om vi icke begagna tiden medan vi äro här i livet, se, då kommer mörkrets natt och intet arbete kan utföras.

I kunnen ej, när I befinnen eder vid denna fruktansvärda vändpunkt säga: Jag vill omvända mig, jag vill återvända till min Gud. Nej! I kunnen icke säga så, ty samma ande, som är i besittning av edra stofthyddor den stund I gån ut ur detta liv, samma ande har makt att taga dem i besittning i den eviga världen" (Alma 34:30–34).

Det finns en annan frestelse att motstå. Det är att ge efter för den misströstande tanken att det är för

svårt och för sent att omvända sig. Jag kände en man en gång som kunde ha tänkt så och gett upp. När han var tolv år ordinerades han till diakon. Några av hans vänner frestade honom att börja röka. Han började känna sig besvärad i kyrkan. Han flyttade från sin lilla stad utan att ha gått ut high school för att börja ett liv som byggnadsarbetare på olika platser i Förenta staterna. Han skötte tunga maskiner. Han gifte sig. De fick barn. Äktenskapet slutade i en bitter skilsmässa. Han förlorade vårdnaden om sina barn. Han förlorade ett öga i en olycka. Han bodde ensam på inackorderingsställen. Han förlorade allt han ägde utom det som han kunde ta med sig i en resväska.

En kväll, när han beredde sig på att flytta ännu en gång, bestämde han sig för att lätta på tyngden i resväskan. Under allt skräp som han samlat på sig under åren hittade han en bok. Han förstod aldrig hur den kommit dit. Det var Mormons bok. Han läste igenom den och Anden talade om för honom att den var sann. Han förstod då att han för många år sedan hade gått ifrån Jesu Kristi sanna kyrka och från den lycka som kunde varit hans.

Senare blev han min över sjuttio år gamla kamrat som distriktsmissionär. När jag vittnade om kraften i Frälsarens försoning, bad jag de människor vi undervisade att titta på honom. Han hade blivit rentvådd och fått ett nytt hjärta, och jag visste att de skulle se det i hans ansikte. Jag sade till människorna att det som de såg var bevis på att Jesu Kristi försoning kan tvätta bort *all* den nedbrytande inverkan synden har.

Det var enda gången han någonsin tillrättavisade mig. Han sade i mörkret utanför den husvagn där vi undervisat, att jag borde ha sagt till människorna att även om Gud kunde ge honom ett nytt hjärta, hade han inte kunnat ge honom tillbaka hans fru och barn och det som han skulle kunnat ha gjort för dem. Men han hade inte sett tillbaka med sorg och beklagan över vad som kunde ha varit. Han gick framåt, uppmuntrad av tron, mot vad som ännu skulle kunna uppnås.

En dag berättade han att han föregående natt hade drömt att han fick tillbaka synen på sitt blinda öga. Han förstod att drömmen var en glimt av en framtida dag, när han skulle röra sig bland kärleksfulla människor i ljuset av en underbar uppståndelse. Glädjetårar rann nerför det fårade ansiktet på denne reslige, grovhuggne man. Han talade lugnt till mig, med ett strålande leende. Jag minns inte vad han sade att han såg, men jag minns att hans ansikte lyste av glad förväntan när han beskrev synen. Med Herrens hjälp och underverket med boken i botten på en resväska, hade det inte varit för sent för honom, och vägen hade inte heller varit för svår.

Jag vittnar om att Gud Fadern lever. Jag vet det. Och han älskar oss. Hans enfödde Son lever. Tack vare att han uppstod kommer också vi att leva. Vi kommer då att träffa dem som vi älskar och som har älskat oss. Vi kan genom tro och lydnad få familjesammanslutningar som varar för evigt. De i våra familjer som älskar oss, på båda sidor om slöjan, skulle vilja säga, när vi funderar på om vi ska ödmjuka våra hjärtan och omvända oss: ”Snälla du, skjut inte upp.” Detta är Frälsarens inbjudan och hans vädjan, i Jesu Kristi namn. Amen. □

”Överstepräst för det goda som skall komma”

Äldste Jeffrey R Holland
i de tolv apostlarnas kvorum

Vissa välsignelser kommer snart, andra kommer sent, vissa kommer inte förrän i himmelen – men de kommer förvisso till dem som omfattar Jesu Kristi evangelium.

De dagar då vi har ett särskilt behov av gudomlig hjälp gör vi klokt i att tänka på en av de titlar som getts Frälsaren i Hebreerbrevet. Då författaren, förmodligen aposteln Paulus, talar om Jesu ”prästämbete som . . . vida överlägset” och om varför han ”förmedlar ett bättre förbund” stadfäst med ”starkare löften”, säger han till oss att Kristus genom sin medling och försoning blev en ”överstepräst för det goda som skall komma”.[1]

Vi har alla stunder då vi behöver veta att allting kommer att bli bättre. Moroni talade om det i Mormons bok som ”[hopp om] en bättre värld”.[2] För att ha känslomässig hälsa och andlig styrka behöver var och en kunna se framåt mot något andrum, mot något angenämt och förnyande och hoppfullt, oavsett om denna välsignelse är nära förestående eller alltjämt ett stycke bort. Det räcker med att bara veta att vi kan nå dit, att oavsett hur nära eller långt bort det är, löftet finns där om ”det goda som skall komma”.

Jag vittnar om att det är precis vad Jesu Kristi evangelium erbjuder oss, särskilt i svåra stunder. Det *finns* hjälp. Det *finns* lycka. Det *finns* verkligen ljus i slutet av tunneln. Det är världens ljus, den strålande morgonstjärnan, det ”ljus som är oändligt, som aldrig kan fördunklas”.[3] Det är Guds Son själv. I kärleksfullt lov, som vida överstiger Romeos, säger vi: ”Vad strålar genom fönstret där?” Det är hoppets återställelse och Jesus är Solen.[4] Till den som kanske kämpar för att få se detta ljus och finna detta hopp, säger jag: Håll ut! Fortsätt att försöka. Gud älskar dig. Allting kommer att bli bättre. Kristus kommer till dig med ”ett prästämbete som är vida överlägset” och med en framtid av ”starkare löften”. Han är din ”överstepräst för det goda som skall komma”.

Jag tänker på nyligen kallade missionärer som lämnar familj och vänner för att då och då ställas inför att bli avvisade och missmodiga och, åtminstone i början, några stunder av hemlängtan och kanhända en viss rädsla.

Jag tänker på unga mödrar och fäder som troget tar emot och uppfostrar barn medan de fortfarande går i skolan – eller precis har slutat – och som försöker få det att gå ihop, samtidigt som de hoppas på en ljusare ekonomisk situation en dag. Samtidigt tänker jag på andra föräldrar som skulle ge allt de äger för att deras vilsegångna barn skulle komma tillbaka.

Jag tänker på ensamstående föräldrar som möter allt detta, men gör det ensamma, efter att ha ställts inför död eller skilsmässa, likgiltighet eller övergivenhet, eller någon annan motgång som de inte hade förutsett när allting var bättre, och förvisso inte hade önskat sig.

Jag tänker på dem som inte är gifta men som vill gifta sig, dem som vill ha barn men inte kan få några, dem som har bekanta men väldigt få vänner, dem som sörjer någon som gått bort eller som drabbats av sjukdom. Jag tänker på dem som lider till följd av synd – sin egen eller någon annans – och som behöver veta att det finns en väg tillbaka och att lyckan kan återfås. Jag tänker på de otröstliga och betryckta, som tycker att livet har gått förbi dem eller som nu önskar att livet skulle lämna dem. Till alla dessa och så många andra säger jag: Håll fast vid er tro. Håll fast vid ert hopp. ”Bedjen alltid och haven tro.”[5] Ja, som Paulus skrev om Abraham: ”Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde . . . han sviktade inte i tron.” Han ”fick kraft genom tron” och ”var förvissad om att det Gud har lovat kan han också infria”.[6]

Även om ni inte alltid ser att något gott kan komma av era problem och svårigheter, kan Gud det, ty han är källan till det ljus ni söker. Han älskar er verkligen och han känner er oro. Han hör era böner. Han är er himmelske Fader, och han gråter med sina barn.

Trots detta råd vet jag att det för en del av er verkligen känns som om ni är ute på mörka vatten, i den

mest skrämmande bemärkelsen. Då ni nu är ute på mörka vatten, kanske ni tillsammans med poeten utbrister:

Det mörknar. Jag vet inte hur jag ska gå.
Allting ser annorlunda ut.
Klipporna ser otäcka ut, Herre.
Och jag är skräckslagen.[7]

Nej, det är inte utan ett erkännande av livets stormar utan i högsta grad och direkt på grund av dessa som jag vittnar om Guds kärlek och Frälsarens makt att stilla stormen. Kom alltid ihåg att han, i denna bibliska berättelse, själv var ute på vattnet, att han själv var med om det värsta tillsammans med de nyaste och yngsta och räddaste. Bara den som har kämpat mot dessa hotfulla vågor är i sin fulla rätt att uppmana *oss – liksom vågorna* – att vara stilla.[8] Bara den som tillfullo tagit emot stötarna av sådana motgångar kan någonsin ha rätt att råda oss att vara vid gott mod.[9] Detta råd är inte ett hurtigt tal om kraften i positivt tänkande, även om det behövs mycket positivt tänkande i världen. Nej, Kristus vet bättre än alla andra att livets prövningar kan vara mycket djupa, och vi är inte ytliga om vi kämpar med dem. Men samtidigt som Herren inte talar lättsinnigt om svåra frågor, tillrättavisar han skarpt otro och begråter pessimism. Han väntar sig att vi ska tro!

Ingens blick var mer genomträngande än hans och mycket av det han såg genomborrade hans hjärta. Förvisso hörde hans öron varje nödrop, varje uttryck för nöd och förtvivlan. I mycket högre grad än vi någonsin kommer att förstå var han "en smärtornas man och förtrogen med sjukdom".[10] För lekmannen på Judeens gator måste Kristi levnadsbana ha framstått som ett misslyckande, en tragedi, en god man fullständigt överväldigad av det onda omkring sig och av andras missgärningar. Han var missförstådd eller felaktigt framställd av andra, till och med hatad redan från början. Oavsett vad han sade eller gjorde förvrängdes hans ord, misstänkliggjordes hans handlingar, ifrågasattes hans motiv. I hela världshistorien har det aldrig funnits någon som älskat så rent och tjänat så osjälviskt – och behandlats så djävulskt för sina ansträngningar. Ändå kunde *inget* bryta ned hans tro på sin Faders plan och sin Faders löften. Till och med under de mörkaste stunderna i Getsemane och på Golgota framhärdade han, fortsatte att lita på den Gud han för ett ögonblick fruktade hade övergett honom.

På grund av att Kristus hade blicken fäst på framtiden, kunde han uthärda allt som krävdes av honom, lida såsom ingen människa kan lida "utan att dö därav"[11], som kung Benjamin sade, och se runt omkring sig på enskilda liv i spillror, och se de löften som gavs till det forntida Israel omintetgjorda och ändå säga, då och nu: "Känn ingen oro och tappa inte modet."[12] Hur kunde han göra det? Hur kunde han tro det? *Därför att han vet att för de trofasta kommer det att sluta väl. Han är konung. Han talar för kungadömet. Han vet vad som kan utlovas.* Han vet att "Herren . . . [ska vara] en borg för den förtryckte, en borg i nödens tider . . . Ty inte för alltid skall den fattige vara glömd, de betrycktas hopp skall ej bli om intet evinnerligen".[13] Han vet att "Herren är nära dem som har ett förkrossat hjärta och frälser dem som har en bedrövad ande". Han vet att "sina tjänares själar befriar Herren, och ingen skall stå med skuld, som tar sin tillflykt till honom".[14]

Förlåt mig för en personlig slutsats, som inte illustrerar de förfärliga bördor många av er bär på, men som

verkligen är avsedd att uppmuntra. För trettio år sedan förra månaden skulle en liten familj åka över hela Förenta staterna för en forskarutbildning vid ett universitet – utan pengar, med en gammal bil och med varje jordisk ägodel, som de hade, nerpackad på ett utrymme mindre än hälften av det minsta hyrsläp som fanns. De tog adjö av sina oroliga föräldrar och körde exakt 55 kilometer på motorvägen då det började ryka från deras nedgångna gamla bil.

De körde av motorvägen och in på en mindre väg. Den unge fadern tog sig en titt på röken, blev arg och lämnade sin tillitsfulla hustru och två oskyldiga barn – det yngsta bara tre månader gammalt – att vänta i bilen medan han gick fem och en halv kilometer till södra Utahs metropol Kanarraville, som då hade 65 invånare. Han skaffade vatten i utkanten av samhället, och en mycket vänlig invånare erbjöd sig att köra honom tillbaka till den strandsatta familjen. Mannen tog hand om bilen och långsamt – *mycket* långsamt – körde han den tillbaka till S:t George för undersökning.

Efter drygt två timmars undersökning kunde man inte hitta något direkt fel, så resan påbörjades på nytt. Efter nästan exakt samma tid och på exakt samma ställe på motorvägen kom samma rök och ljud igen från motorhuven. Det kunde inte ha varit tre meter från det tidigare stället, förmodligen inte ens en meter därifrån! Tydligen var de mest exakta lagarna för bilvetenskap i verksamhet.

Den generade unge fadern, som nu kände sig mer dum än arg, lämnade än en gång sin tillitsfulla familj och började den långa promenaden för att hämta hjälp igen. Den här gången sade mannen som gett honom vatten: "Antingen borde du, eller den man som ser ut precis som du, skaffa en ny kylare till bilen." För andra gången erbjöd sig en vänlig granne att ge honom skjuts tillbaka till samma bil och dess oroliga små passagerare. Han visste inte om han skulle skratta eller gråta åt den unga familjens situation.

"Hur långt har ni kommit?" sade han. "Fem och en halv mil", svarade jag. "Hur långt har ni kvar?" "Fyra hundra tjugo mil", sade jag. "*Du* kanske klarar den resan, och *din hustru* och de två barnen kanske klarar den, men *ingen av er* kommer att klara den i *den där* bilen." Han visade sig vara profetisk i alla avseenden.

För bara två veckor sedan den här helgen körde jag förbi exakt det ställe där avfarten från motorvägen leder till en mindre väg, bara 5 km väster om Kanarraville i Utah. Samma vackra och lojala hustru, min käraste vän och bästa supporter under alla dessa år, satt hopkurad på sätet bredvid mig och sov. De två barnen i berättelsen, och den lillebror som sedan förenade sig med dem, har sedan länge vuxit upp och varit på mission, gift sig som man ska och uppfostrar nu egna barn. Bilen vi körde den här gången var oansenlig, men mycket angenäm och mycket säker. I själva verket var det ingenting från den stunden för två veckor sedan, utom jag själv och min förtjusande hustru Pat, som satt så fridfullt bredvid mig, som ens tillnärmelsevis liknade de pinsamma omständigheterna trettio år tidigare.

Ändå tyckte jag bara för ett ögonblick att jag för min inre syn såg en *gammal* bil på den där sidovägen och en ung, hängiven hustru och två små barn som gjorde det bästa av en besvärlig situation. Alldeles framför dem föreställde jag mig att jag såg en ung man gå mot Kanarraville, med en bra bit kvar att gå. Hans axlar verkade lite hopsjunkna av tyngden av en ung fars rädsla, som man kunde märka av hans snabba steg. Hans händer tycktes, som det står i skrifterna, vara "slappnande".[15] I detta tänkta ögonblick kunde jag inte låta bli att ropa

till honom: ”Ge inte upp, grabben. Ge inte upp. Fortsätt att gå. Fortsätt att försöka. Det kommer hjälp och lycka, i stort mått, under 30 år hittills och den fortsätter att komma. Bli inte modfälld. Det ordnar sig till slut. Lita på Gud och tro på det goda som ska komma.”

Jag vittnar om att Gud lever, att han är vår evige Fader, att han älskar var och en av oss med gudomlig kärlek. Jag vittnar om att Jesus Kristus är hans enfödde Son i köttet och att han, efter att ha övervunnit världen, är arvtagare till evigheten och Guds medarvinge som nu står på sin Faders högra sida. Jag vittnar om att detta är deras sanna kyrka och att de bistår oss i nödens stund – och att de alltid kommer att göra det, även om vi inte kan upptäcka detta ingripande. Vissa välsignelser kommer snart, andra kommer sent, vissa kommer inte förrän i himmelen – men de kommer förvisso till dem som omfattar Jesu Kristi *evangelium*. Detta betygar jag personligen. Jag tackar min Fader i himmelen för hans godhet i det förgångna, nu och i framtiden, och jag gör det i dens namn som är hans älskade Son och den mest generösa av högpräster, ja, Herren Jesus Kristus. Amen. □

SLUTNOTER

1. Hebr 8:6; 9:11.
2. Ether 12:4.
3. Se Joh 8:12; Upp 22:16; Mosiah 16:9.
4. Se William Shakespeare, *Romeo och Julia*, akt II, scen II, rad 2–3.
5. L&F 90:24.
6. Rom 4:18, 20–21.
7. Joseph Hilaire Belloc, ”The Prophet Lost in the Hills at Evening”, i Lord David Cecil, utg, *The Oxford Book of Christian Verse* (1940), s 520.
8. Se Mark 4:39; se även L&F 101:16.
9. Se Joh 16:33; L&F 68:6.
10. Mosiah 14:3; se Jes 53:3.
11. Mosiah 3:7.
12. Joh 14:27.
13. Ps 9:10, 19; kursivering tillagd.
14. Ps 34:19, 23.
15. Se L&F 81:5.

Prästadömssessionen
2 oktober 1999

Att växa i prästadömet

Äldste Joseph B Wirthlin
i de tolv apostlarnas kvorum

Jesu Kristi försoning har gett Frälsaren makten att hjälpa dig växa upp till den unge man han vet att du kan bli.

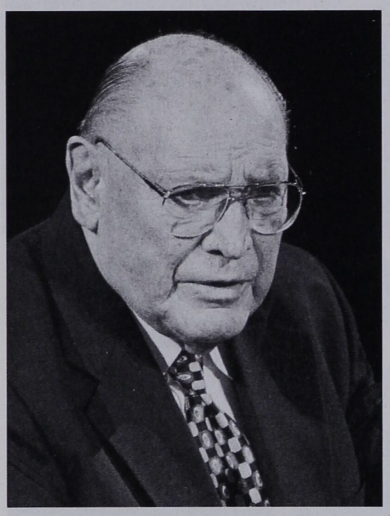

Jag känner mig mycket ödmjuk inför detta stora ansvar att tala till denna skara bröder som bär Guds prästadöme. Jag ber uppriktigt om att Herrens Ande ska vara med oss, så att det som jag har att säga ska sjunka djupt in i era hjärtan.

Jag älskar att tala till prästadömets bröder, särskilt till de unga männen i kyrkan som bär det aronska prästadömet. Tro det eller ej, det verkar inte alls länge sedan jag var en ung man. När jag var diakon började olycksbådande tecken på den stora depressionen att visa sig. Tiotusentals förlorade sina arbeten. Det var ont om pengar. Familjer måste avstå från mycket. En del ungdomar frågade inte sina mödrar: ”Vad får vi till middag?” eftersom de visste alltför väl att det fanns mycket litet i deras skafferi.

Mina föräldrar arbetade hårt. De tänjde på slantarna så mycket det gick. Det var troligtvis största anledningen till att allt som de gav mig alltid var två eller tre nummer för stort.

Jag var tolv år gammal när jag fick mina första skridskor. De var så stora att jag måste fylla upp en tredjedel av utrymmet för tårna med bomull.

När jag tog upp dem ur kartongen tittade jag upp och sade: ”Mor, jag kan inte åka skridskor med dessa.”

”Var tacksam för det du har, Joseph”, brukade hon säga. Och sedan sade hon det som jag blivit så van vid att höra: ”Oroa dig inte, du växer i dem.”

Ett år senare önskade jag mig mer än allt annat axelskydd och en fotbollshjälm. På juldagens morgon öppnade jag mina paket och där låg de – axelskydden och hjälmen. Det var bara det att de skulle ha passat Goljat i storlek, som förresten var sex alnar och ett kvarter, det vill säga omkring 2,70 m lång.

”Mor, de är alldeles för stora”, sade jag.

"Var tacksam för det du har, Joseph", sade hon igen. "Oroa dig inte, du växer i dem."

Innan jag började i gymnasiet spelade jag mycket fotboll i vårt kvarter. När jag satte på mig den nya utrustningen hängde axelskydden så långt ner på axlarna att det enda de egentligen skyddade var mina armbågar.

Även om jag stoppade fullt med bomull och tidningspapper i hjälmen, rörde den på sig varje gång jag tog ett steg. När jag sprang brukade den vrida och sno sig tills enda sättet att se vart jag skulle ta vägen var att titta ut genom hålet för örat.

En gång var jag på väg med bollen mot målet när jag i full fart sprang rakt på ett träd. Varje gång jag blev tacklad flyttade sig hjälmen 180 grader, och när jag reste mig såg det ut som om också huvudet svängt runt. Sedan fick jag stuva om bomullen och tidningspapperet så bra jag kunde, sätta på den igen och ge mig tillbaka till klungan.

Min far var sannerligen en stor man. Jag minns att jag en dag satte fötterna i hans skor. Jag blev förbluffad över storleken. Skulle jag någonsin bli så stor att jag kunde fylla upp hans skor? Kunde jag någonsin bli en sådan man som min far? undrade jag.

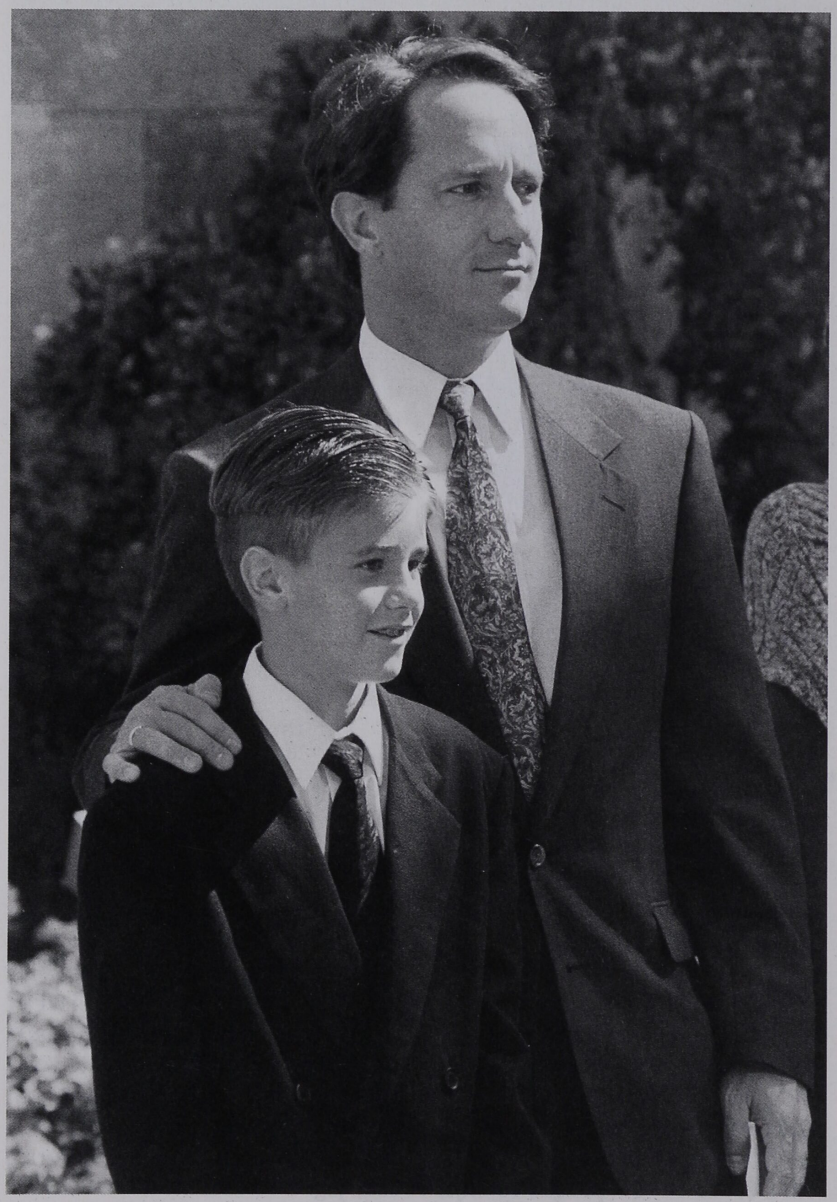

Jag tänker tillbaka på den tiden med ömhet. Underligt nog minns jag också med ömhet min kära mors uppmuntrande ord: "Oroa dig inte, Joseph, du växer i dem."

På liknande sätt behöver vi alla lära oss hur vi ska "växa i" vårt ansvar som prästadömsbärare.

UNGDOMARNAS STORA ANSVAR

För det första vill jag säga er unga män att Herren ser på er. Han älskar er. Han känner er. Han känner till era triumfer och era prövningar, era framgångar och era hjärtesorger.

Han vet att ni ibland kan se på svårigheterna ni kanske står inför och tycka att de är alltför stora att klara av. Men han är villig och redo att hjälpa er medan ni utvecklas till de män ni ska bli.

Kanske tänker ni ibland att plikterna ni har som bärare av aronska prästadömet är obetydliga eller oviktiga, men jag försäkrar er att det är de inte.

Allt ni gör i aronska prästadömet har ett andligt syfte och är viktigt för Herren. Närhelst ni utövar prästadömet går ni Herrens ärende och utför hans verk. Ni går som hans tjänare och har fått hans myndighet att handla i hans namn.

Jag minns när min far, som också var min biskop, lade händerna på mitt huvud för att ge mig aronska prästadömet. Jag kände något särskilt den dagen. Under de följande veckorna kom denna känsla tillbaka när jag delade ut sakramentets heliga emblem till medlemmarna i vår församling, och jag såg upp till dem som mina föredömen. Det slog mig att jag gjorde samma sak som Frälsaren gjorde vid den sista måltiden.

Jag skulle vilja tala med er om fem principer som, om ni lever efter och införlivar dem i era liv medan ni är unga, kommer att ge er glädje och frid i hela ert liv, oavsett vilka prövningar

och frestelser som kommer i er väg. Dessa principer är uppenbarade av Herren som råd till alla oss som strävar efter att växa till det slags män som han vill att vi ska bli.

FEM PRINCIPER FÖR BÄRARE AV ARONSKA PRÄSTADÖMET

För det första: Sätt din himmelske Fader först i ditt liv. Kom ihåg vad Alma sade till sin son Helaman: "O, lägg på minnet, min son, och lär visdom i din ungdom, ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud."[1] Frälsaren påminde oss om denna prioritet när han lärde oss att det första och största budet är: "Du skall älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd."[2]

Det är viktigt att du vet och förstår att vår himmelske Fader älskar dig som en son, för han är Fader till din ande. Det gör dig till hans bokstavlige son, vars ande är född av honom.

Som sådan har du ärvt möjligheten att bli lik honom. Hans största önskan är att du ska växa i det här livet, litet i taget, och bli mer lik honom, så att du en dag kan återvända till hans närhet. Kom ihåg att det är Guds verk och härlighet att åvägabringa odödlighet och evigt liv för dig.[3]

Guds kärlek till dig och hela mänskligheten är fullständig och gränslös.[4] Han är fullkomligt rättvis[5] och barmhärtig.[6] Han förbarmar sig fullkomligt över dig[7] och förstår dina omständigheter och villkor. Han känner dig bättre än du själv gör.

Därför att din himmelske Fader är fullkomlig, kan du ha fullständig tro på honom. Du kan lita på honom. Du kan hålla hans bud genom att ständigt sträva efter att göra det.

"Betyder det alla Guds bud?" kanske du frågar. Ja! Allesammans!

Joseph Smith sade: "[Gud] instiftar aldrig en förordning eller giver en befallning till sitt folk, vilken till sin natur icke är beräknad att främja den lycka han avser och som inte till sist bringar det högsta goda och härlighet för alla, som mottaga hans lagar och förordningar."[8]

Guds befallningar är inte givna för att begränsa eller straffa oss. De utgör träning som skapar karaktär och helgar själen. Om vi nonchalerar dem, blir vi andligt slappa och svaga och har inget skydd. Om vi håller dem kan vi bli andliga jättar, starka och modiga i rättfärdighet.

Tar du dig tid varje dag att gå igenom dagens händelser med din himmelske Fader? Uttrycker du ditt hjärtas önskningar för honom och din tacksamhet över de välsignelser han utgjuter över dig?

Daglig lydnad mot Guds bud är nödvändig, och den skyddar oss under jordelivet och förbereder oss för det fantastiska äventyr som väntar oss på andra sidan slöjan.

För det andra: Kom till Kristus och följ honom som din Frälsare och Återlösare. Vi kan komma till Kristus när vi lär oss älska honom och när vi flitigt studerar skrifterna. Hur visar vi vår kärlek till Frälsaren? Han gav oss svaret. "Om ni älskar mig, kommer ni att hålla mina bud."[9]

Var och en av er kan läsa något i skrifterna varje dag. Du bör lägga ner en del tid på att begrunda och studera skrifterna. Det är bättre att läsa och begrunda en vers än ingen alls. Jag uppmanar varje ung man att läsa något i skrifterna varje dag under resten av livet. Få saker du gör kommer att ge större utdelning.

Lär av din Frälsare. Jesus Kristus led i Getsemane mer än du kan förstå. Villigt och kärleksfullt tog han på sig inte bara våra synder, utan hela mänsklighetens smärta, sjukdomar och lidanden.[10] På liknande sätt led han på korset, där han gav sitt liv för att betala straffet för våra synder om vi omvänder oss. Och sedan, i sin slutgiltiga seger, uppstod han och bröt dödens band och gjorde därigenom uppståndelsen tillgänglig för alla.

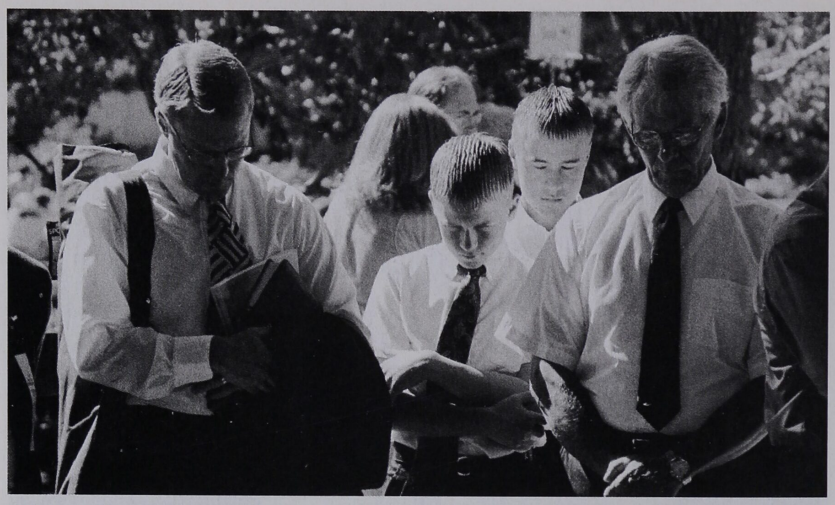

Jesu Kristi försoning har gett Frälsaren makten att hjälpa dig växa upp till den unge man han vet att du kan bli. Det är genom omvändelse som försoningen blir verksam i ditt liv.

Ju mer du förstår om försoningen och vad den innebär, desto mindre troligt är det att du kommer att falla offer för motståndarens frestelser. Ingen annan lära leder mer till förbättrat uppträdande och starkare karaktär än läran om Jesu Kristi försoning. Den har en central plats i Guds plan och är det viktigaste i det återställda evangeliet.

Mitt uppriktiga vittnesbörd som ett särskilt vittne är att jag vet att Jesus är Kristus, Faderns enfödde, himmelens och jordens Skapare och vår Herre och Frälsare.

För det tredje: Lev värdig den Helige Andens sällskap. Den Helige Andens gåva är en av de dyrbaraste gåvor du kan få i dödligheten. Den Helige Anden kan bli ditt vägledande ljus. Den Helige Anden kommer att "visa eder allt vad I skolen göra".[11] Den Helige Anden kan hjälpa dig i varje rättfärdig strävan som du är involverad i, inklusive i skolan och bland dina vänner.

Men den Helige Andens viktigaste uppgift är att vittna om vår himmelske Fader och hans älskade Son, Jesus Kristus. Om du är noga med att hålla buden, kommer den Helige Anden att hjälpa dig lära mer om vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Han kommer att upplysa ditt sinne när du begrundar och studerar skrifterna varje dag.

Den Helige Andens maningar kan komma till dig som en mild och stilla röst. Du kan inte växa upp till den man du måste bli, om du inte först höjer dig över sådant i världen som pockar på din uppmärksamhet. Till exempel är en del världslig musik förnedrande, vulgär och olämplig och gör det omöjligt att höra den Helige Andens maningar. Att inta ämnen i kroppen som förbjudits av Herren i visdomsordet kommer att hindra dig från att förnimma och känna igen den Helige Andens maningar.

Misslyckas man att leva ett rent och kyskt liv fördunklas Andens maningar. Lyft dina tankar till ett högre plan än det vulgära och omoraliska. Undvik stötande teveprogram och filmer, fördärvliga internetsajter och all slags underhållning som visar eller uppmuntrar till omoral och våld. Sky pornografin som en dödlig, smittosam synd och sjukdom. Du har inte råd att bli beroende av dess träldom och slaveri. Den driver ut den Helige Anden och hans inflytande ur ditt liv.

För det fjärde: Älska och vörda Joseph Smith som återställelsens store profet. Ända sedan ungdomen har jag alltid imponerats av det faktum att vår himmelske Fader och hans älskade Son, Jesus Kristus, besvarade en 14-årig pojkes innerliga bön, när han sökte efter sanningen. Precis som vår himmelske Fader besvarade Joseph Smiths bön, kommer han att besvara dina böner i sin egen tid och på sitt eget sätt.

När du lär dig mer om profeten Joseph kommer du att förstå att genom honom blev fullheten av det eviga evangeliet återställt, inklusive prästadömets nycklar. Dessutom kommer du att förstå hans själs storhet, hans medkänsla för de lidande, hans insikt om himmelens hemligheter och om vår himmelske Faders och hans Sons, Jesu Kristi, verk bland människorna.

Ju mer jag vet om profeten Joseph, desto mer älskar jag honom, desto mer längtar jag efter att följa hans exempel, desto mer uppskattar jag vad vår Fader i himmelen och hans Son har gjort för att återställa detta evangelium som är ämnat att uppfylla jorden i de sista dagarna.

För det femte: Älska, följ och var lojal mot Guds levande profet. President Gordon B Hinckley är den som övertagit och som nu förvaltar dessa prästadömsnycklar, som först återställdes till profeten Joseph Smith. I dödligheten är det endast en man åt gången som innehar och använder alla prästadömets nycklar. Idag är den mannen president Gordon B Hinckley.

Följ vår nutida profets lärdomar. Han är inspirerad av Herren att undervisa oss om vad som är nödvändigt för att vi ska kunna leva lyckligt och rättfärdigt.

KÄRLEK TILL DE UNGA MÄNNEN I ARONSKA PRÄSTADÖMET

Mina underbara unga bröder i evangeliet, jag älskar er och har stor respekt för er! Ni har ofta fått höra det och jag säger det igen: Ni är en utvald generation. Ni har beretts av Herren att föra hans kyrka och rike in i tjugohundratalet. Ni har utvalts av Herren att komma hit till den här jorden när orättfärdigheten och ondskan är mycket stor. Men ni kan

klara av den utmaningen.

"Jag har all anledning att betrakta er", sade president Gordon B Hinckley, "som den mest betydelsefulla generation vi har haft i den här kyrkan – trots alla frestelser ni möter."[12]

Detta innebär inte att ni inte kommer att få er del av hjärtesorg, svårigheter och prövningar. Ända sedan jag stoppade bomull i mina skridskor och satte på mig överdimensionerade axelskydd och en alldeles för stor hjälm, har mitt liv varit fyllt av erfarenheter och svårigheter som för stunden verkat vara för stora för mig. Även idag kan jag inte låta bli att en och annan gång känna att storleken på den mantel jag blivit ombedd att bära kanske är för stor.

Men varje dag försöker jag sätta min himmelske Fader först i mitt liv. Jag försöker komma till Kristus och följa honom som min Frälsare och Återlösare. Jag söker ha den Helige Andens sällskap, älskar och vördar profeten Joseph och lyssnar till och följer Guds profet idag. När jag gör detta är jag säker på att Herren välsignar mig.

Även efter alla dessa år kan jag fortfarande höra min mors röst: "Var tacksam för det du har, Joseph. Oroa dig inte, du kommer att växa i det."

Det är min bön att vi alla ska kunna växa i prästadömet och bli det slags män som vår himmelske Fader vill att vi ska bli, och det ber jag om i Jesu Kristi namn, amen.

SLUTNOTER

1. Alma 37:35.
2. Matt 22:37.
3. Se Moses 1:39.
4. Se Joh 3:16.
5. Se 2 Nephi 9:17; Mosiah 29:12.
6. Se 5 Mos 4:31; Alma 42:15.
7. Se Jes 54:8; 3 Nephi 22:8.
8. *History of the Church*, 5:135.
9. Joh 14:15.
10. Se Alma 7:11–12.
11. 2 Nephi 32:5.
12. "'You Live in Greatest Age of World,' Pres. Hinckley Tells Spokane Youth", *Church News*, 4 sep 1999, s 3.

"Här är mannen"

Biskop Richard C Edgley
förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

En verklig man är stark nog att stå emot Satans lömska angrepp och ödmjuk nog att underkasta sig Frälsarens återlösande makt.

För några månader sedan fick jag brev från en vän till vår familj som vi inte hade träffat på många år. Hennes brev uttryckte hopplöshet och var en vädjan om hjälp. Efter att som ensamstående mor ha kämpat med att uppfostra sina barn, var hon nu omgift. Hennes man, som inte var medlem, var en råbarkad själle som försökte visa sin manlighet genom dryckenskap, rått språk och tvivelaktigt uppförande. Hennes stora bekymmer var att hennes mans exempel lärde hennes son att detta verkligen var manliga egenskaper. Hennes vädjan till mig var: Skulle jag på något sätt, trots det stora avståndet, kunna tala till hennes son, som vi kan kalla Ben, om de egenskaper som kännetecknar sann manlighet? Som svar på hennes vädjan ska jag här i kväll försöka göra det. Följaktligen riktar jag mina ord till en avlägsen vän och till alla "Ben" i kyrkan som försöker utveckla sant manliga egenskaper.

Så Ben, låt oss talas vid. Vi söker alla att bli accepterade och erkända då vi går in i vuxenvärlden. Vi når vuxenlivet på ett eller annat sätt om vi bara lever tillräckligt länge. Men sann manlighet når vi bara om och när vi förtjänar det.

Satan är känd som den store bedragaren. Hans religion, hans filosofi och hans verk grundar sig på bedrägeri och lögner. Hans mål är att omintetgöra Herrens verk genom att vilseleda oss och till slut göra oss "olyckliga, liksom han själv är" (Andra Nephi 2:27). Han vill få oss att tro att han är en verklig man och att hans vägar för oss till manlighet.

I motsats till detta underkastade sig Jesus frivilligt sin Faders vilja. Till följd av detta blev han förrådd, anklagad, slagen och dömd. Hans offer var inte något han tvingades till. Han gjorde detta offer på grund av mod, pliktkänsla och kärlek, och det förde honom till den bittra kalken som fick honom att blöda ur varje por. Sedan Pilatus åsett Jesu oerhörda lidande och förödmjukelse och till och med talat för hans frigivning, gav han till slut efter för judarnas krav. När han överlämnade honom till att korsfästas gjorde han det med de enkla men definierande orden: "Här är mannen" (Joh 19:5). Ja, Jesus är mannen. Han har alla de egenskaper som en verklig idealman

har. Hans vägar, inte Satans vägar, leder till manlighet. Den som tror annorlunda håller redan på att snärjas av Satans eviga bedrägliga kedjor (se Andra Nephi 28:19).

Ben! Varje ung man måste välja mellan gott och ont och mellan Guds vägar och Satans vägar. När en ung man börjar röka för att bevisa att han är man, vems man håller han då på att bli? När en ung man börjar dricka, använda narkotika, ta del i omoral, skryta och vara upprorisk, vems man håller han då på att bli? Det sägs att många pojkar börjar röka som tonåringar för att bevisa att de är män och försöker sluta vid 30 av samma skäl. Det finns inget manligt i att falla till föga för Satan. Det finns inget manligt i att bli besegrad av hans principer.

Så Ben! Med detta som bakgrund skulle jag vilja ge dig mina kritierier för sann manlighet. På grund av tidsbrist begränsar jag mig till endast två kriterier som skulle kunna vara många:

(1) En verklig man är stark nog att stå emot Satans lömska angrepp.

(2) En verklig man är ödmjuk nog att underkasta sig Frälsarens återlösande makt.

Jag antar att det är naturligt för oss att jämställa styrka, machoism och rent av ett skrytsamt och aggressivt beteende med manlighet. Men de egenskaper som kännetecknar sann manlighet är inte nödvändigtvis fysiska. Låt mig försöka förklara.

Aposteln Paulus varnade och sade: "Ty det är inte mot varelser av kött och blod vi har att kämpa [vilken kamp heller inte utgör det verkliga provet på manlighet], utan mot härskarna, mot makterna, mot herrarna över denna mörkrets värld, mot ondskans andekrafter" (Ef 6:12). Verkligt mod innefattar att hålla stånd mot den onde, också när vi står ensamma och ofta känner andras förakt och hån. Detta är mod. Detta är styrka. Detta är manlighet, och det kan vara svårt.

Jag vet en ung man som blev begeistrad då han valdes in i ett allstar basketbollag till att spela i en turnering i en annan stat. Första kvällen på hotellet bestämde sig de andra rumskamraterna för att titta på pornografiska filmer. Pojken lämnade rummet och gick ut på stan och var borta till sent på kvällen tills filmerna var slut. Det måste ha varit pinsamt, ensamt och svårt. Men detta är mod. Detta är manlighet i dess djupaste innebörd. Och jag säger: "Se en man!" En 18-årig pojke blev man. Jag vet hundratals unga män som har stått ut med hån och besvärande förlägenhet för att tacka nej till narkotika, alkohol och sex för att i stället tjäna andra, vara ett rättfärdigt exempel och försvara rättfärdighetens principer. Alla unga män måste stå emot Satans lömska angrepp. Det är omöjligt att komma undan denna kamp. Men det är alltid möjligt att avgå med seger. Ja, en verklig man är stark nog att hålla stånd mot Satans lömska angrepp.

Ben! Somliga bördor som vi måste bära är så tunga att vi bara kan klara av dem genom ödmjukhet, foglighet och botfärdighet. Det låter som en motsägelse, eller hur? Att få styrka och kraft genom ödmjukhet, foglighet och botfärdighet. Men detta är en av livets stora ironier – vi kan få kraft utöver vår naturliga förmåga genom att underkasta oss Faderns vilja. Vi faller alla offer för frestaren i någon mån. Ibland snärjer vi till och med in oss i allvarliga överträdelser – överträdelser som har eviga följder. De som har begått allvarliga överträdelser måste följa den noga uttänkta omvändelsens väg som Frälsaren gett och som ofta handhas av en biskop eller stavspresident. Detta blir det verkliga provet på manlighet, men alla är inte manliga nog att klara av denna utmaning.

För några månader sedan fick jag i uppgift att intervjua en ung man, 21 år gammal, för att avgöra om hans omvändelse var tillräcklig för att han skulle få gå ut som missionär. Mitt hjärta värkte när jag läste om de allvarliga problemen och överträdelserna i hans förflutna. Jag undrade om det kunde vara möjligt att någon med en sådan bakgrund någonsin skulle kunna förbereda sig för att värdigt fullgöra en mission. Vid tidpunkten för intervjun såg jag en stilig ung man komma emot mig. Han var mycket välklädd och välvårdad och hade en underbar utstrålning. Han såg ut som en hemvänd missionär, och jag undrade vem han var. Då han kom emot mig sträckte han fram handen och presenterade sig, till min förvåning, som den unge man jag skulle intervjua.

Under intervjun frågade jag bara: "Varför har vi detta samtal?" Han berättade då om sitt dystra förflutna. Efter att ha berättat allt och på nytt bekänt sin överträdelse, började han tala med mig om försoningen och åren av smärtsam omvändelse som fört honom till denna intervju. Han uttryckte sin kärlek till Frälsaren och förklarade sedan att Kristi försoning räckte för att rädda också en pojke som han. När intervjun var slut lade jag handen på hans axel och sade: "När jag kommer tillbaka till kyrkans huvudkontor kommer jag att föreslå att du får gå ut som missionär." Och så sade jag: "Det är bara en sak jag ber dig om – bara en. Om du får förmånen att verka så vill jag att du blir den bästa missionären i hela kyrkan. Det är allt."

Omkring fyra månader senare talade jag vid en andlig samlingsstund för missionärer på kyrkans missionärsskola i Provo i Utah. Efter samlingsstunden stod jag framför podiet och hälsade på missionärer när jag märkte att en man med ett välbekant ansikte kom emot mig. Min första tanke var att jag skulle känna mig besvärad därför att jag borde känna igen den unge mannen. Jag kunde inte komma ihåg var jag träffat honom och jag visste vad han skulle fråga allra först. Jo då, han sträckte fram handen och frågade: "Kommer du ihåg mig?" Ursäktande och något generad svarade jag: "Tyvärr inte. Jag vet att jag borde känna igen dig, men jag gör inte det." Då sade han: "Jag ska tala om vem jag är. Jag är den bästa missionären i MTC." Jag kunde inte hejda tåren som sakta rann nerför min kind då jag tänkte: "Där är en man. Han har varit i sitt Getsemane. Han har betalat det smärtsamma priset för omvändelse. Han har ödmjukat sig och underkastat sig Frälsarens återlösande kraft. Han har mött utmaningarna. Han har blivit en verklig man." Och jag säger: "Här är en man", en man som är ödmjuk nog att underkasta sig Frälsarens återlösande kraft.

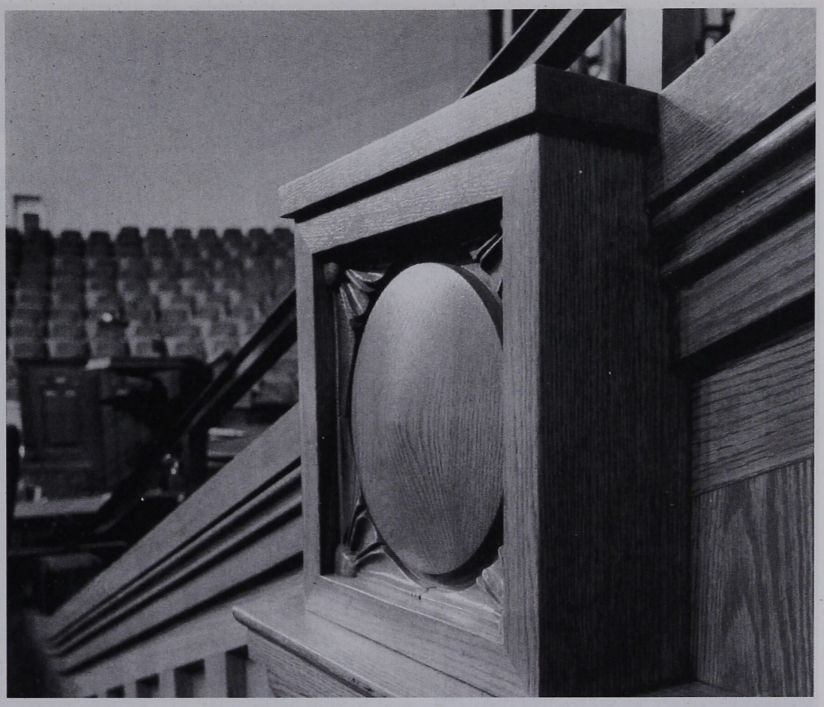

Detaljerna i detta träsnideri är typiska för det fina hantverksarbete som gjorts i hela tabernaklet.

Ben! Man kan beskriva en man i centimeter, kilo, utseende eller fysik. Men man mäter en man efter karaktär, medkänsla, redbarhet, ömsinthet och principer. Enkelt uttryckt finns måttet på en man i hans hjärta och själ, inte i fysiska egenskaper (se 1 Sam 16:7). Men man kan se det i hur han uppträder och behandlar andra. Manlighetens egenskaper märks ofta så tydligt i det vi kallar ansikte. När Alma frågade: "Är hans [d v s Frälsarens – den verklige mannen] bild präntad i edert medvetande?" (Alma 5:14) talade han, min vän, om de egenskaper som kännetecknar verklig manlighet.

Ja, Ben! Satan har sin man och Gud har sin man, och Satan har sin beskrivning av manliga egenskaper och Gud har sin. Satan framställer sin beskrivning av egenskaper som det sanna måttet på manlighet och Guds kriterier som svaghet och feghet. Men man måste förstå att Satans kriterier nästan alltid är de lättvindigaste och fegaste. Satans väg kräver inget mod, ingen karaktär, ingen personlig styrka och den visar sig inte vara någon manlighet alls.

En verklig man behöver inte låta sig ledas av Satan längs den lätta vägen med dennes eviga undergångs kedjor. En verklig man är stark nog att hålla stånd mot Satans lömska angrepp och ödmjuk nog att underkasta sig Frälsarens återlösande kraft.

I en stund då Moses både ville motivera och skarpt tillrättavisa israeliterna gav han dem denna uppfordran: "Var och en som hör Herren till må komma hit till mig" (2 Mos 32:26). Vad han egentligen sade var: "Vems man är ni egentligen?" Vår Fader i himmelen kallas "Helighetens Människa" (Moses 6:57, 7:35). Det är en titel som vi med vördnad förbehåller detta Högsta Väsen. Det är inte en titel som vi själva tar oss, Ben. Men varje prästadömsbärare bör sträva efter att helt enkelt bli känd som en gudsman. Det, min käre vän, är manlighet. I Jesu Kristi namn. Amen. □

Tron hos en sparv: Tro och förtröstan på Herren Jesus Kristus

Äldste H Bruce Stucki
i de sjuttios kvorum

När han uppenbarar för oss, genom att tala till vår levande profet idag, att vi behöver göra mer . . . då behöver vi träda fram och säga: "Här är jag, sänd mig."

Jag skulle vilja berätta för er om en liten fågel som låg på en parkeringsplats. Under natten hade den slungats ut från boet av den kraftiga blåsten. Antagligen hade den kläckts fram bara några dagar tidigare. Den hade inte många fjädrar, men tillräckligt för att man skulle se att det var en vanlig sparv.

När den låg där och väntade på vad dess öde skulle bli, fick en ung kvinna, som var på väg till sin bil på parkeringen, syn på den lilla sparven och tog upp den. Hon kände medlidande med den hjälplösa lilla fågeln och tog den med sig hem för att sköta om den. Hon gjorde i ordning ett bo åt den i en korg med mjuka servetter, som hon ofta bytte för att bädden skulle vara ren och bekväm för den lilla fågeln.

Hon gav den mat flera gånger om dagen och såg att den fick krafter, och inom några dagar öppnade den ögonen och kunde se för första gången. Den såg flickan som gav den mat, och familjen som bodde i huset. Den hörde och blev van vid ljuden omkring sig, och den var inte rädd.

Efterhand som dagarna gick kunde den hoppa omkring, och den flyttades från korgen och sattes i en ren fågelbur.

Den litade på flickan och familjen, och när den ville ha mat brukade den pipa och flaxa ivrigt med sina allt större vingar. När dörren till buren öppnades brukade den hoppa ut och sätta sig på flickans hand och sitta där tålmodigt medan hon matade den.

Den brukade sitta på hennes hand när hon gick runt i huset och till och med när hon gick utomhus. För att hjälpa den bli van vid världen utanför, där den snart måste bo, brukade flickan ta den med sig ut på gräsmattan, där hon och hennes syster brukade sitta under ett träd och prata, medan fågeln tittade sig omkring och iakttog allt.

Det blev dags för flickan och hennes syster att åka på ett flicklägger, så fågeln fick följa med flickorna under deras vecka i Cedar Mountain. Det var där som den försökte flyga för första gången. Den flög från flickans hand till de låga grenarna på ett träd i närheten.

Den var glad att komma tillbaka till den välbekanta handen och tryggheten i flickans kärlek, och fastän den lärde sig att flyga lämnade den henne inte. När flicklägret var över kom fågeln hem med flickorna och fortsatte sina flyglektioner.

Flickan, som insåg att fågeln snart måste förena sig med sina egna, tog ut den på gräsmattan och uppmuntrade den att flyga sin väg. Den flög tvärs över gräsmattan till en liten tall, där den slog sig ned och tittade sig omkring. Flickan lämnade den där, i tron att den nu skulle förena sig med de andra fåglarna, och hon gick tillbaka in i huset.

Det dröjde inte länge förrän det hördes ett pip på framsidan av huset, och när flickan gick ut för att se vad fågeln pep för, flög den från trädet och landade på hennes hand, och hon matade den.

De första kvällarna kom fågeln tillbaka till huset och ville vara inne hos familjen över natten. Men snart började den stanna utomhus med sina nyfunna vänner som bodde i träden intill huset. När flickan, som var min dotter Trinilee, gick ut och visslade, svarade den och kom och satte sig på hennes hand, och hon brukade mata den.

Denna lilla fågel och min dotter lärde mig en viktig läxa om tro och tillit. Fastän den bara var bråkdelen så stor som sin människovän och kunde varit i livsfara bland människorna, litade den på henne. Den hade tro på att den inte skulle komma till skada och att hon skulle ge den mat – och den lydde när hon kallade den till sig.

Har ni någonsin funderat över vår tro, bröder? Har vi denna slags tillit och tro på Herren? Lyder vi när

Sittplatser på tabernaklets södra sida. Pelarna som stöder balkongen är av gediget furu som målats så att det liknar marmor. Bänkarna är av furu som målats så att det liknar ek.

han gör tecken åt oss att tjäna och få andlig näring av honom?

Vi borde sträva efter att få vara i hans närhet, och lyda när han kallar på oss. Ändå saknar många av oss tron och tilliten att komma till Herren, när han ropar på oss. Han uppmanar oss idag att vara trofasta och förtrösta på honom, så att han kan ge oss andlig näring.

"Kristus har sagt: Om I viljen hava tro på mig, skolen I hava makt att göra vadhelst jag finner vara gagneligt" (Moroni 7:33).

"Gån därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn" (Matt 28:19).

Det finns ett brådskande och viktigt arbete att utföra i alla länder och bland alla människor. Det finns många underbara unga män och kvinnor, äldre systrar och par som har kallats att tjäna och som har lytt och trofast utför en mission för Herren.

Det finns ett stort behov av många fler missionärer, däribland gifta par. Som president Hinckley sade den 21 februari 1998 i en satellitöverföring: "Med gemensam ansträngning, med insikt om den plikt som åvilar var och en av oss som medlemmar i kyrkan och med uppriktig bön till Herren om hjälp, skulle vi kunna fördubbla antalet" omvändelsedop.

"Ty se, marken är redan vit till skörd, och se, den som brukar lien med hela sin styrka samlar ett förråd, så att han icke omkommer utan bringar frälsning till sin själ" (L&F 4:4).

Om frön och jordmåner

President James E Faust
andre rådgivare i första presidentskapet

Vi vill speciellt att ni unga män ska få ett starkt vittnesbörd, med kraftiga rötter, för det är bara då som ert vittnesbörd blir en osviklig kompass för er.

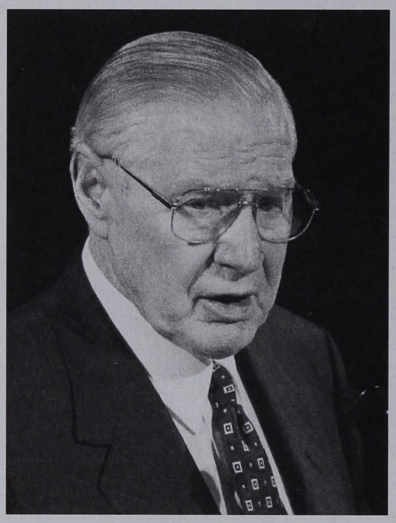

Mina kära bröder! Ansvaret att tala till denna väldiga armé av prästadömsbärare har vilat tungt på mig. Jag söker Herrens välsignelse och era böner när jag gör det.

Jag är tacksam att jag blev undervisad som barn om hur man sår frön. Tack vare livets under sådde vi frön och odlade gröna ärtor, majs, morötter, rovor, lök och potatis i vår egen trädgård. Jag minns tydligt en ytterst viktig erfarenhet. Min morfar visade oss hur man sår alfalfafrön för hand. Han hade plöjt och harvat marken för att förbereda såbädden. Sedan tog han en handfull frön och med långa svepande rörelser med armen spred han skickligt ut dem, medan han gick fram och tillbaka på fältet i geometriska mönster. Fastän fåglarna åt en del av alfalfafröna växte grödan och det blev ett rikt och bördigt fält i många år.

Denna erfarenhet hjälpte mig senare, när jag var missionär, att förstå Frälsarens liknelse om såningsmannen, som egentligen är en liknelse om olika slags jordmåner. Han undervisade om att "en del föll på vägkanten, och fåglarna kom och åt upp det.

"En del föll på de steniga ställena, där det inte fanns mycket jord . . .

Men när solen steg, sveddes det och vissnade bort, eftersom det var utan rot.

En del föll bland tistlarna, och tistlarna växte upp och kvävde det.

Men en del föll i den goda jorden och gav skörd, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt."[1]

I denna liknelse är fröet detsamma, men det faller i fyra olika jordmåner. Frälsaren förklarade också innebörden av liknelsen. Fröet som "föll på vägkanten" representerar dem som hör Guds ord men inte förstår det och faller i Satans klor. Det andra fröet, som "föll på de steniga ställena", beskriver dem som med glädje hör ordet och utvecklas så länge allt går bra. Men när prövningar kommer och de känner trycket från sina medmänniskor på grund av sin tro, tar de illa upp och uthärdar inte. Det tredje fröet, som "föll där det inte fanns mycket jord", representerar dem som hör ordet, men världslighet och rikedomar betyder mer för dem, och de faller bort från sanningen. Men det sista fröet, som

Det finns inget viktigare arbete som vi kan utföra vid den här tiden, inget som ger större glädje och belöning.

Frälsaren, som talade genom profeten Joseph Smith, sade till John Whitmer: "Och se, nu säger jag dig, att det som kommer att bliva av största värde för dig är att predika omvändelse för detta folk, så att du må föra själar till mig, att du tillsammans med dem måtte njuta vilan i min Faders rike. Amen" (L&F 15:6).

Bröder, jag tror på vår himmelske Fader, och jag litar på honom, och när han uppenbarar för oss, genom att tala till vår levande profet idag, att vi behöver göra mer, och att fler av oss behöver engagera sig i arbetet att föra själar till Kristus, då behöver vi träda fram och säga: "Här är jag, sänd mig" (Jes 6:8).

I en psalm jag tycker mycket om står det:

O kommen, I Guds män, gån ut
hans namn att ära!
Gån ut i världen än att alla folkslag
lära.

("O kommen, I Guds män", *Psalmer*, nr 201)

Och efter deras dop behöver vi hjälpa dem vandra på vägen mot upphöjelse, stödja dem tills de har en fast grund och ett vittnesbörd som bär dem genom tiden och till evigt liv.

Jag älskar verkligen min himmelske Fader och vår Frälsare, Herren Jesus Kristus, och jag är tacksam för de många välsignelser och möjligheter de har gett mig. Jag ber av hela mitt hjärta och hela min själ att jag ska motsvara planerna som de har för mig, vilka planerna än må vara.

Jag ber att vi alla ska ha lika stor tro och förtröstan på Herren som den lilla sparven hade på min dotter, och lyda när Herren kallar.

Jag ber att vi alla verkligen ska göra detta tillsammans i Jesu Kristi namn, amen. □

”föll i god jord”, representerar dem som hör ordet, förstår det, lever enligt det och får skörda stora eviga belöningar.[2]

Mormons bok ger flera exempel på frön som föll på vägkanten. Ett av dem finns i berättelsen om zoramiterna. Alma skriver att zoramiterna hade fått Guds ord predikat för sig.

”Men de hade fallit i stora villfarelser, ty de ville icke hålla Guds bud . . . ”[3]

Alma leder en mission för att omvända dem. I sin undervisning jämför Alma ordet med ett frö och resonerar som så med dem:

”Om I given rum, så att man kan så ett frö i edert hjärta, se, om det är ett verkligt frö eller ett gott frö, och I icke kasten det ut medelst eder otro, vilken gör att I motsätten eder Herrens Ande, se, då skall det börja svälla i edra bröst, och när I kännen dessa svällningsrörelser, då skolen I strax säga inom eder själva: Det måste så vara, att detta är ett gott frö, eller att ordet är gott, ty det har börjat utvidga min själ, ja, det har börjat upplysa mitt förstånd . . . ”[4]

Berättelsen visar att många av de fattiga bland zoramiterna omvände sig och anslöt sig till Ammons rättfärdiga folk i Jershons land efter det att Alma och hans kamrater på nytt sått fröet.

En del frön föll på steniga ställen den första tiden i kyrkan när profeten Joseph Smith sände ut kallelser till åtskilliga omvända att gå på mission. En av dem var Simonds Ryder, som ordinerades till äldste den 6 juni 1831 av Joseph Smith. Efter att ha läst uppenbarelsen som gällde honom och funnit att namnet Ryder var stavat med ”i” i stället för ”y”, kände han sig förolämpad. Han var tydligen omedveten om att Joseph Smith ofta dikterade uppenbarelser till skrivare. Hans besvikelse över felstavningen av hans namn ledde inte bara till avfall. Till sist drog han också vanära över sig genom att hjälpa till att tjära och överhölja profeten Joseph med fjädrar.[5] Liksom fröet, som föll på steniga

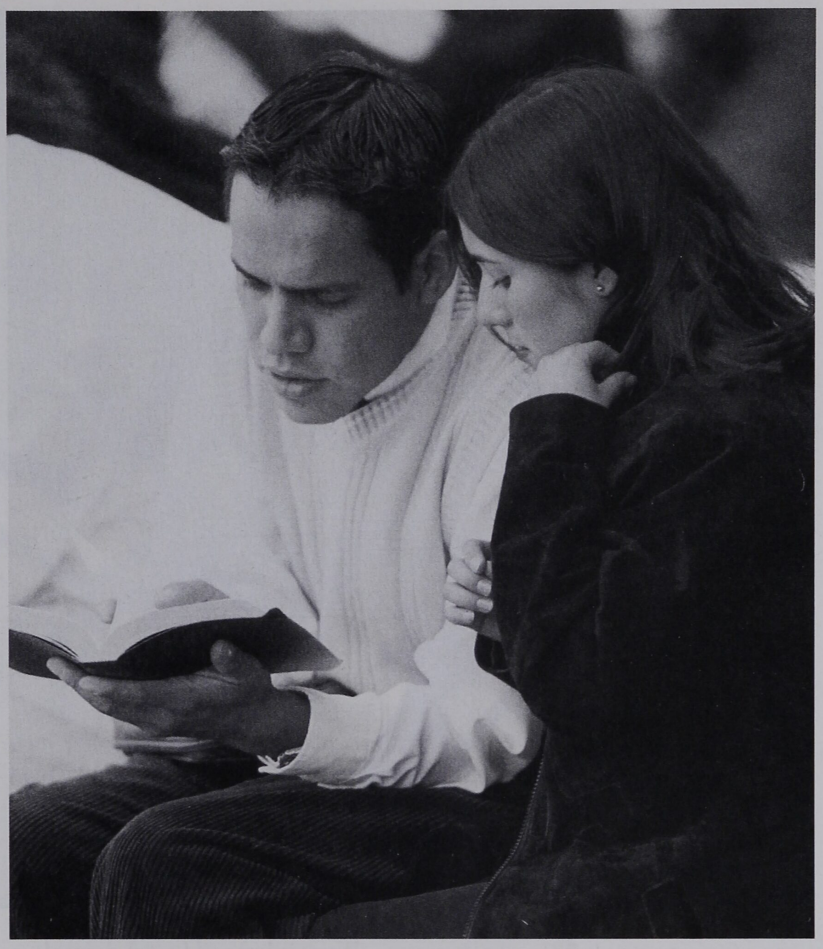

ställen, tog Simonds Ryder med glädje först emot ordet, men blev snabbt förnärmad över en bagatell och förlorade sin plats i Guds rike.

Ibland kväver tistlar såbädden, som i fallet med den rike unge mannen som frågade Frälsaren vad han behövde göra för att ärva evigt liv. Han säger att han har hållit alla de tio budorden alltifrån sin barndom och frågar: ”Vad är det som fattas?” Jesus, som förstår att den unge mannen är fäst vid sina rikedomar, undervisar honom om evangeliets högre lag: ”Gå och sälj allt du har och ge åt de fattiga; då får du en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig.” Matteus skriver att ”när ynglingen hörde svaret gick han sin väg bedrövad, för han ägde mycket”.[6] Fröet hade planterats inom denne unge man, men på grund av hans rikedomar, hade det fallit bland tistlar och kvävts.

Idag, när vi färdas över hela världen, ser vi att många frön har fallit i god jord. Vi träffar underbara, ståndaktiga medlemmar i kyrkan som är trofasta och hängivna. Några av oss, som har sått frön som missionärer, kan ha tyckt att de fröna föll i hård jord. Det är inte alltid möjligt att få reda på följderna av en enstaka kontakt. Under många år kände sig William R Wagstaff, som verkade som missionär i norra centrala staterna 1928–1930, missmodig över att han inte hade döpt fler människor. Sommaren 1929 besökte han och hans kamrat en lantbrukarfamilj som bodde cirka 13 mil väster om Winnipeg.

”Broder Wagstaff kom ihåg att han gett en Mormons bok till modern och diskuterat evangeliet med henne under många besök hela den sommaren och nästa.

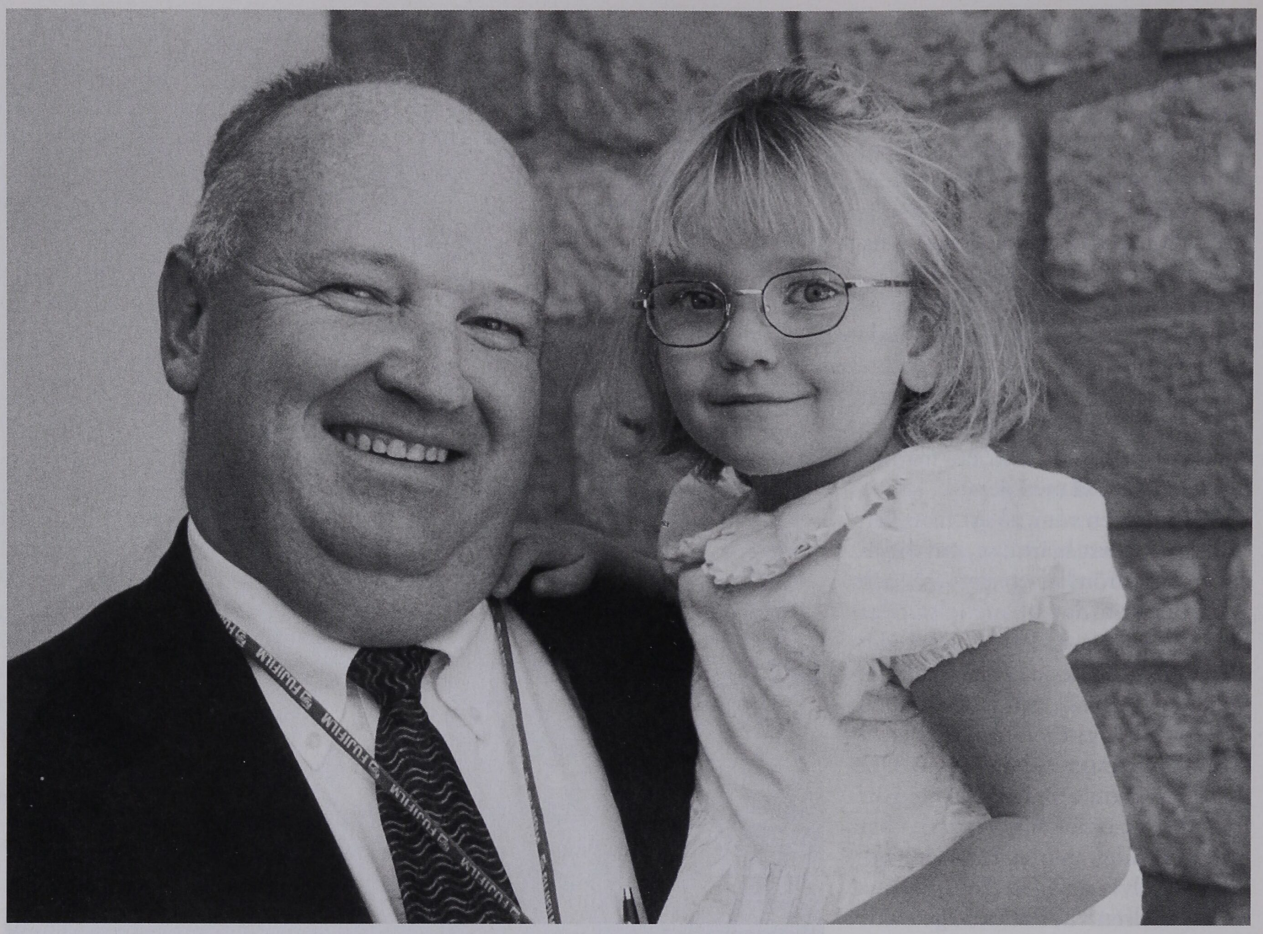

Han mindes att vid varje besök 'brukade hon ta av sig förklädet, och vi satte oss ner och talade om evangeliet. Hon läste och hade en mängd frågor.'

Men i slutet av hans mission hade hon fortfarande inte döpts och han tappade kontakten med henne."

Broder Wagstaff åkte hem, gifte sig och fick barn. I oktober 1969 deltog han och hans hustru i en sammankomst för tidigare missionärer. "En kvinna kom fram till honom och frågade: 'Är du inte äldste Wagstaff?'

. . . Hon presenterade sig som kvinnan som han undervisat på gården utanför Winnipeg. I sin hand hade hon en sliten Mormons bok – den som han gett henne 40 år tidigare.

'Hon visade mig boken', berättade han. 'Jag slog upp första sidan och där stod mitt namn och min adress.'

Hon berättade sedan för broder Wagstaff om 60 släktingar till henne som nu var medlemmar i kyrkan, däribland en grenspresident."[7]

Äldste Wagstaff sådde ett frö under sin mission men åkte hem medan det fortfarande låg i jorden. Fyrtio år senare fick han höra om den rika skörd som fröet till slut gett och erfara att "vad man sår får man också skörda".[8]

Var och en av oss behöver ge näring till våra trosfrön, så att de fortsätter slå rot. President Hinckley har kraftigt uppmanat oss att hjälpa nya medlemmar att förbereda sin själ, så att de trosfrön som missionärerna sår kan växa och utvecklas.

Men samtidigt verkar marken bli hårdare, och många är mindre mottagliga för andliga ting. Den moderna teknikens under har bidragit till rationaliseringar i vårt liv som vi inte drömde om ens för en generation sedan, men med den nya tekniken har det kommit en störtflod av nya utmaningar mot våra moraliska principer och värderingar. Några verkar lita mer på teknik än teologi. Jag skyndar mig att tillägga att teknisk kunskap, kommunikationens underverk och den moderna läkekonstens under har kommit från Herren för att stärka hans verk överallt i världen. Ett exempel är att kyrkans webbsida, FamilySearch®, har mer än sju miljoner besökare om dagen. Men Satan är naturligtvis medveten om den stora framgången inom tekniken och drar även han nytta av den för sina syften, som är att förstöra och beröva. Han njuter av pornografin på Internet och snusket i många av våra filmer och TV-program. Han har till och med fått

igenom några av sina sataniska budskap i en del av vår moderna musik. För att trons frön ska gro i våra liv, måste vi undvika Satans grepp.

Vi måste också förbereda vår egen såbädd för tro. För att göra det behöver vi plöja jorden genom dagliga ödmjuka böner, då vi ber om styrka och förlåtelse. Vi måste harva jorden genom att övervinna vår stolthet. Vi måste förbereda såbädden genom att hålla buden efter vår bästa förmåga. Vi måste vara ärliga mot Herren när vi betalar vårt tionde och andra offergåvor. Vi måste vara värdiga och dugliga att anlita prästadömets underbara krafter för att välsigna oss själva, våra familjer och andra som vi har plikter mot. Det finns ingen bättre plats där vår tros andliga frön kan få näring än i våra tempels heliga rum och i våra hem.

Ni unga män med aronska prästadömet bör sträva mycket flitigt efter att skaffa er färdigheter och så mycket utbildning som möjligt. Ni diakoner och lärare behöver inte bestämma er för ert slutliga yrke, men ni måste lägga en grund av förberedelser så att ni kan möta livets utmaningar och slutligen försörja er framtida hustru och era barn. På sätt och vis ärar inte unga män sitt prästadöme till fullo, om de inte tidigt vaknar till insikt om sina gudagivna talanger och möjligheter. Jag vet att i vissa delar av världen är detta en mycket svår utmaning, men möjligheterna för er unga män kommer att förbättras om ni lär er en grundläggande färdighet väl. Ni unga män skulle också ha nytta av att lära er ett annat språk. Om ni låter bli att förbereda er i ungdomen, kommer det att vara för sent att börja förbereda er när ni blir vuxna.

När jag har umgåtts med några av er ungdomar, har jag undrat varför fröna har fallit i hård jord. Ofta verkar det som om inte tillräckliga ansträngningar har gjorts för att förbereda marken på att ta emot trons frön, så som min morfar gjorde med sitt alfalfafält.

Jag tror att många begåvade och speciella och modiga andar har sparats till denna svåra tid. Jag tänker på en skärpt liten pojke som hette Timmy.

Timmy hade bara två encentare i fickan när han kom fram till bonden och pekade på en tomat som hängde frestande på en ranka.

"Jag ger dig två cent för den", bjöd pojken.

"Den sorten är värd fem cent", svarade bonden.

"Den här då?" frågade Timmy och pekade på ett mindre, grönare och mindre frestande exemplar. Bonden nickade instämmande. "Okay", sade Timmy, och beseglade köpet med att lägga sina två encentare i bondens hand. "Jag hämtar den om en vecka."[9]

Ni unga män skulle kunna lära av Timmy, som investerade två cent i en tomat som skulle bli värd fem cent i framtiden. Om ni är villiga att investera nu, kommer ni unga män att få tillfällen att åstadkomma lika mycket som vilken generation som helst som någonsin levat. Men för alltför många faller trons frö bland tistlar, och fröet blir ofruktsamt.[10]

Ni, mina bröder, som bär Guds heliga prästadöme, kanske undrar varför vi är så angelägna om att trons frön ska utvecklas inom er. Vi vill speciellt att ni unga män ska få ett starkt vittnesbörd, med kraftiga rötter, för det är bara då som ert vittnesbörd blir en osviklig kompass för er, som gör det möjligt för er att stå emot när motståndarens starka vindar blåser. Vi tror att ansvaret för världens frälsning har lagts på denna kyrkas prästadöme. Detta ansvar vilar helt och hållet på oss. Vi kan inte dra oss undan det. Som president Gordon B Hinckley sade:

"Om världen ska kunna räddas, måste vi göra det. Vi kan inte fly från det. Inget annat folk i världshistorien har fått ett sådant uppdrag som vi. Vi är ansvariga för alla som har levat på jorden. Det innefattar att göra släktforskning och tempeltjänst. Vi är ansvariga för alla som nu bor på jorden, och det innefattar vårt missionsarbete. Och vi kommer att bli ansvariga för alla som förr eller senare bor på jorden."[11]

Nu, mina bröder, eftersom vi innehar dessa dyrbara krafter, tror jag att vi kommer att få stå till svars för våra ansträngningar att utföra denna överväldigande skyldighet. Vi kan inte skämmas för evangeliet bara för att det inte är populärt eller socialt acceptabelt. Vi får inte be om ursäkt för det som uppenbarats genom våra profeter i vår tid. Det är Herrens ord till världen. Det finns alltid ett pris att betala om vi ska få ett vittnesbörd om detta heliga verk. Vår tro kommer alltid att prövas.[12]

Alma sade att när vi känner att trons frö växer, börjar det utvidga vår själ, upplysa vårt förstånd och bli oss välbehagligt. Må Gud välsigna er att ni må få uppleva det som dessa ord beskriver, ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Matt 13:4–8.
2. Se Matt 13:19–23.
3. Alma 31:8–9.
4. Alma 32:28.
5. Se Milton V Backman d y, *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio 1830–1838* (1983), s 93–94; och Donald Q Cannon och Lyndon W Cook, red, *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* (1983), s 286.
6. Matt 19:20–22.
7. Julie A Dockstader, "Missionary Moments: A Lot of Rejoicing", *Church News*, 4 maj 1991, s 16.
8. Gal 6:7.
9. I Jacob M Braudes sammanst, *Braude´s Treasury of Wit and Humor* (1964), s 175.
10. Se Matt 13:22.
11. Seminarium för missionspresidenter, 25 juni 1999: citerad i "'Church Is Really Doing Well'", *Church News*, 3 juli 1999, s 3.
12. Se L&F 105:19.

Prästadömets kraft

President Thomas S Monson
förste rådgivare i första presidentskapet

Prästadömet är egentligen inte så mycket en gåva som det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att uppmuntra och ett tillfälle att välsigna andras liv.

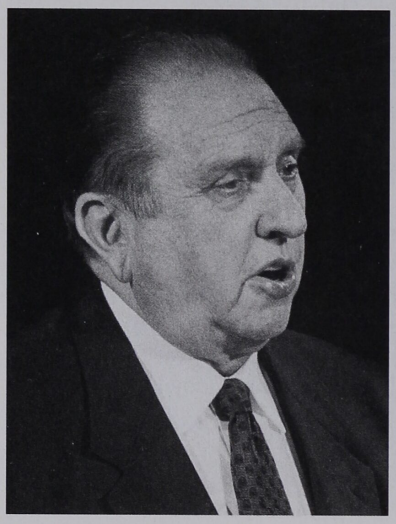

Bröder i prästadömet, som är samlade här och över hela världen, jag känner mig ödmjuk inför ansvaret jag fått att rikta några ord till er. Jag ber att Herrens Ande ska vara med mig när jag gör det.

Några av er är diakoner, andra är lärare eller präster – alla ämbeten i det aronska prästadömet. Många av er är äldster, sjuttio eller högpräster. Mycket förväntas av var och en av oss.

I ett tillkännagivande från första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd, som utfärdades den 6 april 1980, offentliggjordes denna deklaration om vittnesbörd och sanning:

"Vi förkunnar högtidligen att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en återställelse av den kyrka som bildades av Guds Son, då han under jordelivet upprättade sitt verk på jorden; att den bär hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn; att den är byggd på apostlarnas och profeternas grundval, med honom som hörnstenen; att dess prästadöme, både det aronska och det melkisedekska, återställdes under deras händer som innehade det i forna dagar: Johannes döparen när det gäller det aronska och Petrus, Jakob och Johannes när det gäller det melkisedekska."[1]

Den 6 oktober 1889 uttryckte president George Q Cannon denna vädjan:

"Jag vill se prästadömets kraft växa i styrka . . . Jag vill se denna styrka och kraft breda ut sig i hela prästadömets organisation, från den högsta ledaren till den minsta och ödmjukaste diakonen i kyrkan. Varje man bör söka efter och åtnjuta uppenbarelser från Gud, få himmelskt ljus som upplyser hans själ och ger honom kunskap om hans plikter, om den del av Guds verk som åligger honom i hans prästadöme."[2]

Herren själv sammanfattade vårt ansvar när han, i uppenbarelsen om prästadömet, betonade: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt."[3]

Bröder i aronska prästadömet, vare sig ni är diakoner, lärare eller präster, lär er er plikt. Bröder i melkisedekska prästadömet, lär er er plikt.

För ett antal år sedan, när vår yngste son Clark snart skulle fylla tolv år, var han och jag på väg ut från kyrkans administrationsbyggnad när president Harold B Lee hälsade på oss. Jag nämnde för president Lee att Clark snart skulle fylla tolv, varpå president Lee frågade honom: "Vad händer när du fyller tolv?" Detta var ett av de tillfällen när en far ber att hans son ska få inspiration att svara rätt. Utan att tveka sade Clark till president Lee: "Jag kommer att ordineras till diakon."

Svaret var det som president Lee sökte. Sedan gav han vår son rådet: "Kom ihåg att det är en stor välsignelse att bära prästadömet."

Jag hoppas av hela mitt hjärta och hela min själ att varje ung man som får prästadömet ska ära detta prästadöme och vara trofast mot det förtroende som ges när prästadömet förlänas.

För fyrtiofyra år sedan hörde jag William J Critchlow den yngre, som då var president för Ogdens södra stav, tala till bröderna på konferensens allmänna prästadömsmöte och återge en berättelse om tillit, vördnad och plikt. Låt mig få berätta den för er. Dess enkla budskap är lika tillämpbart på oss, som det var på den tiden.

"Rupert stod vid sidan om vägen och såg hur en ovanligt stor skara människor skyndade förbi. Efter en stund kände han igen en vän. 'Vart är ni alla på väg med sådan brådska?' frågade han.

Vännen stannade upp. 'Har du inte hört?' sade han.

'Jag har inte hört något', svarade Rupert.

'Du förstår', fortsatte vännen, 'kungen har tappat sin kungliga smaragd. Igår var han på ett adligt bröllop och hade smaragden i en smal guldkedja runt halsen. På något sätt lossnade smaragden från kedjan. Alla letar nu, för kungen har erbjudit en belöning . . . till den person som hittar den. Kom, vi måste skynda oss.'

'Men jag kan inte gå utan att

fråga mormor', sade Rupert tveksamt.

'Då kan jag inte vänta. Jag vill hitta smaragden', svarade hans vän.

Rupert skyndade hem till stugan i utkanten av skogen för att få sin mormors tillåtelse. 'Om jag hittade den kunde vi lämna den här kojan som är så fuktig och köpa oss ett stycke mark uppe på bergssluttningen', försökte han övertala sin mormor.

Men hans mormor skakade på huvudet. 'Hur skulle det gå med fåren?' frågade hon. 'De är redan rastlösa i fållan och väntar på att släppas ut på bete. Och var snäll och glöm inte att gå med dem till vattnet när solen står högt på himmelen.'

Bedrövad tog Rupert fåren till betesmarken, och vid middagstiden ledde han dem till bäcken i skogen. Där satte han sig på en stor sten vid bäcken. 'Om jag bara kunde ha fått chansen att söka efter kungens smaragd', tänkte han. Han vred på huvudet och såg ner på bäckens sandiga botten. Plötsligt stirrade han ned i vattnet. Vad var det? Det kunde inte vara sant! Han hoppade ner i vattnet och hans fingrar fick tag i något som var grönt, med en liten bit av en guldkedja. 'Kungens smaragd!' ropade han. 'Den måste ha lossnat från kedjan när kungen red i galopp på bron över bäcken. Strömmen har säkert fört den hit.'

Med strålande ögon sprang Rupert till sin mormors stuga för att berätta om sitt stora fynd. 'Välsignade pojke', sade hon, 'men du skulle aldrig ha hittat den om du inte gjort din plikt och vaktat fåren.' Och Rupert visste att det var sant."[4]

Det vi kan lära oss av den här berättelsen finns i det välkända talesättet: "Gör din plikt och överlämna resten åt Gud."

Om det finns någon som känner att han inte orkar lämna den kurs han slagit in på som leder utför, eller om det finns några som misslyckas i sin föresats att förbättra sig på grund av den största rädslan av alla – rädslan att misslyckas – finns det ingen mer trösterik försäkran att få än dessa ord från Herren: "Min nåd är tillräcklig för alla människor, om de ödmjuka sig för mig, ty om de ödmjuka sig för mig och hava tro på mig vill jag göra det svaga starkt för dem."[5]

Underverk inträffar varje dag när prästadömets kallelser äras. När tro ersätter tvivel, när osjälviskt tjänande avlägsnar självisk strävan, kan Guds kraft förverkliga hans syften.

Prästadömet är egentligen inte så mycket en gåva som det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att uppmuntra och ett tillfälle att välsigna andras liv.

Bröder, vi som har ansvaret för aronska prästadömets unga män, låt oss inte bara ge dem tillfällen att lära, utan också vara värdiga exempel för dem.

De av oss som bär det melkisedekska prästadömet har hela tiden förmånen att ära sina kallelser. Vi är fåraherdar som vakar över Israel. De hungriga fåren ser upp till oss, redo att matas med livets bröd. Är vi beredda att vaka över den hjord som Gud har anförtrott oss? Det är absolut nödvändigt att vi inser att själarna är dyrt aktade, så att vi inte ger upp beträffande någon av hans dyrbara söner.

Får jag läsa upp ett brev för er från en ung man. Det återspeglar kärlekens anda och bidrog till att stärka ett vittnesbörd om evangeliet:

"Kära president Monson!

Tack för att du talade till oss på scouternas nationella jamboree i Fort A P Hill i Virginia. På rundturen vi gjorde såg vi många berömda platser, till exempel Niagarafallen,

Bild över de ungefär 50 bänkraderna och balkongen som går runt tre sidor av tabernaklet.

Frihetsgudinnan, Frihetsklockan och många andra platser. Det som jag tyckte bäst om var den heliga lunden. Våra föräldrar hade skrivit brev till oss allesammans, som vi skulle läsa för oss själva medan vi var i lunden. När jag läst färdigt brevet som mina föräldrar skrivit till mig, knäböjde jag i bön. Jag frågade om kyrkan verkligen var sann, om Joseph Smith verkligen såg en syn och är en sann Guds profet, och om president Hinckley är en sann Guds profet. Med detsamma jag avslutat bönen fick jag genom Anden en känsla av att det verkligen var sant. Jag hade bett förut om samma sak, men aldrig fått ett så kraftfullt svar. Det var omöjligt att förneka att den här kyrkan är sann eller att president Hinckley är en Guds profet.

Jag känner mig så välsignad över att få vara medlem i denna kyrka. Tack än en gång för att du var med på jamboreen.

Med vänliga hälsningar

Chad D Olson

PS Vi gav vår reseledare och busschaufför en Mormons bok med våra vittnesbörd i. De är toppen! Jag vill bli missionär."

Precis som Joseph Smith hade denne unge man dragit sig tillbaka till en helig lund och bett om svar på frågor som han ställt i sitt vetgiriga sinne. Än en gång blev en bön besvarad, och en bekräftelse om sanningen gavs.

Det finns många mindre aktiva medlemmar som irrar omkring i ovisshetens vildmark eller kämpar i syndens träsk. En av dessa skrev till mig:

"Jag är rädd för att vara ensam. Evangeliet har alltid funnits i mitt hjärta, även om jag inte haft kvar det i mitt liv. Jag ber om era böner. Jag skulle bli glad om jag bara fick äta smulorna från den oansenligaste medlemmens bord, eftersom han har mer än jag har nu. Jag brukade tro att ställning och ansvar var viktigt i kyrkan, men nu vet jag att jag hela tiden hade fel. Det viktigaste var medlemskapet, prästadömets kraft, faderskapet och tjänandet. Jag vet hur jag kan komma tillbaka till kyrkan, men ibland tror jag att jag behöver någon annan som visar mig vägen, uppmuntrar mig, tar bort min rädsla och bär vittnesbörd för mig. Jag trodde kyrkan gått vilse, när det i verkligheten bara var jag som gjort det."

Plikten kan kalla oss i all tysthet när vi som bär prästadömet utför de uppgifter vi får. President George Albert Smith, denne försynte men ändå effektive ledare, förklarade: "Er första plikt är att ta reda på vad Herren önskar och sedan, genom kraften och styrkan i [ert] heliga prästadöme, hedra er kallelse i era medarbetares närvaro så att folket gärna vill följa er."[6]

Vad innebär det att ära en kallelse? Det betyder att höja dess värdighet och dess betydelse, att göra den hedervärd och lovvärd i alla människors ögon, att förstora och stärka den så att andra ser dess gudomliga karaktär. Och hur ärar man en kallelse? Helt enkelt genom att utföra det tjänande som tillhör den. En äldste ärar den kallelse han ordinerats till som äldste genom att lära sig vilka plikter han har som äldste och sedan utföra dem. På samma sätt som äldsten gör en diakon, en lärare, en präst, en biskop och alla som innehar ett ämbete i prästadömet.

Som vi minns var Paulus, som var känd som Saul, på väg till Damaskus för att förfölja de kristna där. När han närmade sig Damaskus omgavs han av ett bländande ljussken, och han föll överväldigad till marken och hörde en röst som sade till honom: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" Och Saul svarade: "Vem är du, herre?" Och rösten sade: "Jag är Jesus."

En botfärdig Saul frågade: "Herre, vad vill du att jag ska göra?" Herrens svar fick Saul, förföljaren, att bli Paulus, proselytvärvaren, och påbörja sitt stora missionsarbete.[7]

Bröder, det är när vi *gör* något – inte bara *drömmer* – som liv välsignas, andra vägleds och själar räddas. "Bli ordets görare, inte bara dess hörare, annars tar ni miste", tillade Jakob.[8]

Må alla vi som samlats i kväll till detta prästadömsmöte göra en förnyad ansträngning som berättigar oss till Herrens vägledning i våra liv. Det finns många där ute som vädjar och ber om hjälp. Det finns de som är missmodiga, de som plågas av dålig hälsa och prövningar i livet som gör dem förtvivlade.

Jag har trott på sanningen i orden: "Guds underbaraste välsignelser kommer alltid genom händer som tjänar honom."[9] Låt oss ha beredda händer, rena händer och

villiga händer, så att vi kan hjälpa till att ombesörja det för andra som vår himmelske Fader vill att de ska få av honom.

Jag avslutar med ett exempel från mitt eget liv. En gång hade jag en högt värderad vän som tycktes gå igenom mer av livets bekymmer och besvikelser än han kunde stå ut med. Till sist låg han på sjukhuset i en obotlig sjukdom. Jag visste inte att han låg där.

Syster Monson och jag hade åkt till samma sjukhus för att besöka en annan person som var mycket sjuk. När vi gått ut från sjukhuset och var på väg till parkeringen, fick jag en bestämd känsla av att jag skulle gå tillbaka och höra efter om Hyrum Adams var patient där. För många år sedan lärde jag mig att aldrig någonsin åsidosätta en maning från Herren. Det var sent, men ett samtal med receptionisten bekräftade att Hyrum verkligen var patient på sjukhuset.

Vi fortsatte till hans rum, knackade på dörren och öppnade den. Vi var inte förberedda för den syn som väntade oss. Knippen med ballonger fanns överallt. Väl synligt på väggen satt ett anslag där det stod skrivet "Grattis på födelsedagen". Hyrum satt i sin sjukhussäng, med familjen vid sin sida. När han såg oss sade han: "Men, broder Monson, hur i all världen visste du att det är min födelsedag?" Jag log men lämnade frågan obesvarad.

De i rummet som bar det melkisedekska prästadömet ställde sig runt denne man, som var deras far och min vän, och en prästadömsvälsignelse gavs.

Efter att ha fällt tårar, utbytt tacksamma leenden och ömt kramat om varandra, lutade jag mig över Hyrum och sade tyst: "Hyrum, kom ihåg Frälsarens ord, för de kommer att hjälpa dig. Han lovade oss: 'Jag skall inte lämna er ensamma, jag skall komma till er.'"[10]

Må var och en av oss alltid gå Herrens ärenden och därigenom vara berättigade till Herrens hjälp, ber jag ödmjukt. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. "Proklamation", *Nordstjärnan*, okt 1980, s 98.
2. *Deseret Weekly*, 2 nov 1889, s 598.
3. L&F 107:99.
4. I Conference Report, okt 1955, s 86; styckeindelning tillagd.
5. Ether 12:27.
6. I Conference Report, apr 1942, s 14.
7. Apg 9:3–6.
8. Jak 1:22.
9. Whitney Montgomery, "Revelation", in *Best-Loved Poems of the LDS People*, red av Jack M Lyon och andra (1996), s 283.
10. Joh 14:18.

Varför vi gör en del av det vi gör

President Gordon B Hinckley

Detta är inte något bekymmerslöst verk, eller ett verk utan ansträngningar och inte heller utan uppoffringar. Vi ska fortsätta följa den stig som Herren märkt ut åt oss.

Mina kära bröder, jag hälsar er, var ni än är. Som vanligt är tabernaklet väl fyllt denna kväll. Nästa vår kommer vi att kunna inrymma alla som vill komma och sitta tillsammans under dessa härliga prästadömsmöten på lördagskvällen. Vilken välsignelse det kommer att bli!

Då vi nu avslutar detta möte, vill jag tala några minuter om ämnet "Varför vi gör en del av det vi gör".

Jag erkänner att det är en lite märklig titel, men detta är det enda möte där vi kan diskutera kyrkans tillvägagångssätt och kyrkans affärer. Jag ber om den Helige Andens ledning.

Kyrkan är en ecklesiastisk organisation. Den är en välgörenhetsförening. Den är främst ägnad åt dyrkan av Herren Jesus Kristus. Vårt stora uppdrag är att vittna om att han är en levande verklighet. Vi borde inte ägna oss åt något som inte står i samklang med detta huvudändamål. Vi borde engagera oss i allt som står i samklang härmed.

Vi gör mycket som på ytan inte verkar ha något att göra med detta stora, övergripande mönster. Jag tänker tala om två eller tre av dessa saker. Däribland har vi Brigham Young-universitetet. Människor frågar varför vi stöder en så stor och kostsam institution som främst sysslar med världslig utbildning. Frågan är berättigad. Vårt stöd har sin grund i vår lära.

Herren har i en uppenbarelse förkunnat:

"Lären flitigt så skall min nåd vara med eder, och I skolen bliva mera fullkomligt lärda i evangeliets teori, princip, lära och lag, i allt som tillhör Guds rike och är nyttigt för eder att förstå,

både om det som är i himmelen, på jorden och under jorden, det som har varit, det som är och det som snart skall ske, det som är hemma och ute, nationernas krig och förvirring jämte straffdomarna över landet, likaså kunskap om länder och riken,

så att I kunnen vara förberedda på allt, när jag åter utsänder eder för att hedra det kall, vartill jag har kallat eder, och den mission jag betrott eder" (L&F 88:78–80).

Det är tydligt att vi inte bara är skyldiga att lära oss om kyrkliga ting, utan också om världsliga ting. Det finns en tradition inom kyrkan som rör sådant. Vi hade Profetskolan i Kirtland. De sjuttios sal i Nauvoo användes för utbildningsändamål. Ett universitet projekterades i Nauvoo.

När de heliga kom till de här dalarna i västern grundades akademier för att utbilda de unga. University of Utah grundades 1850 av våra föregångare pionjärerna. Brigham Young-universitetet kom mycket senare, men det har överlevt de flesta av kyrkans akademier. Det har vuxit och har nu över 27.000 inskrivna. Det är ett stort antal elever, men det är en mycket liten del av de ungdomar i kyrkan som är värda en universitetsutbildning. Vi kan bara ta hand om relativt få. Om vi inte kan ge till alla, varför skulle vi ge åt någon? Svaret är att om vi inte kan ge till alla, så låt oss ge till så många vi kan. Det antal vi kan ta emot på universitetsområden är begränsat, men universitetets inflytande är obegränsat. Ett fantastiskt arbete görs för att utvidga detta inflytande.

Lyckosamma är de som har tillfälle att studera där. Jag blir nästan arg när jag hör talas om kritik bland studenterna eller i kollegiet. Jag är tacksam att kunna säga att med mycket få undantag är de som kommer för att lära och de som undervisar uppskattande och är medvetna om den stora välsignelse som kommer dem till del.

Vidare har universitetet medfört stor och fördelaktig uppmärksamhet för kyrkan. Dess stödorganisation, kyrkan, erkänns överallt. Den har stått för normer och ideal som skrivits och talats om och som har låtit världen veta vad vi tror på. Dess akademiska program och dess idrottsprogram har hedrat både universitetet och kyrkan. Och då generationer av studenter går genom dess salar och tar examen och sedan går ut över världen, hedrar de detta

Medlemmarna umgås med varandra på tempelområdet mellan konferenssessionerna.

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

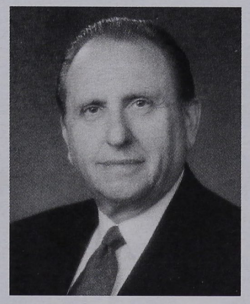

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

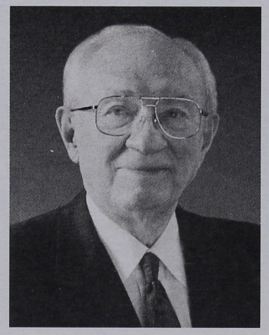

President Gordon B. Hinckley

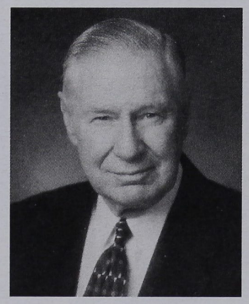

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

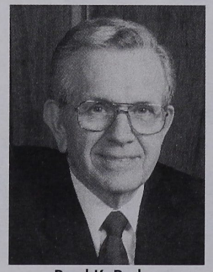

Boyd K. Packer

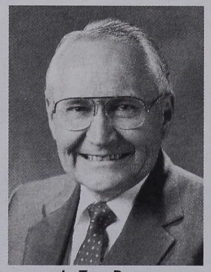

L. Tom Perry

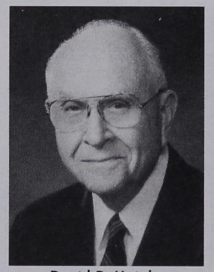

David B. Haight

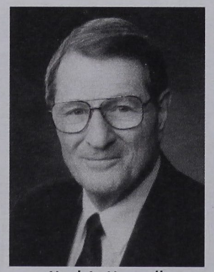

Neal A. Maxwell

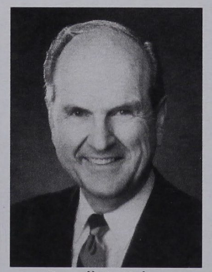

Russell M. Nelson

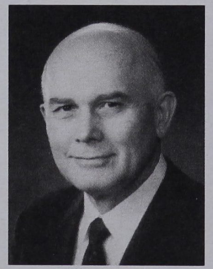

Dallin H. Oaks

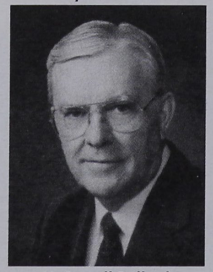

M. Russell Ballard

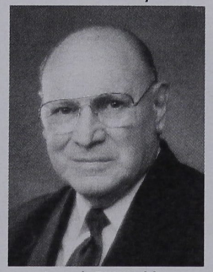

Joseph B. Wirthlin

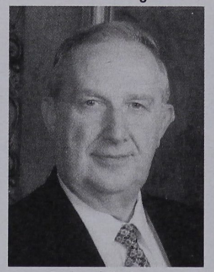

Richard G. Scott

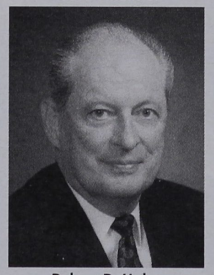

Robert D. Hales

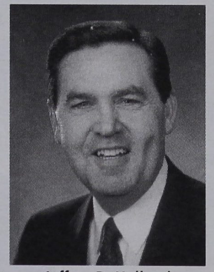

Jeffrey R. Holland

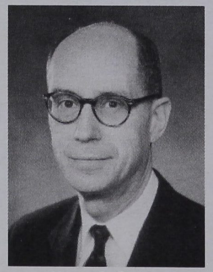

Henry B. Eyring

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

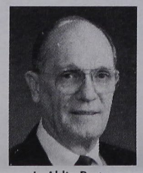

L. Aldin Porter

Harold G. Hillam

Earl C. Tingey

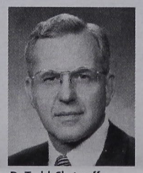

D. Todd Christofferson

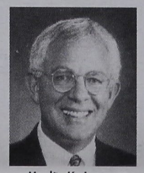

Marlin K. Jensen

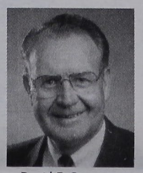

David E. Sorensen

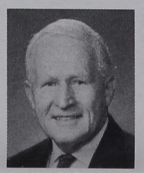

Ben B. Banks

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

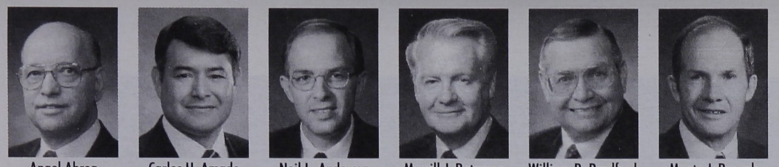
Angel Abrea | Carlos H. Amado | Neil L. Andersen | Merrill J. Bateman | William R. Bradford | Monte J. Brough

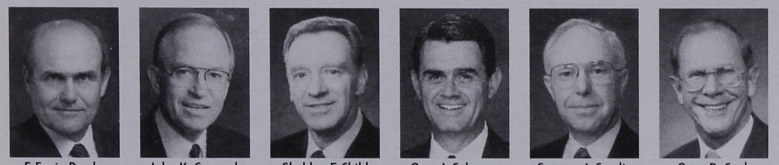
F. Enzio Busche | John K. Carmack | Sheldon F. Child | Gary J. Coleman | Spencer J. Condie | Gene R. Cook

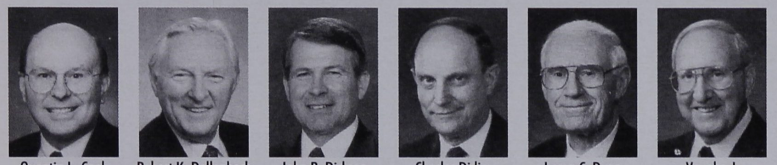
Quentin L. Cook | Robert K. Dellenbach | John B. Dickson | Charles Didier | Loren C. Dunn | Vaughn J. Featherstone

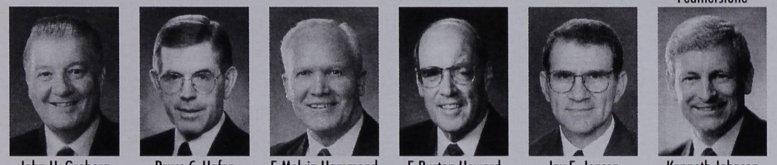
John H. Groberg | Bruce C. Hafen | F. Melvin Hammond | F. Burton Howard | Jay E. Jensen | Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick | W. Rolfe Kerr | Yoshihiko Kikuchi | Cree-L Kofford | John M. Madsen | Lynn A. Mickelsen

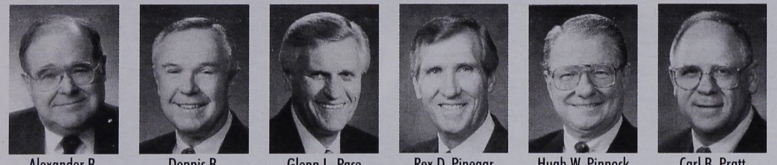
Alexander B. Morrison | Dennis B. Neuenschwander | Glenn L. Pace | Rex D. Pinegar | Hugh W. Pinnock | Carl B. Pratt

Cecil O. Samuelson Jr. | Dieter F. Uchtdorf | Francisco J. Viñas | W. Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

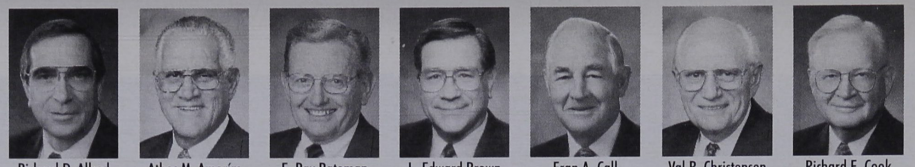
Richard D. Allred | Athos M. Amorim | E. Ray Bateman | L. Edward Brown | Eran A. Call | Val R. Christensen | Richard E. Cook

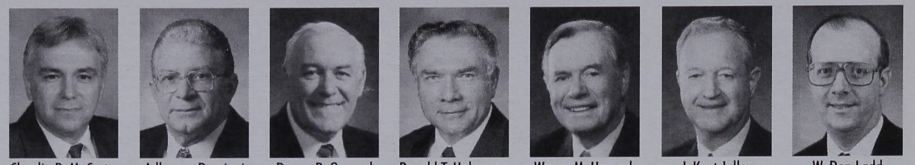
Claudio R. M. Costa | Adhemar Damiani | Duane B. Gerrard | Ronald T. Halverson | Wayne M. Hancock | J. Kent Jolley | W. Don Ladd

James O. Mason | Richard J. Maynes | Dale E. Miller | Earl M. Monson | Merrill C. Oaks | Stephen B. Oveson | Bruce D. Porter

H. Bryan Richards | Lynn G. Robbins | Ned B. Roueché | Dennis E. Simmons | Donald L. Staheli | David R. Stone | H. Bruce Stucki

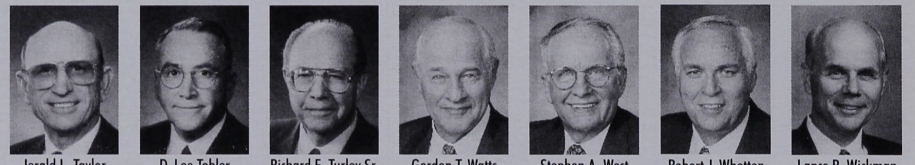
Jerald L. Taylor | D. Lee Tobler | Richard E. Turley Sr. | Gordon T. Watts | Stephen A. West | Robert J. Whetten | Lance B. Wickman

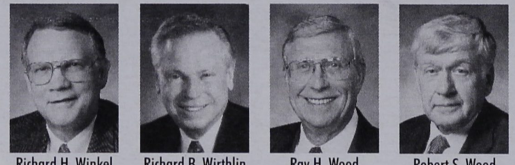
Richard H. Winkel | Richard B. Wirthlin | Ray H. Wood | Robert S. Wood

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

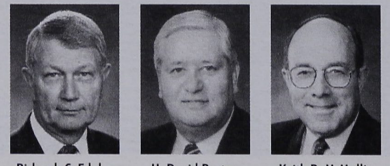
Richard C. Edgley
Förste rådgivare

H. David Burton
Presiderande biskop

Keith B. McMullin
Andre rådgivare

Fönster finns runt större delen av tabernaklet. Den naturliga belysningen förstärks av ljuskronor.

lärdomssäte och dess sponsor, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Vi ska fortsätta stödja BYU och dess Hawaii-filial. Vi ska fortsätta stödja Ricks College. Det är inte troligt att vi bygger fler universitet. Vi önskar vi kunde bygga nog för att ta emot alla som önskar gå där. Men det är helt omöjligt. De är så fruktansvärt dyra. Men vi ska behålla dem som flaggskepp som vittnar om denna kyrkas stora och uppriktiga beslut att stödja utbildning, både kyrklig och världslig, och bevisa för världen att utmärkt världslig utbildning kan fås i en religiös omgivning.

Som komplement till dessa institutioner har vi våra andra skolor, våra religionsinstitut som finns vida omkring samt kyrkans storslagna seminarieprogram.

Förhoppningen är att våra ungdomar, var de än är, ska uppleva något av det goda som man kan uppleva vid BYU.

Nästa fråga: Varför sysslar kyrkan med affärsverksamhet?

Vi har några få affärsintressen. Inte många. De flesta av dessa påbörjades under den första tiden när kyrkan var den enda organisation som kunde få fram kapital nog att starta vissa företag avsedda att betjäna folket i detta avlägsna område. Vi har för länge sedan avvecklat några av dessa när vi ansåg att behovet inte längre förelåg. Bland dessa fanns det gamla Consolidated Wagon and Machine Company som gick bra på den tiden när vagnar och jordbruksmaskiner drogs av hästar. Det företaget fanns kvar tills det inte behövdes längre.

Kyrkan sålde de banker den en gång hade. Då bra banker växte fram i samhället fanns det inte längre något behov av banker ägda av kyrkan.

En del av dessa företag tjänar direkt kyrkans intressen. Till exempel är vårt område kommunikation. Vi måste tala med människor över hela världen. Vi måste tala hemma för att göra våra ståndpunkter kända, och utomlands för att låta andra känna till vårt arbete. Därför äger vi en tidning, *Deseret News*, den äldsta affärsinstitutionen i Utah.

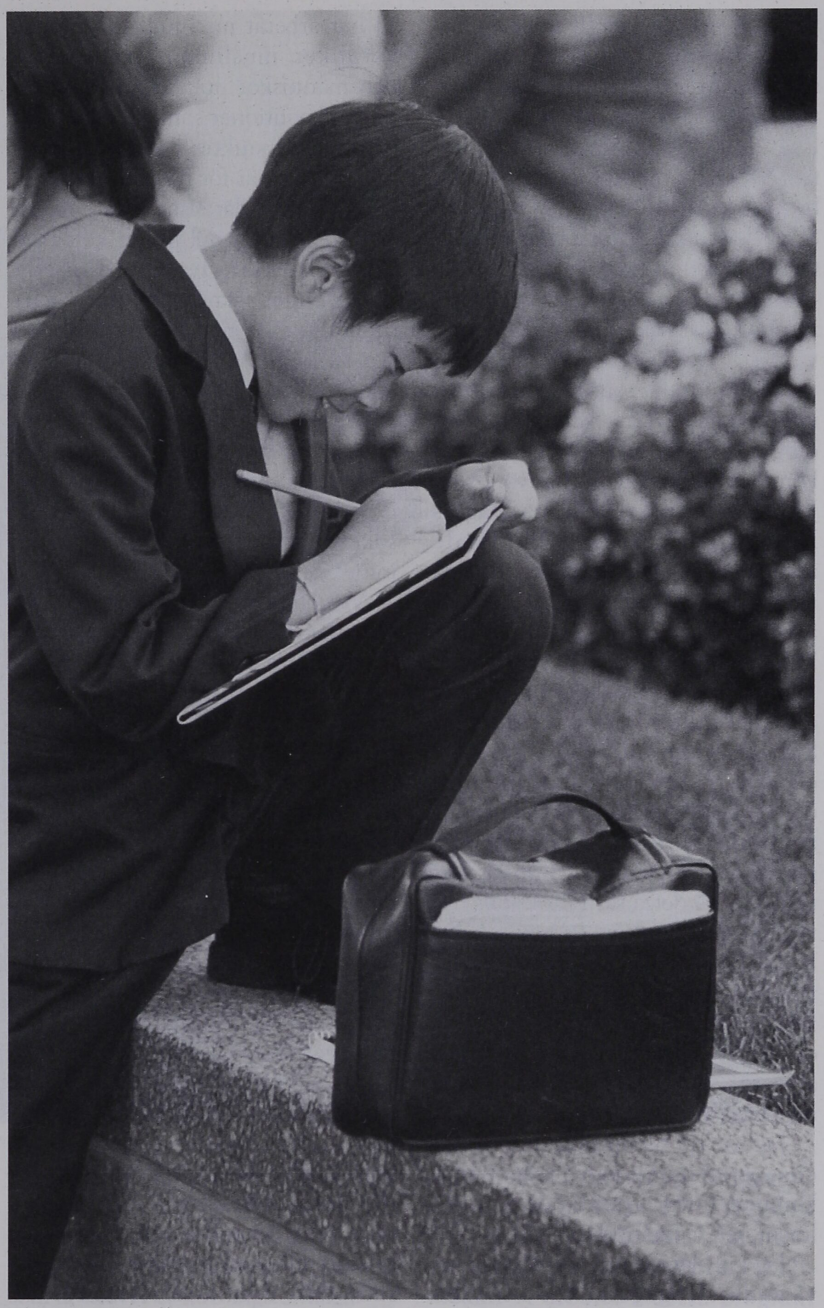

Vi äger likaså televisionsstationer och radiostationer. Dessa ger oss en röst i de samhällen de betjänar. Jag kanske borde tillägga att vi ibland känner oss besvärade av kabeltveprogrammen. Vårt folk gör vad de kan för att begränsa deras inverkan.

Vi har en fastighetsavdelning som främst är avsedd att se till att fastigheterna kring tempelkvarteret hålls i stånd och är attraktiva. Kärnan i många städer har förfallit i förfärlig grad. Det kan inte sägas om Salt Lake City, även om ni kanske inte håller med om det när ni försöker ta er till Tabernaklet de här dagarna. Vi har försökt se till att den här delen av samhället hålls

attraktiv och vacker. På tempelkvarterets vackra område och angränsande kvarter åt öster underhåller vi trädgårdar som inte står något annat i världen efter. Detta område kommer att bli än mer attraktivt när den byggnad som nu uppförs på Main Street står färdig och det stora konferenscentret åt norr färdigställts.

Drivs dessa företag med vinstintresse? Naturligtvis gör de det. De verkar i en konkurrensinriktad värld. De betalar skatt. De är viktiga medborgare i detta samhälle. Och de ger en vinst, och av den vinsten kommer de pengar som används av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas stiftelse till välgörande ändamål i det här samhället och på andra platser, och mer specifikt för att stödja kyrkans omfattande humanitära verksamhet.

De här företagen ger en tiondel av sin inkomst till stiftelsen. Stiftelsen kan inte ge till sig själv eller till andra delar av kyrkan, men den kan använda sina resurser för att bistå andra projekt, vilket den gör frikostigt. Miljontals dollar har fördelats på detta sätt. Tusentals har fått mat. De har fått läkemedel. De har fått kläder och tak över huvudet i nödsituationer och tider av förfärande nöd. Jag är så tacksam för denna stora stiftelses välgörenhet som får sina medel från kyrkans affärsverksamhet.

Jag har tid till en fråga till: Varför engagerar sig kyrkan i frågor som kommer inför lagstiftande församlingar och valmanskåren?

Jag vill skynda mig att tillägga att vi endast engagerar oss i sådana lagstiftningsfrågor som är strikt moraliska eller som direkt påverkar kyrkans välfärd. Vi har motsatt oss hasardspel och rusdrycker och kommer att fortsätta med det. Vi ser det inte bara som vår rättighet utan också som vår plikt att motverka dessa krafter som vi anser underminerar samhällets moraliska tåga. Mycket av vårt arbete, en mycket stor del därav, sker i samarbete med andra som har liknande intressen. Vi har arbetat med judiska grupper, katoliker, muslimer, protestanter och människor utan religiös anslutning, i koalitioner som bildats för att driva ståndpunkter i viktiga moralfrågor. Detta är för närvarande fallet i Kalifornien, där sista dagars heliga arbetar som en del av en koalition för att skydda det traditionella äktenskapet från de krafter i vårt samhälle som försöker omdefiniera denna heliga institution. Av Gud godkända äktenskap har varit civilisationens grund i tusentals år. Det finns inget berättigande i att omdefiniera vad ett äktenskap är. Detta har vi inte rätt till, och de som försöker kommer att ställas till svars inför Gud själv.

Vissa framställer legaliseringen av äktenskap mellan personer av samma kön som en medborgerlig rättighet. Denna fråga har inget med medborgarrätt att göra, det är en moralisk fråga. Andra ifrågasätter vår lagliga rätt som kyrka att höja vår röst i en fråga som är av största betydelse för familjens framtid. Att försvara denna heliga institution genom att arbeta för att bevara det traditionella äktenskapet ligger helt klart inom gränsen för våra religiösa och grundlagsenliga rättigheter. Ja, vår lära driver oss att tala om sådant.

Dock vill jag framhålla att vårt motstånd mot försöken att legalisera äktenskap mellan personer av samma kön aldrig får tolkas som ett rättfärdigande av hat eller intolerans mot homosexuella, vare sig enskilt eller som grupp. Som jag sade från denna talarstol för 18 månader sedan ömmar våra hjärtan för dem som kallar sig gay eller lesbiska. Vi älskar och högaktar dem som Guds söner och döttrar. De är välkomna i kyrkan. Det förväntas emellertid att de följer samma gudagivna regler för uppträdandet som gäller alla andra, ensamstående eller gifta.

Jag berömmer dem av våra egna medlemmar som frivilligt förenat sig med likasinnade för att försvara det traditionella äktenskapets helgd. Som del av en koalition som omfattar människor av annan tro ger ni avsevärt av era medel. Pengarna som insamlats i Kalifornien har donerats till koalitionen av enskilda medlemmar i kyrkan. Ni bidrar med tid och förmåga för en sak som i vissa kretsar kanske inte anses politiskt korrekt, men som icke desto mindre berör kärnan av Herrens eviga plan för sina barn, på samma sätt som medlemmar i många andra kyrkor gör. Detta är en gemensam strävan.

Jag tror detta är allt jag behöver säga om denna och andra frågor som jag kommenterat här. Jag har försökt förklara varför vi gör en del av det vi gör. Jag hoppas jag har varit till hjälp.

Som avslutning vill jag nu säga att jag älskar denna kyrkas prästadöme. Det är något vitalt och levande. Det är kärnan och styrkan i detta verk. Det är den kraft och myndighet genom vilken Gud, vår evige Fader, utför sitt verk på jorden. Det är den myndighet genom vilken män talar i hans namn. Det är den myndighet genom vilken de leder hans kyrka.

Jag älskar de pojkar som bär aronska prästadömet. Varje ung man som gör detta, och vandrar i lydnad mot Herrens bud, kan vänta sig att få den Helige Andens ledning i sitt liv. Den Anden välsignar honom i hans studier och i annan verksamhet och leder honom i sådant som välsignar honom och välsignar deras liv som finns i hans närhet.

Pojkar, jag bekräftar och repeterar det som sagts här denna kväll. Lev värdiga det prästadöme ni bär. Gör aldrig något som gör er ovärdiga. Håll visdomsordet. Det är inte svårt, och det medför utlovade välsignelser. Undvik droger. De kan förgöra er helt och hållet. De tar ifrån er kontrollen över era sinnen och kroppar. De förslavar er och tar ett hårt och dödligt grepp om er som är nästan omöjligt att bryta.

Håll er borta från pornografi. Också den förgör er. Den fördunklar ert sinne med ondska och förstör er förmåga att uppskatta det goda och vackra.

Undvik alkohol som om den vore en avskyvärd smittokälla. Öl skadar er på samma sätt som starksprit gör. Båda innehåller alkohol i varierande mängd.

Sky omoral. Den förpestar ert liv om ni ger efter för den. Den förstör er självrespekt. Den berövar er möjligheter och gör er ovärdiga att umgås med förtjusande unga kvinnor.

Då ni ser framåt och planerar ert liv, ta då med en mission. Ni har en förpliktelse att göra det. Det kan vara en svår upplevelse, men den berikar och ger balans till livet, och kommer att välsigna andra på ett sätt som är utöver er fattningsförmåga.

Så mycket beror på er, mina kära unga vänner.

Må Gud välsigna er i fortsättningen av ert liv, då ni vandrar i lydnad mot hans bud.

Jag påminner varje man och pojke i denna stora åhörarskara i kväll, att detta är den allsmäktige Gudens kyrka och rike. Som vår historia så rikligt illustrerar är detta inte något bekymmerslöst verk, eller ett verk utan ansträngningar och inte heller utan uppoffringar. Vi ska fortsätta följa den stig som Herren märkt ut åt oss. Vi ska försöka vara starka och inte vackla medan vi arbetar i dessa program och förfaringssätt som etablerats och bibehållits genom tider och släktled.

Bröder, vilken enorm organisation vi alla är en del av. Vi ska gå framåt och aldrig försvagas eller avskräckas i vårt arbete med att uppbygga detta rike och upprätta rättfärdighet på jorden. Må Gud ge oss visdom, styrka och beslutsamhet, ber jag ödmjukt i vår Återlösares Jesu Kristi namn, amen. □

Söndagsmorgonens session
3 oktober 1999

Hoppet, själens ankare

President James E Faust
andre rådgivare i första presidentskapet

Vårt största hopp kommer genom vetskapen om att Frälsaren bröt dödens bojor. Han sonade våra synder om vi omvänder oss.

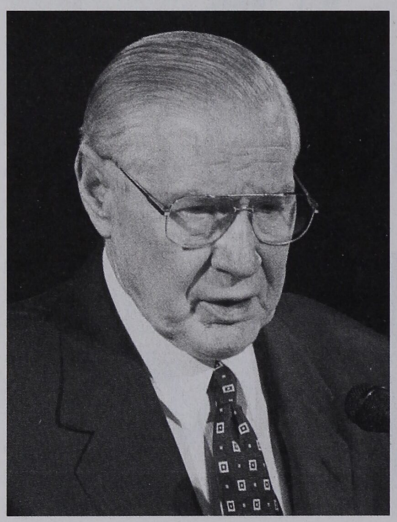

Mina kära syskon och vänner! Jag ställer mig i talarstolen i tacksamhet för inspirationen och hängivenheten hos dem som byggde detta heliga och historiska tabernakel. Jag hyllar president Brigham Young för hans dugliga ledarskap när denna unika byggnad och fantastiska orgel byggdes. På samma gång gläds jag över att vi, under president Hinckleys inspirerade ledarskap, uppför en storslagen byggnad för tillbedjan som möter behoven hos en ständigt växande kyrka. Denna nya byggnad är ett uttryck av hopp för kyrkan i nästa sekel.

Denna morgon "ville jag tala till eder", som Moroni sade, "angående hopp".[1] Det finns oerhörda källor av hopp bortom vår egen förmåga, kunskap, styrka och kapacitet. Bland dem finns den Helige Andens gåva. Genom den härliga välsignelsen från denna medlem i gudomen kan vi lära känna all sanning.[2]

Hoppet är vår själs ankare. Jag känner inte till någon som inte är i behov av hopp—ung eller gammal, stark eller svag, rik eller fattig. Som profeten Ether uppmanade: "Därför kan den som tror på Gud *med visshet hoppas* på en bättre värld, ja, på en plats på Guds högra sida. Detta hopp kommer av tro och bliver ett människosjälarnas ankare, vilket gör dem vissa och ståndaktiga, alltid rika på goda gärningar till Guds förhärligande."[3]

Nephi uppmanade dem som levde på hans tid: "Därför måsten I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor. Om I så sträven framåt och glädjen eder i Kristi ord samt uthärden intill änden, se, så säger Fadern: I skolen hava evigt liv."[4]

Alla som lever får prövningar och svårigheter. Det är en del av vårt prov i dödligheten. Orsakerna till en del av dessa prövningar kanske vi inte så lätt kan förstå utom genom tro och hopp, eftersom det ofta finns en större anledning som vi inte alltid ser. Frid kommer genom hopp.

Få sysselsättningar är säkrare än att vara på mission för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Missionärerna är bokstavligen i Herrens hand. Vi önskar att de alla kunde hållas utom all fara hela tiden, men det är inte realistiskt. Missionärerna, deras familjer och ledare litar helt på Herrens beskydd, och när en sällsynt tragedi ändå inträffar uppehålls de av hans Ande, som de tjänar.

Förra sommaren besökte jag äldste Orin Voorheis hemma hos hans föräldrar i Pleasant Grove i Utah. Han är en välväxt, stilig, härlig ung man som verkade i Argentinamissionen Buenos Aires Syd. En kväll, efter ungefär elva månader av hans mission, attackerade några beväpnade rånare äldste Voorheis och hans kamrat. I en meningslös våldsakt sköt en av dem äldste Voorheis i huvudet. Under flera dagar svävade han mellan liv och död och kunde inte tala, höra, röra sig eller ens andas på egen hand. Genom en stor skara människors tro och böner under lång tid kunde han till slut kopplas från sina livsuppehållande maskiner och föras hem till USA.

Efter månader av omfattande sjukhusvistelse och behandlingar blev äldste Voorheis starkare men var fortfarande förlamad och kunde inte tala. Hans framsteg gick långsamt. Hans föräldrar bestämde sig för att ta hem sin son och sköta honom i familjens kärleksfulla atmosfär. Men deras anspråkslösa hem hade inte det utrymme och den utrustning som behövdes för hans behandlingar. Många vänliga grannar, vänner och välgörare gav bidrag så att de kunde bygga ut sitt hus och köpa sjukgymnastikredskap.

Äldste Voorheis är fortfarande nästan helt förlamad och kan inte tala, men hans ande är stark och han kan besvara frågor med handrörelser. Han har fortfarande på sig sin

missionärsbricka. Hans föräldrar ställer inte frågan: "Varför hände det här vår underbare son, som verkade i enlighet med Mästarens kallelse?" Ingen har något säkert svar, förutom kanske omständigheter som tjänar högre syften. Vi måste vandra i tro. Vi minns Frälsarens svar på frågan: "Vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?" Frälsaren svarade att det inte var någons fel, utan att Guds gärningar skulle kunna uppenbaras på honom.[5] Hellre än att bära på bitterhet böjer medlemmarna i familjen Voorheis huvudet och säger till Herren: "Ske din vilja. Vi har varit tacksamma för honom varje dag av hans liv, och med andras hjälp ska vi villigt bära bördan av att ta hand om honom."

Mitt syfte med besöket hos äldste Voorheis var att hans far, hans biskop, hans hemlärare, jag och några andra skulle ge honom en välsignelse om hopp. En del kanske frågar: "Finns det hopp för äldste Voorheis i detta liv?" Jag tror att det finns stort hopp för alla! Ibland ber vi Gud om underverk, och de händer ofta, men inte alltid på det sätt vi förväntar oss. Äldste Voorheis' livskvalitet är lägre än vad man kunde önska, men hans livs påverkan på andra är omätbar och evig både här och i Argentina. Efter hans olycka växte faktiskt Kilómetro 26-grenen i Argentina snabbt och blev snart berättigad till att bygga ett kapell.

Hopp är förtröstan på Guds löften, tro på att om vi handlar nu, kommer de önskade välsignelserna att bli våra i framtiden. "Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde, så att han kunde bli far till många folk." Tvärt emot mänskligt förnuft litade han på Gud och "var förvissad" om att Gud skulle uppfylla sina löften om att ge Abraham och Sara ett barn på deras ålders höst.[6]

För några år sedan hade syster Joyce Audrey Evans, en ung mor i Belfast i Nordirland, problem med en graviditet. Hon åkte till sjukhuset

där en av sköterskorna sade att hon förmodligen skulle förlora barnet. Syster Evans svarade: "Men jag kan inte ge upp . . . Du måste ge mig hopp." Syster Evans minns senare: "Jag kunde inte ge upp hoppet förrän alla orsaker att hoppas var borta. Det var något jag var skyldig mitt ofödda barn."

Tre dagar senare fick hon missfall. Hon skrev: "Ett långt ögonblick kände jag ingenting. Sedan genomströmmades jag av en djup känsla av frid. Med den friden kom insikten. Jag förstod nu varför jag inte kunde ge upp hoppet trots alla omständigheter: Man lever antingen med hopp eller med misströstan. Utan hopp kan man inte härda ut till änden. Jag hade sökt efter ett bönesvar och blev inte besviken. Jag helades kroppsligen och belönades med en fridfull anda. Aldrig förr hade jag känt mig så nära min himmelske Fader. Aldrig förr hade jag känt sådan frid . . .

Fridens underverk var inte den enda välsignelse jag fick av denna erfarenhet. Några veckor senare kom jag att börja tänka på barnet som jag hade förlorat. Anden lät mig minnas orden i Första Moseboken 4:25: 'Och hon födde en son och gav honom namnet Set, och hon sade: "Gud har skänkt mig en annan livsfrukt . . . "'

Några månader senare blev jag gravid igen. När min son föddes, sade man att han var 'perfekt'. Han fick namnet Evan Set."[7]

Frid i detta liv bygger på tro och vittnesbörd. Vi kan alla finna hopp genom våra personliga böner och få tröst genom skrifterna. Prästadömsvälsignelser lyfter oss och stödjer oss. Hopp kommer också genom direkt personlig uppenbarelse, som vi har rätt till om vi är värdiga. Vi har också tryggheten att leva i en tid när en profet som har och använder alla Guds rikes nycklar finns på jorden.

Samuel Smiles skrev att "'hoppet är som solen, som när vi färdas mot

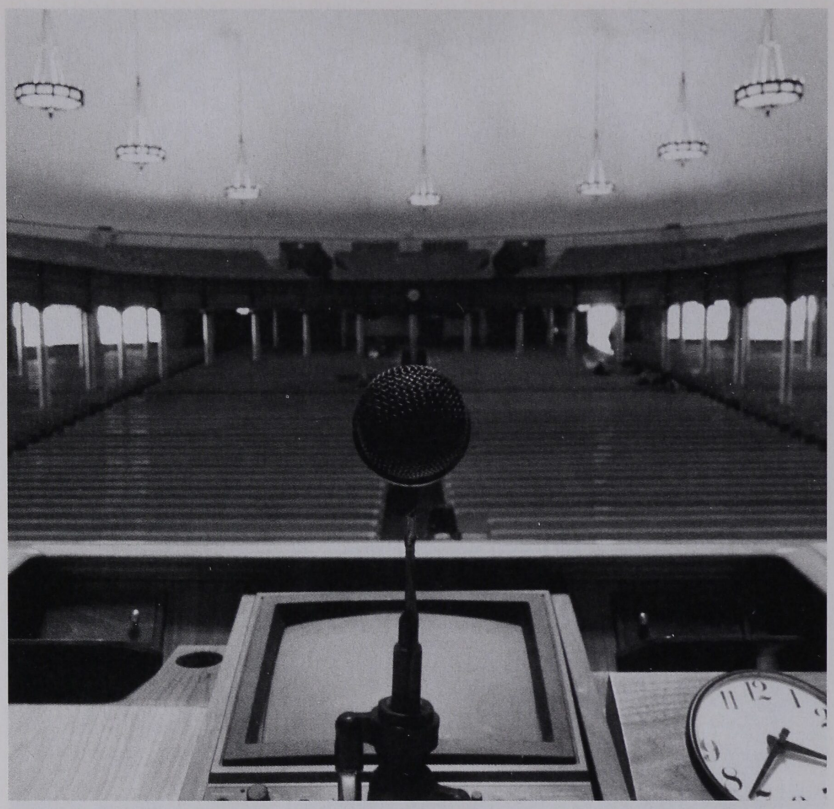

Podiet har en mikrofon, en klocka och en teleprompter där orden i förberedda tal visas som hjälp för talarna.

den, kastar skuggan av vår börda bakom oss' . . . Hoppet förgyller goda minnen. Det bidrar till att våra bekymmer ger oss tillväxt och styrka. Det hjälper oss i mörka stunder, lyfter oss i ljusa. Det ger löfte åt framtiden och mening åt det förgångna. Det vänder missmod till beslutsamhet."[8]

Den osvikliga källan till vårt hopp är att vi är söner och döttrar till Gud och att hans Son, Herren Jesus Kristus, har frälst oss från döden. Hur kan vi veta att Jesus verkligen är vår Frälsare och Återlösare? I mänskliga termer är hans verklighet nästan odefinierbar, men hans närvaro kan märkas otvetydigt genom Anden, om vi ständigt försöker leva under hans inflytandes skugga. I Mormons bok läser vi om hur Aron förklarade evangeliet för Lamonis far. Han sade till honom: "Om du vill . . . falla ned för Gud och åkalla hans namn med tro förvissad om att du skall få, då skall du erhålla hoppets förverkligande, som du önskar."[9] Den gamle kungen följde detta till punkt och pricka och fick ett vittnesbörd om sanningen som Aron hade talat om. Till följd av detta omvändes han och hela hans hushåll och kom att känna Herren.

Vårt största hopp kommer genom vetskapen om att Frälsaren bröt dödens bojor. Hans seger kom genom hans olidliga smärta, lidande och vånda. Han sonade våra synder om vi omvänder oss. I Getsemane örtagård hördes hans ångestfyllda utrop: "Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill utan som du vill."[10] Lukas beskrev djupet av hans ångest: "I sin ångest bad han allt ivrigare, och svetten droppade som blod ner på marken."[11]

Vi kan alla finna hopp i Petrus' erfarenhet under händelserna som ledde fram till korsfästelsen. Kanske talade Herren till oss alla när han sade till Petrus:

"Satan har utverkat åt sig att få sålla er som vete.

Men jag har bett för dig att din tro inte skall ta slut. Och när du en gång har vänt tillbaka, så styrk dina bröder."

Och Petrus svarade: "Med dig, herre, är jag beredd att gå både i fängelse och i döden."

Då svarade Frälsaren honom: "Jag säger dig, Petrus: tuppen skall inte gala i natt förrän du tre gånger har förnekat att du känner mig."[12]

När Petrus såg på hur allt utvecklade sig, blev han utpekad som en Kristi lärjunge. En tjänsteflicka sade: "Den där mannen var också med honom", och Petrus svarade att han inte kände honom. Två andra pekade ut Petrus som hans lärjunge. Igen förnekade Petrus att han kände Frälsaren. Och just som han sade det gol en tupp.

"Då vände sig Herren om och såg på Petrus, och Petrus kom ihåg detta som Herren hade sagt till honom: 'Innan tuppen gal i natt har du förnekat mig tre gånger',

och han gick ut och grät bittert."[13]

Denna erfarenhet stärkte Petrus så att han aldrig mer svek utan blev känd som klippan. Hans hopp blev fast förankrat i den eviga klippan, ja, vår Återlösare, Jesus Kristus.[14] Som huvudapostel förde han verket framåt trofast och modigt.

Liksom Petrus fick hopp efter ett ögonblicks svaghet, kan du, jag och alla njuta av det hopp som kommer genom vetskapen om att Gud verkligen lever. Ett sådant hopp stammar från tillförsikten att om vi tror kommer han på något sätt att hjälpa oss igenom våra prövningar—om inte i detta liv, så säkerligen i det tillkommande. Som Paulus sade till korinthierna: "Gäller vårt hopp till Kristus bara detta livet, då är vi de mest ömkansvärda bland människor."[15] I det eviga perspektivet kommer felaktigheter att rättas till. Enligt Herrens fullkomliga rättvisa

kommer alla som lever värdigt att kompenseras för välsignelser som de inte fick här.

Enligt min mening har det aldrig förr i kyrkans historia funnits orsak till så mycket hopp för kyrkans framtid och dess medlemmar över hela världen. Jag tror på och vittnar om att vi rör oss mot en högre nivå av tro och aktivitet än någonsin förr. Jag ber att var och en av oss ska göra vår del i denna stora armé av rättfärdighet. Var och en av oss kommer att stå framför Israels Helige och redogöra för vår personliga rättfärdighet. Vi har hört att han inte "håller . . . någon tjänare där".[16]

Med min kallelse som apostel har kommit ett fast vittnesbörd om Frälsarens liv och verksamhet. Jag säger som Job: "Jag vet att min förlossare lever".[17] Mitt vittnesbörd om detta "har jag i himmelen".[18] Jesus är Kristus, hela människosläktets Frälsare. Joseph Smith var den inspirerade profet som återställde de frälsande nycklarna, myndigheten och organisationen som han blev delegerad att göra under ledning av Gud Fadern och hans Son, Herren Jesus Kristus. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi heliga namn. Amen. □

FOTNOTER

1. Moroni 7:40.
2. Moroni 10:5.
3. Ether 12:4. Kursivering tillagd.
4. 2 Nephi 31:20.
5. Se Johannes 9:2–3.
6. Se Romarbrevet 4:18–21.
7. "To Live in Hope", *Ensign*, sep 1995, s 70.
8. I Stan och Sharon Miller, sammanst, *Especially for Mormons*, 5 vol, (1971–1987), 2:113.
9. Alma 22:16.
10. Matteus 26:39.
11. Lukas 22:44.
12. Lukas 22:31–34.
13. Se Lukas 22:56–62.
14. Se Helaman 5:12.
15. 1 Korinthierbrevet 15:19.
16. 2 Nephi 9:41.
17. Job 19:25.
18. Job 16:19.

Akta er för falska profeter och falska lärare

Äldste M Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kvorum

Ta er till vara för dem som talar och publicerar det som strider mot Guds sanna profeter.

Mot slutet av Frälsarens jordiska verksamhet kom hans lärjungar till honom med flera frågor angående framtiden: "Säg oss . . . vad blir tecknet för din återkomst och för tidens slut?"

Jesus svarade: "Se upp så att ingen bedrar er.

Många kommer att uppträda under mitt namn och säga: Jag är Messias, och de skall bedra många. Ni kommer att få höra stridslarm och krigsrykten . . . det blir hungersnöd och jordbävning på den ena platsen efter den andra. Allt detta är början på födslovärkarna" (Matteus 24:3–8).

Aposteln Paulus varnade för denna tid: "Det kommer en tid då människorna inte längre vill lyssna till den sunda läran utan skaffar sig den ene läraren efter den andre, därför att det kliar i dem att få höra sådant som de önskar.

De slår dövörat till för sanningen" (2 Timotheosbrevet 4:3–4).

Paulus lärde också att Herren "gjorde . . . några till apostlar, andra till profeter . . .

De skall göra de heliga mera fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp,

tills vi alla kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds son . . .

Vi skall inte längre vara barn och låta oss drivas omkring av alla lärovindar, inte vara lekbollar för människorna, som vill sprida villfarelser med sina bedrägliga påfund" (Efesierbrevet 4:11–14).

Bröder och systrar, den exakta tiden för Kristi andra ankomst är inte känd av någon förutom Fadern (Matteus 24:36). Men det finns tecken på att profetior i skrifterna som rör den omtumlande dagen håller på att uppfyllas. Jesus varnade flera gånger för att före hans andra ankomst skulle "många falska profeter . . . framträda och bedra många" (Matteus 24:11). Som Herren Jesu

Kristi apostlar är det vår plikt att vara väktare på tornet och mana medlemmarna i kyrkan att akta sig för falska profeter och falska lärare som ligger i bakhåll för att snärja och förstöra tron och vittnesbörden. Idag varnar vi er för att falska profeter och falska lärare kommer fram, och om vi inte aktar oss kan till och med de som tillhör de trofasta medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga falla offer för deras bedräglighet.

Profeten Joseph F Smith gav visa och tydliga råd som gäller oss idag:

"Vi kan inte acceptera någonting som auktoritativt utom det som kommer direkt genom den förordnade kanalen, prästadömets fastställda organisationer, vilket är den kanal som Gud utsett för tillkännagivandet av sin avsikt och sin vilja . . . I samma ögonblick som en person vänder sig till någon annan källa, i samma ögonblick utsätter de sig själva för Satans förledande påverkningar och utsätter sig för risken att bli djävulens tjänare. De förlorar ur sikte den sanna ordning genom vilken prästadömets välsignelser skall åtnjutas. De går utanför Guds rikes gräns och står på farlig mark. När ni än ser en man stå upp och förklara att han har mottagit direkt uppenbarelse från Herren till kyrkan, oberoende av prästadömets ordning och kanal, kan ni avfärda honom som en bedragare" (se Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s 34–35).

När vi tänker på falska profeter och falska lärare är det lätt att tänka på dem som omfattar en uppenbart falsk lära eller påstår att de har auktoritet att lära ut Kristi sanna evangelium enligt sina egna tolkningar. Vi tror ofta att sådana människor hör samman med små radikala grupper i samhällets utkanter. Men jag säger igen: Det finns falska profeter och falska lärare som är eller åtminstone påstår sig vara medlemmar i kyrkan. Det finns de som, utan rättighet, påstår att kyrkan stöder deras produkter och utövning. Akta er för sådana.

Igår understödde kyrkans medlemmar första presidentskapet och medlemmarna i de tolv apostlarnas kvorum som profeter, siare och uppenbarare, och understödde också Gordon B Hinckley som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han och bara han innehar och utövar i dess fullhet alla Guds rikes nycklar på jorden. Så tacksamma vi alla är för att känna och stödja president Hinckley.

Med tydlighet och kraft undervisar president Hinckley om den eviga frälsningsplanen, tillrättavisar synden och kallar alla människor till att omvända sig och ta emot Kristus och hans evangelium. Den eviga frälsningens läror är inte oklara eller tveksamma, utan är snarare förenliga med de sanningar som uppenbarats både i forna tider och idag.

President Spencer W Kimball påminde oss om att profeterna "ständigt ropar ut varningar för det som är oacceptabelt i Herrens ögon, för nedsmutsning av sinnet, kroppen och vår omgivning, för svordomar, stöld, lögn, högmod och hädelse, för otukt, äktenskapsbrott, homosexualitet och alla andra missbruk av den heliga skaparkraften, för mord och allt som är detta likt, för all sorts vanhelgande." Han fortsatte: "Att sådant skall finnas bland de heliga i någon grad går knappt att tro . . . Men sorgligt nog finner vi att det inte nödvändigtvis är samma sak att känna till vägen och att vandra på den" ("The False Gods We Worship", *Ensign*, juni 1976, s 4).

Låt oss därför ta oss till vara för falska profeter och falska lärare, både män och kvinnor, som självutnämnda förklarar kyrkans lära och som söker sprida sitt falska evangelium och dra till sig anhängare genom att sponsra kurser, böcker och dagböcker vars innehåll trotsar kyrkans grundläggande läror. Ta er till vara för dem som talar och publicerar det som strider mot Guds sanna profeter och som aktivt söker upp andra i proselyterande syfte med hänsynslöst förakt för den eviga välfärden för dem som de bedrar. Liksom Nehor och Korihor i Mormons bok förlitar de sig på spetsfundigheter för att bedra och locka andra till sina åsikter. De "sätta sig upp såsom ljus för världen, på det de må erhålla vinning och världens beröm, men trakta ej efter Sions välfärd" (2 Nephi 26:29).

Sådana varnade president Joseph F Smith för när han talade om "de stolta och övermodiga som läser vid sin egen högfärds lampa. De tolkar

allt i enlighet med egna påhittade regler. De har blivit en lag för sig själva och uppträder som sina egna gärningars enda domare" (*Evangeliets lära*, s 311).

Låt mig nu ge er några exempel på falska lärdomar från dem som läser vid sin egen högfärds lampa, som "ständigt blir undervisade men aldrig lyckas komma till insikt om sanningen" (2 Timotheosbrevet 3:7).

Falska profeter och falska lärare är de som förklarar att profeten Joseph Smith var en bedragare. De ifrågasätter om den första synen verkligen inträffade. De säger att Mormons bok och andra kanoniska skrifter inte är forntida uppteckningar. De försöker också omdefiniera gudomens natur och förnekar att Gud har gett och idag fortsätter att ge uppenbarelser till sina ordinerade och inröstade profeter.

Falska profeter och falska lärare är de som övermodigt försöker skapa nya tolkningar av skriftställen för att visa att de heliga skrifterna inte bör läsas som Guds ord till sina barn, utan bara som oinspirerade mäns utsagor, begränsade av deras egna fördomar och kulturella partiskhet. De påstår därför att skrifterna kräver ny tolkning och att de är enastående kvalificerade att erbjuda denna tolkning.

Det som kanske gör att de kommer mest under fördömelse är att de förnekar Kristi uppståndelse och försoning och säger att ingen Gud kan frälsa oss. De förnekar behovet av en Frälsare. Kort sagt försöker dessa förtalare omtolka kyrkans läror så att de passar deras egna förutfattade meningar, och på så sätt förnekar de Kristus och hans roll som Messias.

Falska profeter och falska lärare är också de som försöker ändra de gudagivna och skriftbaserade läror som värnar om äktenskapets helighet, familjens gudomliga natur och de grundläggande lärorna om personlig moral. De förespråkar en omdefiniering av moralen för att försvara otukt, äktenskapsbrott och homosexuella förhållanden. En del kämpar öppet för lagliga äktenskap mellan homosexuella. För att ursäkta att de förkastar Guds oföränderliga lagar som skyddar familjen, attackerar dessa falska profeter och falska lärare till och med det inspirerade tillkännagivandet om familjen som första presidentskapet och de tolv apostlarna utfärdade till världen år 1995.

Oavsett vilka falska läror som falska profeter och falska lärare sprider, är de en oundviklig del av den sista tiden. "Falska profeter uppstår alltid", enligt profeten Joseph Smith, "för att vara motståndare till sanna" (se *Joseph Smiths lärdomar*, s 315).

Men i Herrens kyrka finns det ingen "lojal opposition". Man är antingen för Guds rike och försvarar Guds profeter och apostlar, eller så är man emot. Lehi gav i gångna tider sina söner råd som likaså gäller oss idag:

"Messias kommer, när tiden är fullbordad, för att återlösa människornas barn från fallet. Emedan de äro återlösta från fallet, hava de blivit evigt fria och veta vad gott och ont är, fria att handla av sig själva, utan att låta sig påverkas av annat än tanken på lagens straff på den stora och yttersta dagen enligt de bud, som Gud har givit.

Därför äro människorna fria enligt köttet, och allt som är passande för dem, är givet åt dem. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla

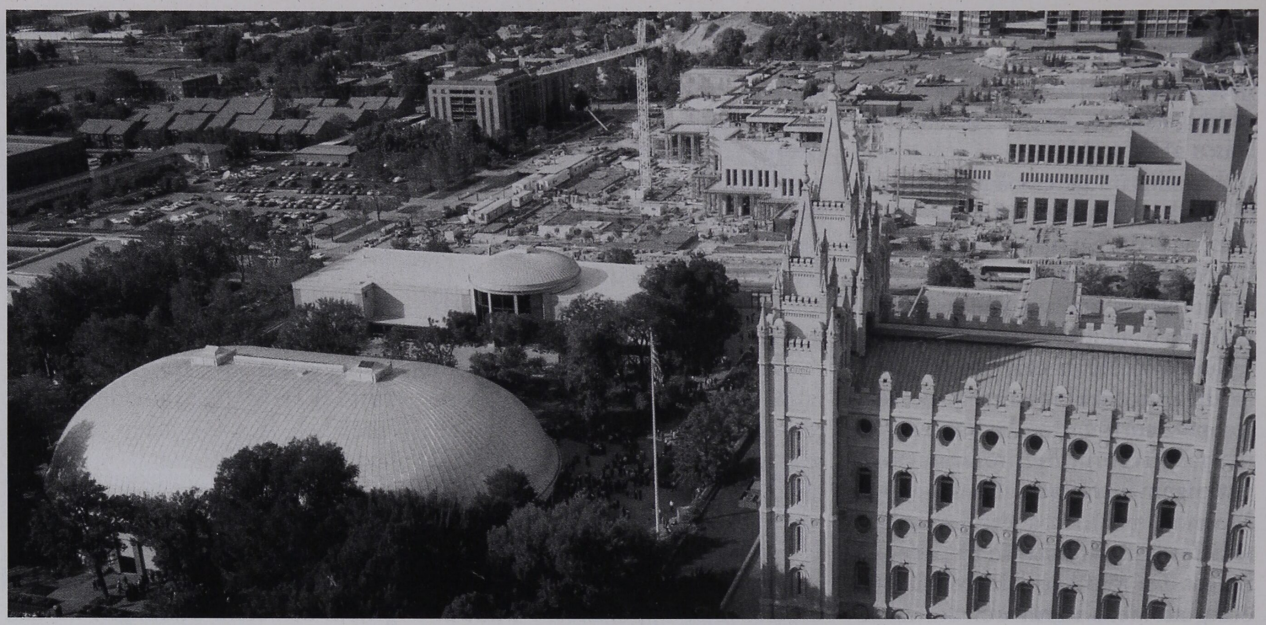

I förgrunden:* tabernaklet *till vänster,* och Salt Lake-templet *till höger. I bakgrunden:* Norra besökscentret *till vänster,* och nya konferenscentret (under byggnad) *till höger.

människor eller att välja fångenskap och död förmedelst djävulens fångenskap och makt, ty han strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är.

Och nu, mina söner, önskar jag, att I viljen betrakta den store Medlaren och hörsamma hans stora bud samt troget följa hans ord och välja evigt liv i enlighet med hans helige andes vilja" (2 Nephi 2:26–28).

Bröder och systrar, låt oss verka med iver för goda saker. Låt oss älska Fadern och hans Son, Jesus Kristus. Låt oss stödja och leva efter det återupprättade evangeliets uppenbarelser. Låt oss älska vår nästa och fylla vårt hjärta och vår själ med Jesu Kristi evangeliums ljus. Då kommer vi att sjunga med Jesaja:

"Se, Gud är min frälsning, jag är trygg och fruktar inte . . .

Och [jag] skall ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor" (Jesaja 12:2–3).

Vi vet också genom Paulus inspirerade ord till de heliga i Galatien: "Andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trofasthet,

ödmjukhet och självbehärskning. Mot sådant vänder sig inte lagen . . .

Om vi har andligt liv, låt oss då följa en andlig väg" (Galaterbrevet 5:22–23, 25).

Som medlemmar i kyrkan måste var och en av oss vara ett exempel på vad det verkligen innebär att vara sista dagars helig i både tro och handling. Vårt exempel får stor effekt på andra och gör att det återupprättade evangeliet blir mycket mer relevant, meningsfullt, övertygande och önskvärt för dem. Låt oss var och en utstråla den glädje, det självförtroende, den kärlek och värme som det innebär att tillhöra Jesu Kristi sanna kyrka. Vårt lärjungeskap är inte något som ska utstås med bedrövad uppsyn och tungt hjärta. Inte heller bör vi svartsjukt trycka det mot bröstet och inte dela det med andra. När vi förstår Faderns och Sonens kärlek till oss, lyfts vår ande och vi kommer "till Sion sjungande sånger av evig glädje" (se L&F 45:71).

Låt oss sträcka oss ut i vänskap och kärlek mot våra grannar, också de som inte delar vår tro, och på så sätt hjälpa till att skapa bättre relationer mellan familjerna och större harmoni i våra bostadsområden. Kom ihåg: Alltför ofta avskräcker våra handlingar andra mer än vår lära gör. Hjälp dem, i en anda av kärlek till alla män, kvinnor och barn, att förstå och känna sig accepterade och uppskattade.

Låt oss minnas att det är vår plikt att vara trofasta mot Jesu Kristi återställda evangeliums sanningar. Det krävs tro – verklig tro, fullständig och oreserverad – för att ta emot och sträva att leva efter profetiska råd. Lucifer, sanningens motståndare, vill inte att vi ska känna eller visa den sortens tro. Han uppmuntrar till olydnad och planterar trots i de oförsiktigas hjärtan. Om han lyckas vänder de sig bort från ljuset och till världens mörker. Vår trygghet, vår frid ligger i att arbeta så hårt vi kan på att leva så som Fadern och Sonen vill att vi ska leva, att fly falska profeter och falska lärare och att verka med iver för goda saker.

Jag vet att Gud lever. Jesus är Kristus. Det återupprättade evangeliet är sant, och det ligger stor glädje i att verka med iver i detta sanna och heliga verk. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

Vår bestämmelse

Äldste L Aldin Porter
i de sjuttios presidentskap

Det centrala i planen är Herren Jesus Kristus. Om du förkastar eller bortser från honom, så verkar den stora lycksalighetsplanen inte till förmån för dig.

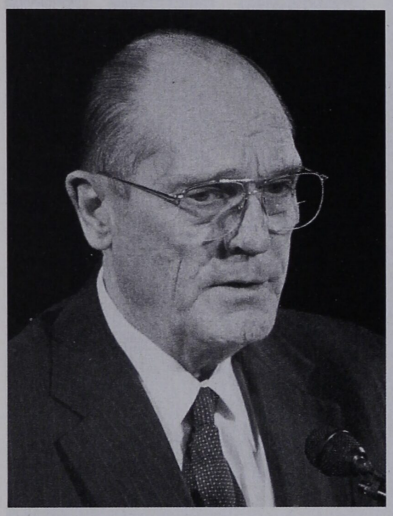

För några månader sedan, efter en session på en stavskonferens, talade en förtjusande ung dam i övre tonåren med mig om sitt bekymmer över några aspekter i tillkännagivandet om familjen. Hennes inställning var inte negativ utan hon hade en uppriktig önskan att förstå. Jag har tänkt en hel del på hennes bekymmer.

Skapelsens Gud talade till Moses i ett försök att hjälpa honom förstå den här världens bestämmelse. "Otaliga världar har jag skapat, och jag skapade också dem för min egen avsikt; och genom Sonen, som är min Enfödde, skapade jag dem" (Moses 1:33).

Lägg märke till Herrens ord: "Jag skapade dem för min egen avsikt." Herren hade en avsikt med att upprätta världarna och han förklarade vad den var: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan" (Moses 1:39).

Det är tydligt att Herren hade en plan uppgjord för att hans avsikter skulle kunna genomföras. I skrifterna finner vi många namn på den planen: "Den stora lycksalighetsplanen", "återlösningsplanen", "den store Skaparens barmhärtiga plan", "frälsningsplanen", "barmhärtighetens plan" och "den evige Gudens stora plan".

Varje namn betonar en eller annan sida av planen. Men i verkligheten finns det bara en plan med många namn varmed Gud avser att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan.

Tänk på ett flygplan som lämnar flygplatsen med hela färden kartlagd och planerad. Piloterna och besättningen vet exakt vart de ska, och inte en gång på femtio tusen flygturer avviker de från kursen och misslyckas med att nå sitt mål, såvida inte vädret eller tekniska problem lägger hinder i vägen. Föreställ er ett annat flygplan med en kapten och besättning, men utan färdplan. Motorerna har startat och planet rör sig längs startbanan. När det börjar stiga vet inte besättningen om de ska flyga åt öster eller väster. Om du satt på det flygplanet skulle det vara nästan omöjligt för dig att nå din bestämmelse. Det står klart för oss var och en att en flygplansbesättning behöver en färdplan.

Så är det med våra liv. Vi kan inte fatta kloka, långsiktiga beslut om vi inte förstår att det finns ett syfte med livet och inser att vi åtminstone måste förstå några sidor av den store Skaparens barmhärtiga plan.

Herren har gett oss instruktioner och bud för att hjälpa oss nå den bestämmelse som han har i åtanke för oss. Buden förstås bäst när vi känner till något om planen. Alma lärde oss denna princip när han sade: "Därför gav Gud dem bud, *sedan han först kungjort återlösningsplanen för dem*, på det de icke skulle göra ont, för vilket straffet var den andra döden, eller evig död beträffande det som tillhör rättfärdigheten, ty över sådana kunde återlösningsplanen icke hava någon makt, enär rättvisans gärningar enligt Guds allgodhet icke kunna omintetgöras" (Alma 12:32; kursiveringen tillagd).

En mycket viktig del av planen är rätten till personliga val. Herren kallar det frihet. Vi kan välja hur vi vill, men vi kan inte undgå följderna av våra val. Tänk på detta. Vi har tillåtelse att göra våra val i detta liv, men vi borde då inte kalla planen orättvis för att vi måste acceptera följderna av våra val.

Det centrala i planen är Herren Jesus Kristus. Om du förkastar eller bortser från honom, så verkar den stora lycksalighetsplanen inte till förmån för dig. Han hängav sig i föruttillvaron, under jordelivet och fortsätter i de eviga världarna, åt att upprätta Faderns plan till välsignelse och nytta för oss. Det pris Mästaren betalade var enormt. Tänk på smärtan i Getsemane och hans lidande på Golgata. Det bör ge oss en liten föreställning om hur oerhört viktig frälsningsplanen är.

Stolthet, jakt på världens fåfängliga ting, otukt, missuppfattningar om könsroller, penningbegär och åsidosättande av människolivets helighet, är bara några av hindren under jordelivet. De kan hindra oss från att nå vår bestämmelse. I planen ingår omvändelse, men det ingår inte att acceptera ett självförstörande beteende.

Höga rektangulära skåp, var och en med en snidad bikupa, har små tv-apparater så att generalauktoriteter och generalämbetsmän för biorganisationerna som sitter nedanför podiet kan se konferensen.

”Ty jag, Herren, kan icke se på synd med den allra minsta grad av överseende.

Dock skall den, som omvänder sig och håller Herrens bud, få förlåtelse” (L&F 1:31–32).

Att förstå planen kan ge oss stor tröst i de hårda prövningar som människorna utsätts för. Kunskapen därom kommer också att stärka vår tro. En av våra svåraste prövningar är att skiljas från nära och kära genom döden. Planen är till stor tröst om vi förstår följande ord i skrifterna:

”Ty liksom döden har kommit till alla människor för att utföra den store Skaparens barmhärtiga plan, så måste det också finnas en uppståndelses kraft, och uppståndelsen måste nödvändigtvis komma till människan till följd av fallet, och fallet kom till följd av överträdelse, och emedan människan föll blev hon utestängd från Herrens ansikte” (2 Nephi 9:6).

Vi är bokstavligen Guds söner och döttrar. Den tanken bör genomtränga varje fiber i vår kropp. Att känna till denna enda sanning kommer att ha stort inflytande på de beslut i livet som kan ge oss antingen stor glädje eller bitter sorg.

Många som tänker ut mänskliga filosofier har föga eller ingen kunskap om Guds avsikter. Deras världsliga begrepp är ofta bedrövligt otillräckliga för eviga syften. Om någon till exempel tror att människan finns här på jorden av en slump – blir den personens omdöme bristfälligt. Dessa nutida filosofer känner inte till människornas föruttillvaro, inte heller är de medvetna om människans eviga bestämmelse. Hur skulle de då kunna skapa begrepp som klarar århundradens tester?

President Gordon B Hinckley aviserade tillkännagivandet om familjen med dessa ord: ”Då det finns så mycket spetsfundigheter framställda som sanning, så mycket bedrägeri angående normer och värderingar, så mycket lockbeten och frestelser till att långsamt befläcka världen, har vi känt oss manade att varna och förvarna er. Därför

utfärdar vi i första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd nu en kungörelse till kyrkan och till världen som ett klargörande och en ytterligare bekräftelse av normer, lärdomar och förfaringssätt angående familjen som profeterna, siarna och uppenbararna i denna kyrka gång på gång under dess historia tillkännagett" (Gordon B Hinckley, "Håll stånd mot världens bedrägerier", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 100).

Några klagar över att profeterna talar tydligt och bestämt och tycker att de tar bort vår frihet. Vi är fortfarande fria att välja. Men vi måste acceptera följderna av dessa beslut. Profeterna tar inte bort vår fria vilja. De varnar oss helt enkelt för de följder som våra val kommer att få. Så dåraktigt det är att klandra profeterna för deras varningar.

Utveckla tro på profeterna och deras förmaningar. Sök Andens bekräftelse på att de är inspirerade. Då kommer du, när de talar och du lyder deras råd, att finna tröst, frid och även glädje.

Alma kände mycket stor oro för sina medmänniskor när han sade: "Då skulle jag förkunna omvändelse och återlösningsplanen för varje själ liksom med tordönsröst, på det de måtte omvända sig och komma till vår Gud, så att det icke skulle finnas mera sorg på hela jorden" (Alma 29:2).

När vi förstår den evige Gudens stora plan kommer tillkännagivandet om familjen att ge frid och visshet. Planen vittnar om sig själv, för Guds ande finns i den.

Budskapet i tillkännagivandet kommer att trösta föräldrar som kanske ifrågasätter sin roll i hemmet. Det ger trygghet till barnen, när de uppfostras av föräldrar som älskar dem och förstår sin gudomliga bestämmelse. Och det ger evig lycka till den unga kvinna som talade med mig, när hon förstår och fyller den roll som skapats för henne av en allvetande och kärleksfull Fader i himlen. I Jesu Kristi namn, amen. □

Frid, hopp och vägledning

Syster Patricia P Pinegar
Nyligen avlöst som Primärföreningens generalpresident

Låt oss glädja oss över välsignelserna frid, hopp och vägledning, välsignelser som så många av vår Faders barn inte har.

"Förtrösta på Herren av allt ditt hjärta, och förlita dig inte på ditt förstånd. På alla dina vägar må du tänka på honom, så skall han göra dina stigar jämna" (Ordspråksboken 3:5–6).

Bröder och systrar, jag älskar Herren och förtröstar på honom av allt mitt hjärta. Jag vet att han lever och älskar oss, var och en. Jag vet att vår Fader i himlen har en fullkomlig plan för oss. När vi följer den planen och vår Frälsares exempel, finner vi frid i en orolig värld, våra hjärtan fylls med hopp och vi får den vägledning vi behöver.

När vi var på mission i England, dog vår sjuttonårige son Cory i en trafikolycka. Vi kunde åka hem till Utah för att närvara vid hans begravning. Därefter återvände vi genast till England för att fullborda vår mission. Det var en mycket svår tid för hela familjen.

En dag, kort efter att vi återvänt till England, var jag ute och gick nerför gatan när jag såg vår granne arbeta ute i trädgården. Han hade hört att vår son dött och han sade: "Så vad tycker du om din Gud nu? Här verkar ni på heltidsmission för honom, och så tar han er son ifrån er." Jag kände mig både chockad och sårad. Jag tyckte synd om mannen som inte förstod vår himmelske Faders plan.

Den svåra upplevelsen som vår sons död var, hjälpte mig se och glädja mig över fridens, hoppets och vägledningens välsignelser – välsignelser som alla som verkligen tar emot och lever efter Jesu Kristi evangelium kan åtnjuta. Jag kan bära vittne om äldste Richard G Scotts ord: "När du brottas med ett problem och känner dig sorgsen över det, tänk då på att du samtidigt kan känna frid och glädje" (*Nordstjärnan*, jan 1996, s 17).

Är det något speciellt vi kan göra för att få dessa välsignelser av frid, hopp och vägledning i vårt liv? Jag skulle vilja nämna tre saker som har hjälpt mig.

För det första, vi måste ha fullkomlig tillit till vår Faders lycksalighetsplan och vår Frälsares del i den planen. När jag förtröstade på hans

plan gav det mig frid under den tid som följde efter vår sons död. Jag visste var vår son var, och jag visste att min Fader i himlen älskade honom. Jag hade ett fullkomligt hopp att Cory levde på grund av Frälsarens försoning, och att vi en dag återigen skulle få vara tillsammans som en evig familj. Jag fick också vägledning. Jag visste vad jag måste göra och vad vår familj måste göra för att få vara tillsammans för evigt.

Det andra som hjälpte mig få dessa välsignelser är principen om modig lydnad. Jag är så tacksam för att Gud gett oss lagar och bud. Frid, hopp och vägledning blir resultatet när vi bemödar oss om att leva efter Jesu lärdomar och åtlyder hans lagar och bud. Skrifterna lär oss att "stor frid äger de som har din lag kär" (Psaltaren 119:165). Skrifterna lär oss också att "den som gör rättfärdiga gärningar skall få sin lön, ja, frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande" (L&F 59:23).

När broder Pinegar verkade som chef för missionärsskolan i Provo, talade vi ofta med missionärerna, som ni säkert kan föreställa er, om de känslor av frid och glädje som åtföljer modig lydnad mot sanna principer. Vi talade om den Helige Andens inflytande som de lydiga åtnjuter. Vi uppmuntrade missionärerna att alltid sträva efter att vara lydiga. Jag tyckte om att berätta för dem om den lille pojken som gick med sin pappa till parken för att flyga en drake.

Det var en liten pojke och detta var hans första upplevelse av drakflygning. Hans pappa hjälpte honom och efter flera försök fick de upp draken i luften. Pojken sprang och släppte ut mer snöre, och snart var draken högt uppe i luften. Den lille pojken var så begeistrad och draken var så vacker. Till slut fanns det inte mer snöre att släppa ut för att få draken att stiga högre. Pojken sade till pappan: "Pappa, kan vi inte skära av snöret och låta draken flyga iväg, jag vill se den stiga högre och högre."

Pappan sade: "Men draken kommer inte att stiga högre om vi skär av snöret."

"Jo, det gör den", svarade den lilla pojken. "Snöret gör att draken inte kan flyga högre, jag vet det." Så pappan gav honom en fickkniv. Pojken skar av snöret. Efter bara några sekunder kunde draken inte hålla sig uppe. Den kastades hit och dit och till slut låg den trasig i en hög på marken. Det var svårt för pojken att förstå hur det gick till. Han var så säker på att det var snöret som hindrade draken från att stiga högre.

Guds bud och lagar är precis som snöret till draken. De styr oss och

visar vägen uppåt. Lydnad mot dessa lagar ger oss frid och hopp och vägledning.

Det tredje vi kan göra för att få fridens, hoppets och vägledningens välsignelser är att hörsamma den Helige Andens maningar och erkänna inför Herren vår tacksamhet för denna stora gåva.

Jag hjälpte till med att ta hand om farmor Pinegar för några söndagar sedan. Farmor är 99 år och mycket bräcklig. Hon är blind och nästan döv och under den senaste tiden har hon haft svårt för att tala högre än en viskning. Hennes lilla kropp är så böjd att det inte finns rum för luft i lungorna.

Jag böjde mig ner mot henne och frågade: "Farmor, berätta för mig hur evangeliet har välsignat dig." Hon viskade mjukt och berättade för mig om sin tacksamhet för de maningar och den vägledning hon fått från den Helige Anden.

När hennes andre son, James, var arton månader gammal, lekte han och hans äldre bror utanför huset, och hon höll uppsikt över dem genom fönstret. Plötsligt kunde hon inte se honom och sprang ut och ropade och letade febrilt. Det var vatten i bevattningsdiket, vilket det inte borde ha varit, och hon sökte längs dikesrenen men kunde inte se någonting. Hon sprang till lantarbetarna för att få hjälp och sprang tillbaka till diket, där det gick igenom en lång trumma. Hon sprang till andra änden av trumman, och där såg hon två små skor och började dra i dem. När hon hade sonen i sin famn fick hon maningen att knäppa händerna och placera dem under hans mage och bära honom framför sig på det sättet, samtidigt som hon använde knäet som stöd mot hans tyngd. Hon sprang mot vägen och ropade på hjälp. Maningen hon fick att bära barnet på ett sådant ovanligt sätt räddade hans liv.

Jag är personligen tacksam för de maningar vi fick som Primärs presidentskap. Under generalkonferensen då vi understöddes, beskrev president Gordon B Hinckley några av de hemska grymheter som barn runt om i världen har fått utstå. Vi läser i dagstidningar och veckotidningar om de onda inflytanden som tränger in i våra hem.

Som ett nytt och mycket angeläget presidentskap bad vi och sökte i skrifterna och leddes till en vers i Jesaja som beskriver förhållandet under tusenårsriket: "Ingenstans på mitt heliga berg skall man då göra vad ont och fördärvligt är, ty landet skall vara fullt av Herrens kunskap" (Jesaja 11:9). Det var precis det som vi skulle vilja se hända. Vi ville inte att något barn skulle skadas eller förgöras, men vi ville inte vänta till tusenårsriket. Vi ville att det skulle hända nu med en gång. Om våra primärföreningar var fulla med Herrens kunskap, om våra hem var fulla med Herrens kunskap, då skulle det finnas frid och rättfärdighet, och barnen skulle inte skadas på något sätt. Vi bad om att få veta hur vi kunde hjälpa till med att åstadkomma detta och leddes till Andra Nephi 25:26. Våra hem och våra primärföreningar kommer att fyllas med Herrens kunskap när "vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus".

Vi är så tacksamma för den frid och det hopp som dessa skriftställen gav oss och för den vägledning den Helige Anden gav oss att uppmuntra primärledarna att sätta Kristus i centrum i Primärföreningen.

Bröder och systrar, låt oss glädja oss över välsignelserna frid, hopp och vägledning, välsignelser som så många av vår Faders barn inte har. När vi erfar dessa stora välsignelser i vårt liv, låt oss då hjälpa andra att också få erfara dem, särskilt barnen. Med Frälsarens ord skulle vi kunna säga: "Och när du en gång har vänt tillbaka, så styrk [dina barn]" (Luk 22:32).

Primärs tema ur skrifterna är: "Och alla dina barn skola bliva

undervisade av Herren" (3 Nephi 22:13). Världen är ingen trygg plats. Det är inte en plats där barnen känner frid, hopp och vägledning, såvida de inte lärs att älska och följa Frälsaren. Jag ber er hjälpa barnen förstå att dessa stora välsignelser kan bli deras, och visa dem vad de måste göra för att få dessa välsignelser.

Jag är så väldigt tacksam för tillfället jag haft att tjäna i Primär. Jag älskar mina rådgivare, syster Anne Wirthlin och syster Susan Warner. Vi har varit ett i vår önskan att tjäna och välsigna barnen i kyrkan. Vi tror att primärföreningar som har Kristus i centrum, kan hjälpa föräldrarna när de undervisar sina barn om Jesu Kristi evangelium, som är den enda kunskap som kan ge våra barn frid, hopp och vägledning. Jag är tacksam för våra trofasta och hängivna kommittémedlemmar och vår duktiga kontorspersonal, och tackar våra prästadömsledare som har undervisat och inspirerat oss. Jag är tacksam för det nya presidentskapet för Primärföreningen som inröstats på den här konferensen. Jag ger dem min kärlek och mitt stöd. Min djupaste tacksamhet och kärlek ger jag min kära familj och särskilt min käre make för hans osvikliga kärlek och stöd.

Jag uttrycker min tacksamhet för Frälsarens godhet mot mig i livets alla skiften. Fridens, hoppets och vägledningens välsignelser som jag talat om, är endast tre av de många sätt som mitt liv välsignats på grund av Jesu Kristi evangelium. Som det sägs i en primärsång, vill jag att Frälsaren ska veta att jag känner hans kärlek:

Jag vet han älskar mig, han är den gode herden.
Han ser mitt hjärtas tro, han skänker frid och ro.
Jag vill gå i Jesu spår, giva min tid, mitt liv.
Jag vet han älskar mig, hans kärlek är oändlig.
("Jag vet han älskar mig", Barnens sångbok, s 42)

I Jesu Kristi namn, amen. □

Ett vittnesbörd om Mormons bok

Äldste Russell M Nelson
i de tolv apostlarnas kvorum

När ni läser Mormons bok, inrikta er då på huvudpersonen i boken – från det första kapitlet till det sista – Herren Jesus Kristus.

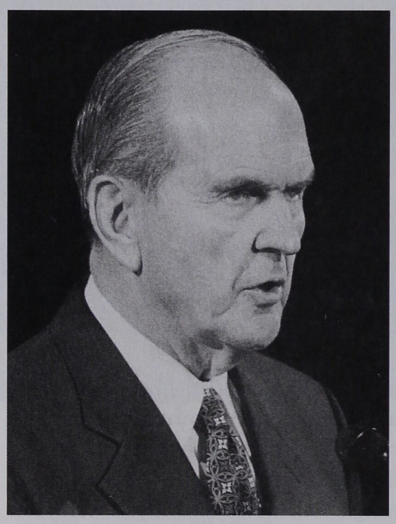

Inte långt efter det att jag kallades att verka som en av de tolv apostlarna, blev jag kallad till vår kvorumpresidents, president Ezra Taft Bensons, kontor. Han uttryckte djup oro över att medlemmarna i kyrkan inte till fullo uppskattade Mormons boks värde. Med känsla i rösten läste han för mig ur det 84:e kapitlet i Läran och förbunden:

"Edra sinnen hava förut varit förmörkade av otro, emedan I haven ringaktat det som I mottagit.

Denna fåfänga och otro har bragt hela kyrkan under dom."[1]

Vid det laget hade president Benson hela min uppmärksamhet. Han avslutade sedan sin uppmaning:

"De skola förbliva under denna dom, till dess de omvända sig och komma ihåg det nya förbundet, nämligen Mormons bok."[2]

Jag glömmer aldrig den läxan. Sedan dess har president Howard W Hunter, president Gordon B Hinckley och många andra ledare i kyrkan fortsatt att prisa Mormons bok inför människor i hela världen.

Jag vill lägga till mitt vittnesbörd om denna boks gudomlighet. Jag har läst den många gånger. Jag har också läst mycket som skrivits om den. En del författare har koncentrerat sig på dess berättelser, dess folk eller dess korta historiebeskrivningar. Andra har varit fascinerade av bokens språkstruktur eller dess förteckningar av vapen, geografi, djurliv, byggnadsteknik eller vikt- och måttsystem.

Hur intressant allt detta än är, ger studierna av Mormons bok mest när man inriktar sig på dess *primära* syfte – att vittna om Jesus Kristus. I jämförelse med det förbleknar alla andra frågor.

När ni läser Mormons bok, inrikta er då på huvudpersonen i boken – från det första kapitlet till det sista – Herren Jesus Kristus, den levande Gudens Son.[3] Leta också efter ett andra stödtema: Gud håller sina förbund med återstoden av Israels hus.[4]

Mormons bok är en viktig del av det förbundet.[5] Den är helig skrift som innehåller heliga uppteckningar från Nephis mindre och större

plåtar, Mormons plåtar, Ethers plåtar och mässingsplåtarna som innehöll "de fem Moseböckerna, . . . judarnas uppteckningar . . . [och] de heliga profeternas profetior".[6]

När Mormon sammanfattade dessa uppteckningar, lade han märke till att han inte kunde skriva ens en "hundradel" av deras förehavanden.[7] På så sätt får bokens *historiska* aspekter *underordnad* betydelse.

Bibeln har 66 enskilda böcker. Mormons bok innehåller 15. I Nephis första bok – skriven ungefär sexhundra år *före* Kristi födelse – står det att profeten Lehi [8] fick en syn om livets träd.[9] Hans son Nephi bad om att få reda på dess innebörd. Som svar fick han en anmärkningsvärd syn. Han såg en jungfru med ett barn i famnen. Han såg för sig världens Återlösare, hans jordiska verksamhet och hans korsfästelse. Han såg tolv andra som skulle följa den Helige. Och han förutsåg det fortsatta motståndet mot Guds verk och hans apostlar.[10]

Andra stora profeter i Mormons bok vittnade – på sitt eget sätt och i sin egen tid – om Herren Jesu Kristi gudomlighet. Bland dem fanns Jareds broder,[11] Zenock, Neum och Zenos.[12] Vittnesbörd om Jesus Kristus som *föregick* hans födelse i Betlehem upptecknades också från kung Benjamin, Abinadi, Alma den äldre, Alma den yngre, Amulek, Mosiahs söner, överbefälhavare Moroni, bröderna Nephi och Lehi och lamaniten Samuel.[13] I en till synes oändlig rad profetiska uttalanden – vittnesbörd från "alla de heliga profeterna"[14] under "många tusen år innan hans ankomst"[15] – gör Mormons bok det högtidliga uttalandet att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare.

FÖRFATTARE

De flesta böcker som finns i världens bibliotek skrevs för samtida läsare. Och de skrevs i allmänhet i vinstsyfte, med royalty från framgångsrik försäljning.

Så är inte fallet med Mormons bok. Den skrevs *för länge sedan* för *vår tid*. Den visar på Herren Jesu Kristi oändliga makt i redogörelser för två forntida tidshushållningar i Amerika[16] – som bevarats till gagn för oss som lever i denna tidernas fullhets utdelning. Dess författare fick helt visst inga royaltyer. Faktum är att de betalade dyrt för privilegiet att skriva. Vad drev dem? Deras hängivenhet mot Gud! Bokens fyra huvudförfattare – Nephi, Jakob, Mormon och Moroni[17] – var alla ögonvittnen om Herren, liksom bokens översättare som led martyrdöden, profeten Joseph Smith.

INNEHÅLL

Deras uppteckningar var inriktade på Herren, hans mission och verksamhet. Jakob till exempel hänvisade upprepade gånger till Kristi försoning och uppståndelse. "Därför, älskade bröder", skrev Jakob, "varen förlikta med honom genom Kristi, hans Enfödde Sons, försoning, på

det I måtten få uppståndelse . . . och komma fram inför Gud såsom Kristi förstlingsfrukt . . .

Och nu . . . varför skulle vi icke tala om Kristi försoning och uppnå fullkomlig kunskap om honom såväl som kunskap om en uppståndelse och den tillkommande världen?"[18]

Jakobs råd är ovärderligt och tidlöst.

Frälsaren förklarade att Mormons bok innehåller "fullheten av [hans] eviga evangelium".[19] Hur definierade han *evangelium*? Den uppståndne Herren undervisade: "Detta är det evangelium, som jag har givit eder – att jag har kommit till världen för att göra min Faders vilja, emedan min Fader har sänt mig."[20]

Sedan vidareutvecklade han definitionen till mer än en mening: "Min Fader sände mig, på det jag skulle bliva upplyft på korset, och att sedan jag blivit upplyft på korset jag måtte draga alla människor till mig."[21]

Herrens unika uppgift under jordelivet – *evangeliet* som han definierar det – kallar vi försoningen. Evangeliets *fullhet* innebär därför en vidare insikt om försoningen.[22] Det får vi inte från bara Bibeln. Ordet *försoning* (i någon form) nämns bara en gång i King James översättning av Nya testamentet.[23] I Mormons bok nämns det 35 gånger![24] Mormons bok innehåller också fler hänvisningar till uppståndelsen än vad Bibeln gör.[25]

Frälsaren hänvisade till Mormons bok som sitt "nya förbund" med Israels hus.[26] Det är ett påtagligt tecken på Kristi slutliga förbund med människosläktet.[27] Denna boks gudomliga förkunnelse klargör tydligt lärdomarna och enar som ett tredje testamente Gamla testamentet och Nya testamentet. Förbund i skrifterna,[28] testamenten [29] och vittnen[30] alltsedan tidernas begynnelse berör Jesu Kristi försoning – den centrala gärningen i mänskligheten historia.

Mormons bok är den viktigaste religiösa text som Gud har uppenbarat för människan "sedan Nya testamentets uppteckningar sammanställdes för nästan tvåtusen år sedan".[31] Joseph Smith förklarade att Mormons bok var "den mest korrekta av alla böcker på jorden och slutstenen i vår religion".[32] Det är den enda bok som Herren själv har vittnat om att den är sann.[33]

Den viktigaste händelsen i denna heliga bok är den uppståndne Herrens personliga verksamhet bland människorna som bodde i det forntida Amerika. Han gav dem följande inspirerade uttalande:

"Se, jag är Jesus Kristus, Guds Son. Jag skapade himlarna och jorden och allt vad i dem är. Jag var hos Fadern från begynnelsen . . .

Skrifterna angående min ankomst äro fullbordade . . .

Jag är världens ljus och liv . . .

Den som kommer till mig med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, skall jag döpa med eld och den Helige Anden . . .

Jag har kommit till världen för att bringa världen återlösning, för att frälsa världen ifrån synd.

Fördenskull, den som omvänder sig och kommer till mig som ett litet barn, honom vill jag mottaga, ty av sådana består Guds rike . . . Jag har lagt ned mitt liv och tagit det upp igen. Därför, omvänden eder och kommen till mig . . . och bliven frälsta!"[34]

Efter detta tillkännagivande om sin gudomlighet bekräftade Mästaren sin identitet genom att låta mängden sticka händerna i hans sida och känna märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter. Då visste de att Israels Gud verkligen stod i deras närhet – han som hade blivit dödad för världens synder.[35]

Han undervisade folket. Han lärde dem att be, att omvända sig, att döpas, att ta sakramentet, att lära känna hans lära, att inse vikten av heliga förrättningar och förbund och att hålla ut till änden.[36]

Mormons bok är en gåva från Gud till hela mänskligheten och han har "befallt sitt folk att övertala alla människor till omvändelse".[37] Han bjuder alla "att komma till sig och deltaga av hans godhet" och han förmenar "ingen som kommer till honom, svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna".[38]

ÖVERSÄTTNING

Denna vädjan till alla människor måste innefatta många språk och skickliga översättares arbete. King James bibelöversättning gjordes till exempel av 50 engelska lärda som fullbordade sitt arbete på sju år. De översatte *en* sida om dagen.[39] Expertöversättare av idag lyckas också väl om de kan översätta helig skrift i en takt av *en* sida om dagen.

Som kontrast till detta översatte Joseph Smith Mormons bok i en takt av ungefär *tio* sidor om dagen. Han var färdig med uppgiften på ungefär 85 dagar![40] (Många av oss känner oss duktiga om vi kan *läsa* boken på den tiden.)

En sådan takt är ännu mer anmärkningsvärd när man tänker på vilka omständigheter profeten arbetade under. Under den perioden blev Joseph Smith ständigt distraherad och mötte oavbruten fientlighet och flyttade dessutom drygt 16 mil från Harmony i Pennsylvania till Fayette i New York.[41] Han ansökte om copyright.[42] Han fick uppenbarelserna som motsvarar 12 kapitel i Läran och förbunden.[43] Himmelska varelser återställde det heliga prästadömet. Ändå översatte han färdigt boken på mindre än tre månader.

Första presidentskapet gav de tolv apostlarna möjlighet att se delar av originalmanuskriptet och tryckarens manuskript av Mormons bok. Ord kan inte beskriva den djupa rörelse vi kände när vi undersökte de värdefulla dokumenten och såg att redigeringsanmärkningarna var förvånansvärt få.

PERSONLIGT VITTNESBÖRD OCH VÄLSIGNELSER

Varje person som under bön studerar Mormons bok kan också få ett

vittnesbörd om dess gudomlighet.[44] Dessutom kan denna bok ge hjälp med personliga problem på ett mycket påtagligt sätt. Vill du övervinna en dålig vana? Vill du förbättra förhållandena i din familj? Vill du öka din andliga förmåga? Läs Mormons bok! Den kommer att föra dig närmare Herren Jesus Kristus och hans kärleksfulla kraft.[45] Han som mättade en stor skara människor med fem bröd och två fiskar [46] – han som hjälpte den blinde att se och den lame att gå [47] – kan också välsigna dig! Han har lovat att de som lever efter de föreskrifter som finns i boken "skola ärva det eviga livets krona".[48]

Mormons bok är sann! Jag vittnar om det i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. L&F 84:54–55.

2. L&F 84:57.

3. Mormons bok är uppdelad i 6 607 verser, varav 3 925 hänvisar till Jesus Kristus och använder mer än 100 titlar. På så sätt används någon form av Kristi namn i genomsnitt en gång per 1,7 verser. (Se Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon* [1987], s 16–18.)

4. Se 3 Nephi 16:11–12; 29:3; Mormon 5:20; 8:21; 9:37.

5. Se L&F 84:57–58.

6. "A Brief Explanation about the Book of Mormon"; 1 Nephi 5:11–13.

7. Mormons ord 1:5. Denna förklaring gavs fem gånger till (se Jakob 3:13); Helaman 3:14; 3 Nephi 5:8; 26:6; Ether 15:33). Jakob, som fick plåtarna av sin bror Nephi, gav ytterligare insikt och sade att han inte skulle "blott i förbigående beröra historien om detta folk", utan att han skulle beröra det som var heligt eller storslaget "så mycket som möjligt . . . för Kristi och vårt folks skull" (Jakob 1:2, 4).

8. Lehi, Nephis och Jakobs far, var också ett ögonvittne om Herren (se 2 Nephi 1:15).

9. Se 1 Nephi 8:10–35.

10. Se 1 Nephi 11:14–36.

11. Se Ether 3:14.

12. Se 1 Nephi 19:10.

13. Många andra kunde nämnas, så som Enos, Jarom, Amaron, Amaleki och fler.

14. Jakob 4:4.

15. Helaman 8:18.

16. Jaredit och lehit.

17. Eftersom Jesaja citeras så flitigt förtjänar han att omnämnas som en av huvudförfattarna till Mormons bok. En nyttig fotnot till 2 Nephi 12:2 i kyrkans skrifter på engelska påvisar att cirka 433 verser av det Jesaja skrivit – i stora drag en tredjedel av hela boken – är citerade i Mormons bok. I den engelska upplagan är mer än hälften (cirka 233 verser) annorlunda till någon del än deras bibliska motsvarighet, "medan cirka 200 verser har samma ordalydelse som King James

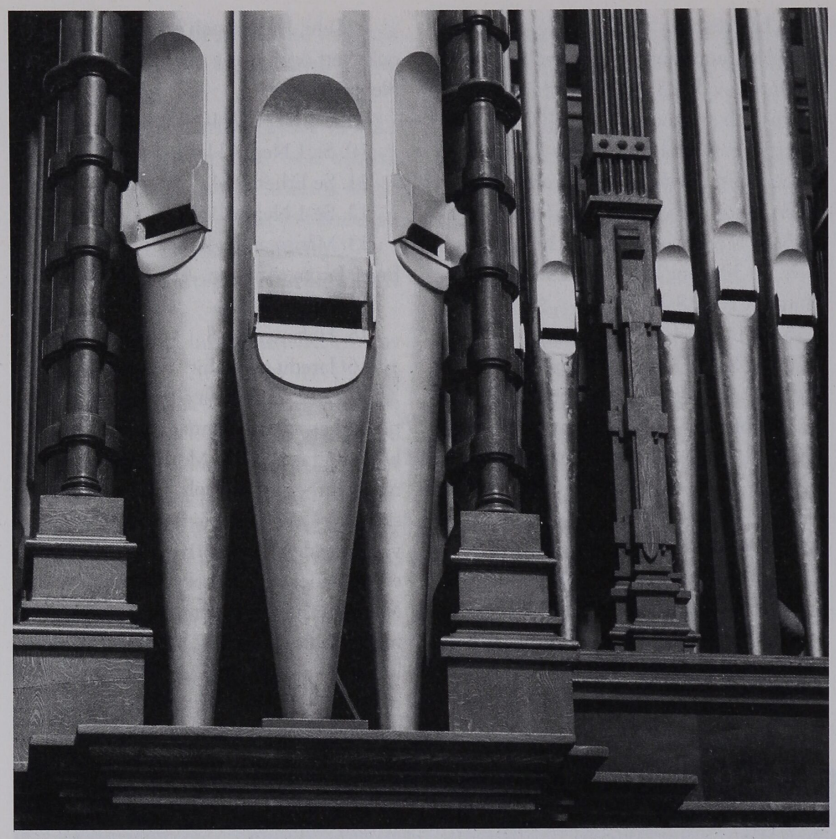

Tabernaklets orgel, som ombyggts och utvidgats ett flertal gånger under 124 år, är en av världens största och finaste. Dess längsta pipa är 9,8 meter, dess kortaste 19 millimeter.

översättning." En forskare på Jesajas dokument visar att inte mindre än 391 av verserna talar om Jesu Kristi egenskaper, utseende, härlighet och uppgift (se Monte S Nyman, *Great Are the Words of Isaiah* [1980], 7, s 283–287).

Äldste Jeffrey R Holland (*Christ and the New Covenant, The Messianic Message of the Book of Mormon* [1997], s 78–94) har delat in Jesajas lärdomar som finns i Mormons bok i fem ämnesområden:

1) Kristi födelse och jordiska verksamhet (se 1 Nephi 11:13, 15, 18, 20; 2 Nephi 17:14–15; Alma 7:10).

2) Kristus besöker andarna i fängelset (se 1 Nephi 21:6–9).

3) Kristus är god mot och bevarar Sion i de sista dagarna (se 1 Nephi 21:13–16; 2 Nephi 7:1–2; 3 Nephi 22:8 – citat från Jesaja 54:8).

4) Kristus i tusenårsriket (se 2 Nephi 12:2–5; 21:1–12; 30:9).

5) Korsfästelsen och försoningen (se Mosiah 14:1–12).

18. Jakob 4:11–12.

19. L&F 27:5; se även L&F 20:9; JSS 2:34.

20. 3 Nephi 27:13. Den fullständiga redogörelsen för hans predikan innehåller också *förrättningar* och *förbund* som väsentliga delar av evangeliet.

21. 3 Nephi 27:14.

22. Inte alla gudomliga läror finns i Mormons bok. Tempeltjänst som vi känner till det idag har uppenbarats som en del av alltings återställelse och lärs ut i Läran och förbunden och i senare uppenbarelser till de levande profeterna.

23. Se Romarbrevet 5:11.

24. *Försoning* = 28 gånger plus *försona, försonar, försonade* eller *försonat* = 11 gånger blir 39 gånger. I flera verser nämns ordet *försoning* mer än en gång (se 2 Nephi 9:7; Alma 34:9; 42:23).

25. Ordet *uppståndelse* nämns 41 gånger i King James bibelöversättning. Ordet finns 81 gånger i Mormons bok (se även *Christ and the New Covenant*, s 238).

26. Se L&F 84:57.

27. Se 3 Nephi 21:1; 29: kapitelrubriken.

28. Det engelska ordet för förbund, *covenant*, härstammar från latinets *convenire*, som betyder "att komma med", "att hålla med".

29. *Testamente* kommer från latinets *testis*, som betyder "vittne". *Testamente* är också besläktat med de latinska rötterna *tres stare*, som betyder "tre stå".

30. Det engelska ordet för vittne, *witness*, härstammar från det gammalengelska ordet *wit* (jfr det svenska ordet *vett*, ö a), som betyder "kunskap". Ett vittne definieras som en som har speciell kunskap.

31. Jeffrey R Holland, *Christ and the New Covenant*, s 9–10.

32. *History of the Church*, 4:461.

33. Se L&F 17:6.

34. 3 Nephi 9:15–16, 18, 20–22.

35. Se 3 Nephi 11:14.

36. Se 3 Nephi 15:9.

37. 2 Nephi 26:27.

38. 2 Nephi 26:33.

39. Se *Christ and the New Covenant*, s 349.

40. Från 7 april till 30 juni 1829. När man dragit av tid som gick bort för andra nödvändiga sysslor återstod en arbetstid som var närmare 55 dagar. Den nuvarande upplagan av Mormons bok har 531 sidor på engelska. Om man antar att han hade 55 dagar på sig för översättningen räknar man med att takten var 9,7 nuvarande sidor per dag.

41. Se John W Welch och Tim Rathbone, "Book of Mormon Translation by Joseph Smith", *Encyclopedia of Mormonism*, 4 delar [1992], 1:211.

42. Se "A Chronology of Church History", Appendix 2, *Encyclopedia of Mormonism*, 4:1652, daterad 11 juni 1829.

43. Kapitel 6–9 och 11–18.

44. Se Moroni 10:4–5.

45. Profeten Joseph Smith förklarade att "en människa kommer närmare Gud genom att lyda dess [Mormons boks] bud än genom någon annan bok" (*History of the Church* 4:461).

46. Se Matteus 14:19–20; Markus 6:41–42; Lukas 9:16–17.

47. Se Matteus 11:5; Lukas 7:21–22.

48. L&F 20:14.

Vid tidsåldrarnas middagshöjd

President Gordon B Hinckley

Må Gud välsigna oss med en känsla av vår plats i historien och . . . i vårt behov av att stå rakt och vandra med beslutsamhet på ett sätt som anstår den Allrahögstes heliga.

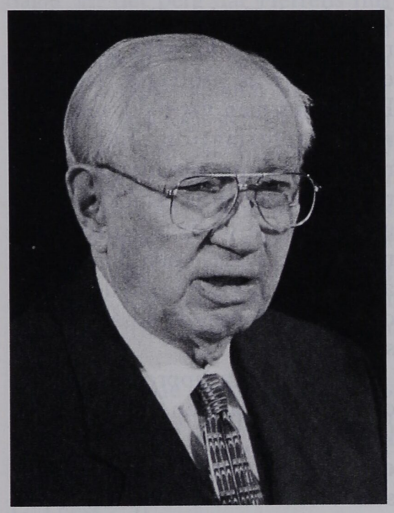

Vilken spännande och underbar upplevelse det är att passera tröskeln mellan seklerna. Detta får vi uppleva inom kort. Än mer spännande blir det att överbrygga det millennium som nu närmar sig sitt slut och hälsa ett nytt årtusende. Jag överväldigas av en storslagen och högtidlig känsla av historiens vingslag när jag begrundar denna tidsperiod.

Det är bara två tusen år sedan Frälsaren vandrade på jorden. Det är ett underbart erkännande av hans plats i historien, att den kalender som nu används över större delen av världen sätter hans födelse som tidens mitt. Allt som hände före räknas bakåt från det året. Allt som hänt sedan dess mäts framåt från den tidpunkten.

Varje gång någon använder ett datum erkänner han medvetet eller omedvetet Guds Sons ankomst till jorden. Hans födelse, så som den allmänt fastställts, markerar centrum för tidsåldrarna, tidens mitt, erkänd över hela jorden. När vi använder dessa datum, uppmärksammar vi inte detta. Men om vi stannar upp och tänker, måste vi erkänna att han är den upphöjda person i hela världens historia varpå vår tideräkning grundas.

Under århundradena innan han kom till jorden profeterades om hans ankomst. Jesaja förkunnade: "Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila, och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, evig Fader, Fridsfurste" (Jes 9:6).

Kung Benjamin sade, mer än ett sekel före Frälsarens födelse, till sitt folk:

"Ty se, tiden kommer och är ej långt borta, då Herren, den Allsmäktige, som regerar, vilken var och är från all evighet till all evighet, skall komma ned från himmelen ibland människobarnen och skall bo i en stofthydda samt gå omkring ibland människor och göra mäktiga underverk, såsom bota de sjuka, uppresa de döda, göra halta gående, de blinda seende och de döva hörande och läka alla slags sjukdomar . . .

Han skall kallas Jesus Kristus, Guds Son, himmelens och jordens Fader, alltings Skapare från begynnelsen, och hans moder skall kallas Maria" (Mosiah 3:5, 8).

Det är inte underligt att änglar sjöng vid hans födelse och visa män färdades långväga för att ge honom sin hyllning.

Han var den enda fullkomliga människan som vandrat på jorden. Han fullbordade moselagen och bringade en ny kärlekens lag till världen.

Hans mor var dödlig, och från henne kom köttets arvedel. Hans Fader var odödlig, universums store Gud, genom vilken hans gudomliga natur kom.

Det storslagna uttrycket för hans kärlek kom i döden då han gav sitt liv som offer för alla människor. Denna försoning, utverkad i outsäglig smärta, blev historiens största händelse, en nådehandling för vilken människor inte gav någonting, men som gav förvissning om en uppståndelse för alla som vandrat eller kommer att vandra på jorden.

Ingen annan handling i världens historia kan jämföras med detta. Inget som någonsin hänt är lika stort. Totalt osjälvisk och med obegränsad kärlek till hela människosläktet blev detta en oförliknelig barmhärtighetsgärning för hela den mänskliga rasen.

Med uppståndelsen denna första påskmorgon kom den jublande förkunnelsen om odödlighet. Paulus förkunnade: "Liksom alla dör i Adam, så skall också alla få nytt liv genom Kristus" (1 Kor 15:22). Han gav inte endast uppståndelsens gåva till alla, han öppnade även vägen till evigt liv för alla som följer hans undervisning och lyder hans bud.

Han var och är den stora centralgestalten i mänsklighetens historia, höjdpunkten i mänsklighetens alla tidsåldrar.

Före sin död hade han kallat och ordinerat apostlar. De förde verket vidare en tid. Hans kyrka fanns på plats.

Århundraden gick. Ett moln av dunkel sänkte sig över jorden. Jesaja beskrev detta: "Se, mörker övertäcker jorden och töcken folken" (Jes 60:2).

Det var en tid av plundring och lidande, kännetecknad av långvariga och blodiga krig. Karl den store kröntes till romersk kejsare år 800.

Den var en hopplöshetens tidsålder, en tid med herrar och livegna.

De första tusen åren gick och det andra millenniet dagades. Dess första sekler var en fortsättning på de föregående. Det var en tid präglad av fruktan och lidande. De stora dödsbringande pesterna började i Asien på trettonhundratalet. De spreds till Europa och vidare till England. Vart den gick, kom döden plötsligt. Boccaccio sade om dess offer: "De åt lunch med sina släktingar och vänner och middag med sina förfäder i nästa värld."[1] Den injagade skräck i människors hjärtan. På fem år tog den livet av tjugofem miljoner människor, en tredjedel av Europas befolkning.

Då och då återkom den med sin förfärliga hand som dödade urskillningslöst. Men detta var också en tid av växande upplysning. Allteftersom åren gick började en ny dags solljus spridas över jorden. Det var renässansen, en storslagen blomstringstid för konst, arkitektur och litteratur.

Reformatorer verkade för att förändra kyrkan. Däribland märks män som Luther, Melanchthon, Hus, Zwingli och Tyndale. Detta var män med stort mod, av vilka en del led en smärtsam död för sin tro. Protestantismen var född, med dess rop på reformation. När denna reformation inte infriades, organiserade reformatorerna egna kyrkor. De gjorde detta utan prästadömets myndighet. Deras enda önskan var att finna en fristad där de kunde dyrka Gud så som de ansåg att han skulle dyrkas.

Medan detta uppror jäste över den kristna världen, var politiska krafter också i rörelse. Sedan kom det amerikanska revolutionskriget som resulterade i födelsen av en nation vars konstitution förkunnade att de styrande inte skulle kunna påverka sådant som rör religionen. En ny dag hade grytt, en härlig dag. Här fanns inte längre någon statskyrka. Ingen sekt gynnades framför den andra.

Efter århundraden av mörker och smärta och kamp var tiden mogen för evangeliets återställelse. Forntida profeter hade talat om denna länge väntade dag.

Hela det förgångnas historia hade pekat fram emot denna dag. Århundradena med allt sitt lidande och allt sitt hopp hade kommit och gått. Nationernas allsmäktige Domare, den levande Guden, fastställde att den tid som profeterna talat om hade kommit. Daniel hade förutsett en sten som blev lösriven,

men inte genom människohänder, och som blev ett stort berg som uppfyllde hela jorden.

"Men i de kungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt inte skall bli överlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och göra slut på alla dessa andra riken, men självt skall det bestå evinnerligen" (Dan 2:44).

Jesaja och Mika hade talat långt tidigare om vår tid då de såg den i profetsyner:

"Och det skall ske i kommande dagar att det berg där Herrens hus är skall stå där fast grundat och vara det förnämsta bland bergen, och alla hednafolk skall strömma dit.

Ja, många folk skall gå ut och skall säga: 'Upp, låt oss dra upp till Herrens berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar.' Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem" (Jes 2:2–3; se även Mika 4:2).

Paulus hade skrivit om tidens hela förlopp, seklernas parad, då han sade: "Låt inte lura er på något vis. Ty först måste avfallet ske" (2 Thess 2:3).

Han hade vidare sagt om denna tid: "[det] som skulle genomföras när tiden var inne: att sammanfatta allting i Kristus, allt i himlen och på jorden" (Ef 1:10).

Petrus förutsåg århundradenas hela panorama när han förkunnade i en profetisk vision:

"Ångra er därför och vänd om, så att era synder blir utplånade.

Då skall den tid komma från Herren då vi får vila ut, och han skall sända er den Messias som han har bestämt, Jesus,

fast himlen måste behålla honom till den dag då allt det blir upprättat som Gud har förkunnat genom sina heliga profeter från tidens början" (Apg 3:19–21).

Allt detta och mycket annat pekade på denna härliga tid, denna högst underbara tid i mänsklighetens historia, då det skulle komma en dag av återställelse av den sanna läran och rätt utövande.

Denna härliga dag grydde år 1820 när en pojke, uppriktig och med tro, gick in i en lund och höjde sin röst i bön, sökande den visdom han kände att han längtade efter.

Som svar kom en förunderlig manifestation. Gud den evige Fadern och den uppståndne Herren Jesus Kristus visade sig och talade med honom. Den förlåt som varit tillsluten i nära två årtusenden, drogs åt sidan för att inleda tidernas fullhets hushållning. Så följde återgivandet av det heliga prästadömet, först aronska och sedan melkisedekska, under deras händer vilka burit det fordom. Ännu ett testamente, som talade som en röst ur jorden, kom fram som ett andra vittne om att Guds Son verkligen är gudomlig och världens Återlösare.

Nycklar till gudomlig myndighet återgavs, däribland de nycklar som krävs för att binda familjer samman för tid och evighet i ett förbund som döden inte kunde förgöra.

Stenen var liten i början. Den var knappt märkbar. Men den har vuxit stadigt och rullar fram för att uppfylla hela jorden.

Mina bröder och systrar, inser ni vad vi har? Erkänner ni er plats i den mänskliga historiens stora drama? Detta är brännpunkten för allt som varit tidigare. Detta är återställelsens tid. Detta är återupprättandets dagar. Detta är den tid då människor från hela världen kommer till det berg där Herrens hus är för att söka och lära, för att vandra på hans stigar och lära hans vägar. Detta är sammanfattningen av alla århundradena från Kristi födelse till denna nuvarande och underbara dag.

Se, dagen gryr och mörkret flyr.
Sions baner nu vecklas ut!
En ljusets dag för världen gryr.
Min själ, din tacksamhet utgjut!
("Se dagen gryr", *Psalmer*, nr 1)

Århundradena har passerat. Den Allsmäktiges verk i de sista dagarna, om vilket de gamle talade, om vilket profeter och apostlar talat, har kommit. Det är här. Av något skäl som är okänt för oss, men enligt Guds visdom, har vi fått förmånen att komma till jorden i denna härliga tidsålder. Vetenskapen har blomstrat på ett storslaget sätt. Det har varit en verklig utbildningsexplosion. Detta är den största av alla tidsåldrar för mänsklig verksamhet och mänskliga bedrifter. Och än

viktigare: Det är den tid då Gud åter talat, då hans älskade Son har visat sig, då det gudomliga prästadömet återgivits, då vi håller i vår hand ännu ett testamente om Guds Son. Vilken härlig och förunderlig dag detta är!

Gud vare tack för hans rika gåvor till oss. Vi tackar honom för detta förunderliga evangelium vars makt och myndighet sträcker sig till och med bortom dödens förlåt.

Med tanke på vad vi har och vad vi vet, borde vi vara ett bättre folk än vi är. Vi borde vara mer kristuslika, mer förlåtande, mer hjälpsamma och omtänksamma mot alla omkring oss.

Vi står på tidsåldrarnas högplatå, överväldigade av en högtidlig känsla av historia. Detta är den sista och slutgiltiga tidshushållningen mot vilken alla i det förgångna pekat. Jag bär vittnesbörd om och vittnar om verkligheten och sannheten i allt detta. Jag ber att var och en av oss må känna hur stort och förunderligt allt detta är, då vi inom kort ser fram emot ett århundrades avslutning och ett millenniums död.

Låt det gamla året gå. Låt det nya året komma. Låt ännu ett århundrade passera. Låt ett nytt ta dess plats. Säg adjö till ett millennium. Hälsa början av ännu ett tusen år.

Och så ska vi gå framåt på en fortsatt stig med tillväxt och utveckling, och påverka människors liv överallt med det som är gott, så länge jorden består.

Vid något stadium av all denna tillväxt, kommer Jesus Kristus för att regera i härlighet på jorden. Ingen vet när detta kommer att ske. Inte ens änglarna i himmelen vet när Han ska återvända. Men det blir en välkommen dag.

Du, jordens Konung, kom!
Vi väntar nu på dig!
O värld, från synd vänd om
och gå på livets stig!
Din ankomst är vår själs begär.
Ditt Israel snart samlat är.
("Du, jordens Konung, kom", *Psalmer*, nr 27)

Må Gud välsigna oss med en känsla av vår plats i historien och, sedan vi fått denna känsla, i vårt behov av att stå rakt och vandra med beslutsamhet på ett sätt som anstår den Allrahögstes heliga, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. □

FOTNOT

1. *The Decameron of Giovanni Boccaccio*, översatt till engelska av Richard Aldington (1930), s 7.

Söndagseftermiddagens session
3 oktober 1999

Ett jubelår

Äldste L Tom Perry
i de tolv apostlarnas kvorum

Låt oss sätta högre prioritet på familjebön, skriftstudier med familjen samt hemafton, och utesluta sådana aktiviteter som fyller livet med världslighet och ogudaktighet.

Jag är säker på att jag alltid kommer att minnas att jag var förste talare på sista sessionen på den här historiska generalkonferensen. Det här är inte bara konferensens sista session, det är också den sista sessionen detta årtionde. Det är den sista sessionen som kommer att bära ett nittonhundratalsdatum. Därför borde den här sessionen vara värd en särskild notering i vår dagbok. Historiska händelser i synnerhet brukar fånga vår uppmärksamhet när vi kommer ihåg det förflutna och blickar mot framtiden. Under de sista veckorna på det här året kommer etervågorna att fyllas med ett urval av de största händelserna under nittionhundratalet. Spåmän kommer att försöka rikta vår uppmärksamhet på möjligheterna i det tjugoförsta århundradet. För oss troende som har omfattat Herrens och Frälsarens evangelium, borde det också vara en tid att komma ihåg Herrens välsignelser till sina troende barn och hans löften om ännu större välsignelser i framtiden.

Herren har i alla tider påmint sina barn om deras plikter gentemot honom. Jag har alltid intresserat mig för det sätt varpå Herren instruerade och tog hand om Israel under de fyrtio år de vandrade i ödemarken. I Tredje Moseboken, som också kallas Leviticus, därför att den handlar om leviternas plikter och lärdomar, ges instruktioner om jubelåret och hur det skulle iakttas. Jag tror att det finns ett budskap till oss i hur Israel firade detta särskilda år. Vi läser i 25:e kapitlet i Tredje Moseboken:

”Och Herren talade till Mose på Sinai berg och sade:

Tala till Israels barn och säg till dem: När ni kommer in i det land som jag vill ge er, skall landet hålla sabbat åt Herren.

I sex år skall du beså din åker, och i sex år skära din vingård och inbärga avkastningen av landet,

men under det sjunde året skall landet ha vilosabbat, en Herrens sabbat. Då skall du inte beså din åker och inte skära din vingård.

Och du skall räkna sju årsveckor, det är sju gånger sju år, så att tiden för de sju årsveckorna blir fyrtionio år.

Då skall du i sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, låta blåsa i larmbasun. På försoningsdagen skall ni blåsa i basun över hela ert land.

Och ni skall helga det femtionde året och utropa frihet i landet för alla dess inbyggare. Det skall vara ett jubelår för er. Var och en av er skall då återfå sin arvsbesittning, var och en av er skall återfå sin släktegendom” (3 Mos 25:1-4, 8-10).

Lagarna som gällde jubelåret omfattade tre punkter. Först skulle folket låta landet vila för att det skulle återhämta sig och ge mer avkastning under framtida år. I vår tid, i vårt upptagna och mångskiftande liv, skulle ett jubelår kunna erbjuda ett utmärkt tillfälle till att utvärdera vår riktning och se om vi prioriterar rätt. Har vi satt möjligheten till eviga välsignelser före våra världsliga ambitioner? Finns det sådant i vårt liv som vi kunde låta bli att göra under en tid för att förnya vår själ för att åstadkomma mera, speciellt när det gäller sådant som är viktigast för Herren?

För ett århundrade sedan inleddes den stora industriella revolutionens tidsålder. Människans skapande intellekt frambringade alla möjliga sorters nya uppfinningar för att göra livet lättare. Tänk bara på när ni sist renoverade någon del av ert hus, hur många fler vägguttag ni satte dit. Tänk sedan på var ni använder förlängningssladdar med ytterligare fyra till sex uttag för att ha nog med elektricitet för nya uppfinningar. Men trots alla dessa nya arbetsbesparande anordningar så gissar jag att ert liv inte är mindre utan mera komplicerat än någonsin.

När vi nu går in i det tjugoförsta århundradet, befinner vi oss mitt i en informationsrevolution – den så kallade informationsåldern – med alla dess nya utmaningar och möjligheter. Nu översvämmas vi med information. För många tar televisionen ifrån

dem värdefull tid tillsammans med familjen. Internet är en ny informationskälla som erbjuder enorma möjligheter men som också kan missbrukas. Tyvärr åtföljs den nya informationsålderns välsignelser av utmaningar, då det onda nu har ett nytt sätt att förmedla sig och nya sätt att infiltrera våra sinnen. Världsliga inflytanden kommer in i våra hem i nya former och skepnader för att utmana vårt beslut att använda vår tid vist och för Herrens ändamål.

Vi kunde kanske lära oss något av det forna Israels lag och ta paus ett slag. Låt oss göra upp en lista på de huvudsakliga aktiviteter som ger något av värde till den eviga mannen och kvinnan och bestämma, att i vårt jubelår ska vi sluta med de aktiviteter som inte har något värde och som till och med kan riskera vår eviga välfärd. Låt oss sätta högre prioritet på familjebön, skriftstudier med familjen samt hemafton, och utesluta sådana aktiviteter som fyller livet med världslighet och ogudaktighet.

Sedan september 1995 har vi verkat för att särskilt framhålla en ledarskapsutbildning som uppmuntrar oss att åter sätta hemmet och familjen som kyrkans grundläggande enhet, vilket uppmuntrar alla familjemedlemmar att ha tiden med familjen som högsta prioritet. Kan vi använda vårt jubelår till att gå igenom hur vi uppfört oss i det förflutna och lägga bort det som förhindrar evig tillväxt? Kan vi sedan åter ägna oss åt att göra det som ger oss evig glädje?

Den andra lagen som hade att göra med jubelåret var återgivandet av egendom till de ursprungliga ägarna eller deras arvingar. Om vi praktiserade detta idag, skulle jag den 1 januari kunna åka till Perry i Utah och be dem som bor på egendomen min farfars far ägde att flytta, så att min släkt återigen skulle kunna besitta den. Vilket intressant arrangemang detta var, att bevara egendom åt varje efterkommande generation så att de kunde njuta av sin arvedel. Naturligtvis tillämpas inte någon sådan äganderätt i praktiken idag – så folket i Perry behöver inte oroa sig – men bruket att bevara andra former av arvedelar, som vårt släktarv, borde uppmuntras.

Har vi för våra barns skull bevarat de underbara berättelserna om hur evangeliet predikades för och togs emot av våra förfäder? Att de studerade och tog emot evangeliet har gjort det möjligt för oss att få eviga välsignelser.

När min farfar var sjutton år lämnade han Danmark för att skapa sig ett nytt liv i Amerika.

Besökare utanför tabernaklet njuter av en av tempelområdets berömda blomsterrabatter.

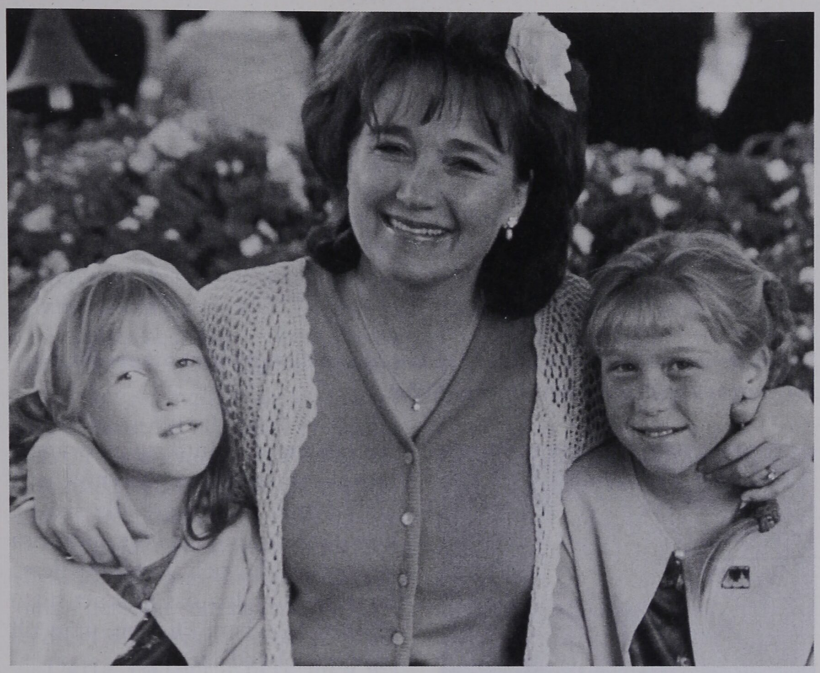

Han jobbade sig fram till Mendon i Utah, där hans farbror bodde. Han anställdes av sin farbror för att hjälpa honom med lantbruket. Efter en tid gick han fram till sin farbror och sade: "Ni mormoner är lustiga människor. Jag har arbetat här i många månader och inte en enda gång har du försökt berätta om din religion eller bett mig följa med till kyrkan." Farbrodern frågade honom om han var intresserad av att få veta något om kyrkan, och han svarade ja. Så hans farbror berättade för honom om profeten Joseph Smith och hur Mormons bok kom till, och gav honom en Mormons bok att läsa. Efter att ha läst lite i boken, gav min farfar den tillbaka till farbrodern och sade: "Jag kan inte hitta något av värde för mig i den där boken." Dagen därpå var han ute på åkern och plöjde, och han började tänka på det hans farbror berättat om hur Mormons bok kom till. Han tänkte för sig själv att inte någon så ung med så lite utbildning skulle ha kunnat skriva en sådan bok. Han kanske borde titta på den en gång till. Han bad sin farbror att få låna boken igen. Den här gången kunde han inte sluta upp med att läsa. Anden vittnade för honom att den här boken var sann. Han bad om att få bli döpt, och han förblev aktiv hela sitt liv.

Dessa berättelser om släktingars omvändelse, som visar oss deras stora beslutsamhet och tro livet igenom, säger oss mycket om det vi åtnjuter idag genom evangeliets frukt. Nog måste kunskapen om den tron och beslutsamheten föras vidare från släkte till släkte för att fördjupa vår önskan att leva upp till samma övertygelse som de visade i sitt liv. Visst är det så att deras vittnesbörd ger övertygelse och styrka till vårt vittnesbörd.

Helaman hade ett mycket speciellt sätt att föra släktarvet vidare till sina söner: han gav namn åt dem efter sina ädla förfäder för att hjälpa sönerna komma ihåg dem och deras gärningar. Det står i skrifterna: "Se, mina söner! Jag önskar, att I skolen komma ihåg att hålla Guds bud, och jag önskar, att I skolen förkunna människorna dessa ord. Se, jag har givit eder de namn, som våra första föräldrar hade, vilka kommo ut ur Jerusalems land, och detta har jag gjort, så att när I tänken på edra namn, I skolen minnas dem, och när I minnas dem, I skolen komma ihåg deras gärningar, och när I kommen ihåg deras gärningar, I mån veta, att om dessa är det sagt och även skrivet, att de voro goda" (Helaman 5:6).

Slutligen var det så att under jubelåret frigavs alla israeliter som av någon anledning blivit slavar. Slaveriet har förstås för länge sedan avskaffats i nästan alla delar av världen. Men om vi inte är på vår vakt, kan vem som helst av oss förledas, och sedan underkuvas, av den onde.

Varje person har fått sin fria vilja. Den välsignelsen har människan haft ända sedan begynnelsen. Herren förkunnade för Adam: "Det är givet dem att lära känna gott och ont. Därför hava de sin egen fria vilja, och jag har givit dig en annan lag och befallning" (Moses bok, 6:56).

Eftersom det måste finnas en motsats till allting (se 2 Nephi 2:11), åtföljs handlingsfriheten av nödvändigheten att välja mellan gott och ont. Dessutom gör handlingsfriheten det möjligt att synda, vilket i sin tur skapar ett behov av omvändelse. President Kimball har sagt: "Synden är . . . intensivt vanebildande och driver ibland människor till den tragiska punkten utan återvändo. Utan omvändelse kan det inte bli någon förlåtelse, och utan förlåtelse sätts alla evighetens välsignelser på spel. När överträdaren drivs djupare och djupare ned i sin synd, överträdelsen sätter allt djupare spår och viljan att ändra sig försvagas, då blir situationen så småningom nästan förtvivlad. Syndaren sjunker djupare och djupare tills han slutligen antingen inte vill klättra upp eller har förlorat förmågan att göra det" (*Förlåtelsens under*, Spencer W Kimball, s 107).

Han rådde oss vidare:

"*Ändra era vanor, ändra er miljö.* Förändringar åstadkoms genom att ersätta gamla vanor med nya. Man formar sin karaktär och framtid genom tankar och handlingar.

Ni kan förändra er genom att ändra er miljö. Lämna dåliga saker

därhän och sträck er efter de goda. Omge er med de bästa böcker, den bästa musiken och konsten och de bästa människorna" (*The Teachings of Spencer W Kimball,* s 172).

När vi nu närmar oss ett nytt århundrade, är det verkligen dags att undersöka hur våra vanor har varit i det förflutna. Borde det inte nu vara dags att stärka sådana vanor som leder till det som är gott för oss och som förbättrar oss? Kan det vara dags att överge de vanor och aktiviteter som förleder oss och fångar in oss i den ondes snaror och hindrar vår eviga tillväxt?

Harry Emerson Fosdick skrev en gång: "Somliga kristna bär sin religion på ryggen. Det är en börda som består av trossatser och religiösa seder som de måste bära. Ibland blir bördan tung, och de skulle gärna vilja lägga ner den, men det skulle innebära att de bröt mot gamla traditioner, och så fortsätter de med bördan på ryggen. Men riktiga kristna bär inte på sin religion, deras religion bär dem. Den är inte en börda, den är vingar. Religionen lyfter upp dem, hjälper dem över svåra ställen, gör världen vänligare, livet meningsfullt, hoppet verkligt och uppoffringen givande. Den befriar dem från rädslan, meningslösheten, modfälldheten och synden – som förslavar människans själ. Man kan känna igen en riktig kristen på hans gladlynthet" (*Twelve Tests of Character* [1923], s 87–88).

Jag hoppas att det syns tydligt, när världen ser på oss, att vi är kända för vår gladlynthet och livslust – att vi lever efter, tror på och tillämpar sanna kristna begrepp och lärdomar. Må Gud välsigna oss så att vi kan se fram emot ett nytt århundrade med tro, vittnesbörd, förtröstan och beslutsamhet att bättre förbereda oss för det eviga liv som vi alla eftersträvar. Må det nya året inledas med trumpetfanfarer och glädjerop när vi gör allt vi kan av detta kommande jubelår, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. □

Undervisa om evangeliet

Äldste Dallin H Oaks
i de tolv apostlarnas kvorum

I våra heliga kallelser att undervisa om evangeliet är inget arbete för bra för Herrens verk och Hans barns tillväxt.

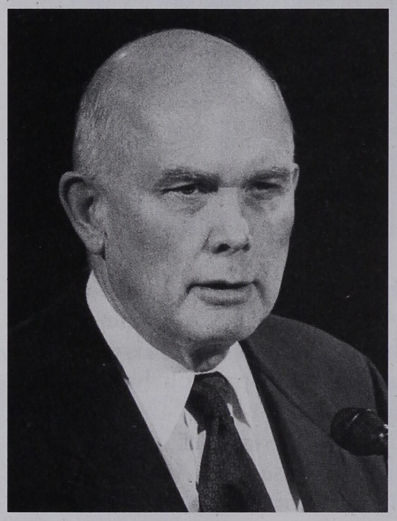

En känd författare skrev en gång en bok om sin störste lärare. Kärnan i denne collegelärares mäktiga inflytande på sin elev var elevens övertygelse om att läraren verkligen brydde sig om honom och ville att han skulle lära sig och göra sådant som skulle hjälpa honom bli lycklig. Författaren avslutade sin hyllning med dessa ord: "Har du någonsin haft en riktig lärare? En som såg dig som något oslipat men värdefullt, en ädelsten som med visdom kunde poleras till att skina och gnistra? Om ni har lyckan att finna sådana lärare, kommer ni alltid att hitta tillbaks till dem."[1]

I.

Varje medlem av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är, eller kommer att bli, en lärare. Vi har alla ett stort intresse av evangelieundervisningens innehåll och effektivitet. Vi vill att alla ska ha lärare som är duktiga i att undervisa om evangeliet, och vi vill att dessa lärare ska hjälpa oss alla att hitta tillbaka, inte bara till dem, utan till vår himmelske Fader.

Vår omsorg om evangelieundervisningen gäller inte bara dem som kallats att undervisa i prästadömet, i Primär, Hjälpföreningen, Söndagsskolan, Unga kvinnor eller vid andra tillfällen. I Herrens stora frälsningsplan finns inga viktigare lärare än föräldrar, som ständigt undervisar sina barn genom exempel och ord. Vi undervisar alla dem vi möter genom vårt exempel. Till och med barnen lär varandra. Varje missionär är en lärare. Och varje ledare är en lärare. President Hinckley lärde oss för många år sedan att "effektiv undervisning är det centrala i kyrkans ledarskap".[2]

Undervisning om evangeliet är universell och viktig. Ja, "inget större ansvar kan läggas på någon av oss än att undervisa Guds barn".[3] Vår Frälsare var lärare till yrket. Han var den störste läraren, och han inbjuder var och en av oss att följa honom i detta stora tjänande.[4]

För en del år sedan uppmanade första presidentskapet de tolvs kvorum att vitalisera undervisningen i kyrkan. De tolv, med bistånd av de sjuttio, accepterade uppfordran. Och efter åratal av förberedelse, med hjälp av framstående lärare i evangeliet, forskare, författare och

andra, har första presidentskapet nyligen skickat ett brev som inleder ett arbete överallt i kyrkan för att "levandegöra och förbättra undervisningen i kyrkan". I brevet sägs det att "denna nya betoning är avsedd att förbättra evangelieundervisningen i hemmen och på kyrkans möten samt hjälpa medlemmarna få näring av Guds goda ord".[5]

Vi har nyligen gett ut ett häfte på tio sidor: *Förbättrad undervisning om evangeliet: Handledning för ledare*. Det delas ut till alla enheters ledare och till varje kvorum- och biorganisationsledare i kyrkan. Som där förklaras innefattar vår omsorg om "evangelieundervisningen i kyrkan" såväl föräldrarnas dagliga undervisning i hemmet som lärarnas arbete i kvorum och biorganisationer.

Detta viktiga arbete med att "levandegöra och förbättra undervisningen i kyrkan" innefattar tre delar. För det första betonas ledarnas viktiga ansvar att arbeta för att förbättra evangelieundervisningen inom respektive organisationer. Vi vill att alla ledare ska aktivt uppmuntra och hjälpa de lärare och elever som de presiderar över.

Därnäst ska vi börja med fortbildningsmöten varje kvartal för lärare för tre olika grupper: barn, ungdomar och vuxna, för att "undervisa och uppbygga varandra" (L&F 43:8) i vad gäller principer, metoder och färdigheter som kommer att förbättra undervisningen och inlärningen av evangeliet.

Slutligen ska kursen "Undervisa om evangeliet", som består av tolv lektioner, hållas minst en gång om året, i allmänhet under söndagsskoltid. Kursmaterialet hämtas ur en ny förkortad och förbättrad version av *Undervisning: Den högsta kallelsen*. Denna bok distribueras nu till alla församlingar och grenar i kyrkan.

Vi har också gett ut *Handledning för undervisning* att användas i hemmet och i mindre enheter som inte kan ha kyrkans fullständiga program.

II.

Några kanske undrar varför vi arbetar så hårt för att förbättra undervisningen om evangeliet. De som undrar måste vara välsignade med förträffliga lärare, och vi har många sådana i kyrkan. Andra förstår säkert varför detta arbete behövs och ber för dess framgång.

I många år har jag försökt lära mig mer om undervisningens beskaffenhet och kvalitet i kyrkans olika kvorum och biorganisationer. Jag har gjort detta genom att oan-

mäld besöka klasser i olika församlingar i olika delar av kyrkan. Jag har vid det här laget besökt hundratals lektioner. Jag ber om ursäkt om något av mina besök har skrämt någon lärare. Mitt intryck är att nästan alla de lärare jag iakttagit vid dessa överraskningsbesök har uppskattat att ha en besökare som var där för att lära och för att visa sin uppskattning för deras arbete med och omsorg om eleverna.

För det mesta har det jag sett vid dessa besök varit givande och lugnande. Jag har sett inspirerade lärare vilkas kärlek till evangeliet och till sina elever varit så uppenbar att verkan av deras undervisning varit upplivande och inspirerande. Jag har också sett tankfulla och respektfulla elever som varit mottagliga för budskapet och hungrat efter att få lära.

Trots de framstående exempel jag har sett är jag övertygad om att vi i kyrkan som helhet – liksom var och en av oss personligen – alltid kan bli bättre. Uppfordran att gå framåt ingår i vår himmelske Faders plan för sina barn. Och i våra heliga kallelser att undervisa om evangeliet är inget arbete för bra för Herrens verk och hans barns tillväxt.

III.

Det finns många olika sätt att undervisa, men all god undervisning är grundad på vissa fundamentala principer. Utan anspråk på att vara utförlig vill jag nämna och kommentera sex grundläggande principer för undervisning om evangeliet.

Den *första* är kärlek. Den kommer till uttryck på två sätt. När vi kallas att undervisa, bör vi acceptera vår kallelse och undervisa på grund av vår kärlek till Gud, den evige Fadern och hans Son, Jesus Kristus. Dessutom bör en lärare i evangeliet alltid undervisa med kärlek till eleverna. Vi har blivit lärda att vi bör be "av allt hjärta . . . [för att] vara fyllda med denna kärlek" (Moro 7:48). Kärlek till Gud och kärlek till hans barn är det högsta motivet för tjänande. De som undervisar av kärlek kommer att bli allt starkare som redskap i händerna på honom som de tjänar.

För det *andra* ska en lärare i evangeliet, liksom den Mästare vi tjänar, koncentrera sig helt på dem som undervisas. Han eller hon ska vara helt inriktad på fårens behov – på elevernas bästa. En lärare i evangeliet sätter inte sig själv i centrum. Den som förstår den principen ser inte sitt kall som "att hålla en lektion", eftersom den definitionen ser undervisningen från lärarens synvinkel och inte elevens.

En lärare som inriktar sig främst på elevernas behov, skymmer aldrig deras bild av Mästaren genom att stå i vägen eller genom att låta självförverkligande och egenintresse kasta en skugga över lektionen. Detta innebär att en lärare i evangeliet aldrig får ägna sig åt prästlist, vilket är "att människor predika och sätta sig upp såsom ljus för världen, på det de må erhålla vinning och världens beröm" (2 Nephi 26:29). Lärare i evangeliet predikar inte för att bli "ansedda av folket" (Alma 1:3) eller "för att erhålla rikedomar och ära" (Alma 1:16). Han eller hon följer det förunderliga exemplet i Mormons bok, där "predikanten [ej var] bättre än åhörarna, läraren ej bättre än eleven " (Alma 1:26). Båda ser alltid till Mästaren.

För det *tredje* undervisar en framstående lärare i evangeliet alltid ur det föreskrivna kursmaterialet, med främsta tonvikten på undervisning om Jesu Kristi evangeliums lära, principer och förbund. Detta enligt en befallning i nutida uppenbarelse, där Herren säger:

"[Kyrkans] lärare skola lära mitt evangeliums grundsatser, vilka finnas i Bibeln och Mormons bok, vari fullheten av evangeliet finnes.

De skola iakttaga kyrkans förbund och föreskrifter och hålla dem, och de skola undervisa om dem, som Anden leder dem" (L&F 42:12–13).

Lärare som befallts att undervisa om "evangeliets principer" och "rikets lära" (L&F 88:77) bör i allmänhet avstå från att undervisa om konkreta regler eller tillämpningar. De bör till exempel inte lära ut några regler för hur man ska avgöra vad som är ett fullt tionde och inte heller ta fram en lista över vad man *får* och *inte får* göra för att helga sabbatsdagen. När en lärare en gång undervisat om läran och tillhörande principer, är konkreta tillämpningar och regler i allmänhet de enskildas och familjernas ansvar.

Väl undervisade lärosatser och principer har ett större inflytande på uppträdandet än vad regler har. När vi undervisar om evangeliets lära och principer, kan vi berättigas till Andens vittnesbörd och ledning för att förstärka vår undervisning, och vi engagerar elevernas tro då vi söker ledning av samme Ande för att tillämpa dessa lärdomar på deras liv.

Det man undervisar om i melkisedekska prästadömets kvorum och Hjälpföreningen i kyrkan under andra och tredje söndagen varje månad är *Kyrkans presidenters lärdomar*. Under de senaste två åren har vi studerat president Brigham Youngs lärdomar. Under de närmaste två åren kommer vi att studera president Joseph F Smiths lärdomar. Böckerna som innehåller dessa lärdomar, och som delas ut till alla vuxna medlemmar av kyrkan för att ingå i det egna biblioteket, innehåller lärosatser och principer. De är innehållsrika och svarar mot vår tids behov, och de är ypperliga att använda i undervisning och diskussion.

Då jag besökt kvorum och hjälpföreningar, har jag i allmänhet glatts och imponerats av hur dessa *Kyrkans presidenters lärdomar* lärs ut och tas emot. Emellertid har jag ibland observerat lärare som endast helt flyktigt nämnde det avsedda kapitlet och sedan presenterade en lektion och inbjöd till diskussion om annat material som läraren själv valt ut. Detta är oacceptabelt. En lärare i evangeliet är inte kallad till att välja ämne för lektionen, utan till

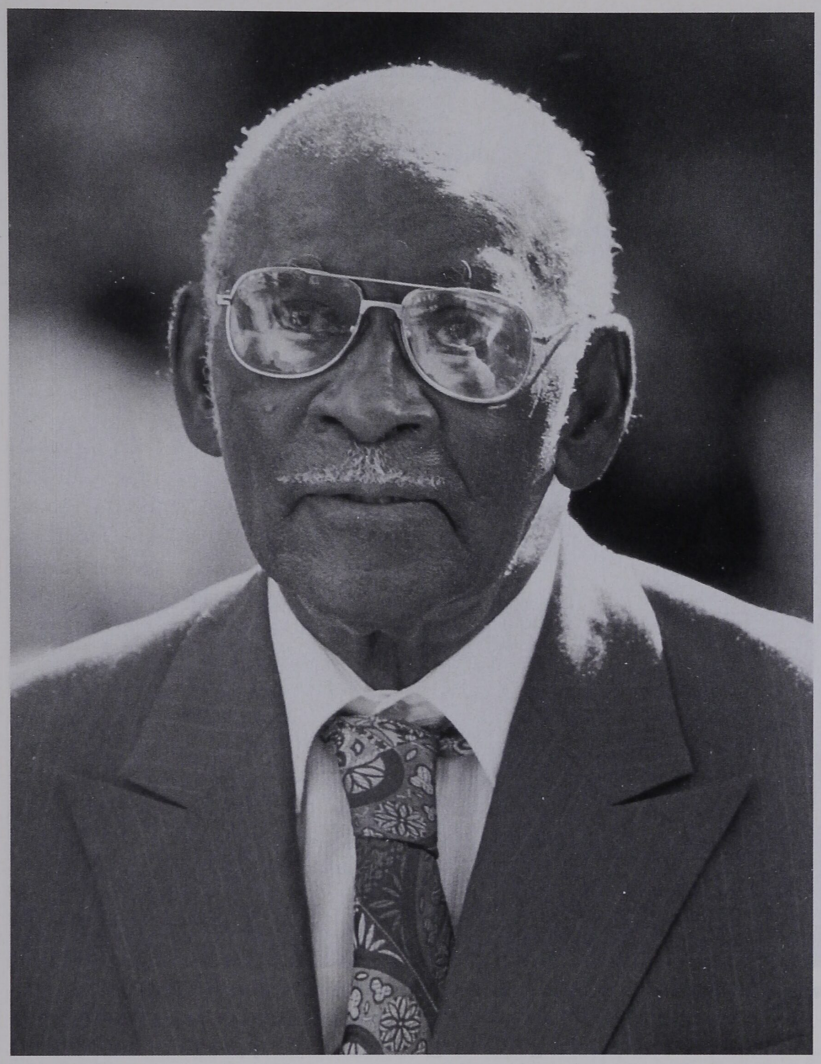

att undervisa om och diskutera det som angetts. Lärare i evangeliet bör också samvetsgrant undvika käpphästar, egna teorier och kontroversiella ämnen. Herrens uppenbarelser och hans tjänares anvisningar är tydliga på den punkten. Vi bör alla hålla i minnet president Spencer W Kimballs kraftfulla undervisning om att en lärare i evangeliet är en "gäst":

"[Han] har getts en ställning med myndighet och har fått en godkännande-stämpel på sig, och de som han undervisar har rätt att anta att han, då han utvalts och inröstats på rätt sätt, representerar kyrkan och att det han lär är godkänt av kyrkan. Hur intelligent han än är och hur många sanningar han än anser att han funnit, så har han ingen rätt att gå utanför kyrkans program."[6]

För det *fjärde* förbereder sig en lärare i evangeliet noggrant och strävar att använda de bästa medel som står till buds för att presentera de föreskrivna lektionerna. Den nya kursen "Undervisa om evangeliet" och de nya fortbildningsmötena för lärare är uppenbart avsedda att hjälpa lärarna i det arbetet.

Den *femte* grundläggande principen för evangelieundervisning som jag vill betona är Herrens befallning, som citerats tidigare, att lärare i evangeliet ska "lära mitt evangeliums grundsatser . . . som Anden leder dem . . . och om I icke mottagen Anden, skolen I icke undervisa" (L&F 42:12–14). Det är en lärares förmån och plikt att söka den nivå av lärjungeskap där hans eller hennes lärdomar får ledning och bekräftelse av Anden, snarare än att de utväljs rigoröst och i förväg arrangeras till förmån för en själv eller de egna förutsättningarna. De underbara principerna i "Evangelieundervisning och ledarskap", i den nya *Kyrkans instruktionshandbok* innefattar följande:

"Lärare och elever bör söka Anden under lektionen. Man kan lära ut viktiga sanningar, och eleverna kan delta i stimulerande diskussioner, men om inte Anden är närvarande, gör det inte något djupt intryck på själen . . .

När Anden är närvarande vid evangelieundervisning, 'så bringar den Helige Andens kraft [budskapet] till människobarnens hjärtan' (2 Nephi 33:1)."[7]

President Hinckley gav ett viktigt komplement till befallningen att undervisa genom Anden, när han gav följande uppfordran:

"Vi måste . . . få våra lärare att tala ur hjärtat snarare än ur böckerna för att ge uttryck för sin kärlek till Herren och hans dyrbara verk. På något sätt kommer det då att tända en eld i hjärtat hos dem de undervisar."[8]

Det är vårt mål: Att få kärleken till Gud och ett engagemang för Jesu Kristi evangelium att "börja brinna" i deras hjärtan som vi undervisar.

Det leder oss till den *sjätte* och sista principen som jag tänker tala om. En lärare i evangeliet är intresserad av resultatet av sin undervisning, och en sådan lärare mäter framgången av undervisning och vittnesbörd efter dess inverkan på elevernas liv.[9] En lärare i evangeliet är aldrig nöjd med att bara ge ett budskap eller hålla en predikan. En duktig lärare i evangeliet vill vara behjälplig i Herrens verk att ge sina barn evigt liv.

President Harold B Lee sade: "En

kallelse som lärare i evangeliet är ett av de ädlaste i världen. Den gode läraren kan betyda allt när det gäller att inspirera pojkar och flickor och män och kvinnor till att förändra sina liv och uppfylla sin högsta bestämmelse. Lärarens betydelse har beskrivits vackert av Daniel Webster, som sade: 'Om vi arbetar i marmor, så är det förgängligt. Om vi arbetar i mässing, kommer tiden att utplåna det. Men om vi arbetar med odödliga sinnen, om vi i dem inpräntar principer och rättfärdig gudsfruktan och kärlek till nästan, så graverar vi på dessa tavlor något som kommer att stråla genom hela evigheten.'"[10]

Jag vittnar om att detta är Guds verk och att vi är hans tjänare med det heliga ansvaret att undervisa om Jesu Kristi evangelium, det viktigaste budskapet i alla tider. Vi behöver fler lärare som lever upp till detta budskap. Jag ber att vi alla ska bli utmärkta lärare i evangeliet, i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Mitch Albom, *Tuesdays with Morrie* (1997), s 192.
2. "How to Be a Techer When Your Role as a Leader Requires You to Teach", prästadömets generalkommittés möte, 5 feb 1969; se även Jeffrey R Holland, "Det är från Gud du har kommit som lärare", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 26.
3. David O McKay, *Gospel Ideals* (1953), s 175.
4. Se i huvudsak Boyd K Packer, *Teach Ye Diligently* (1975).
5. Brev från första presidentskapet 15 september 1999.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red Edward L Kimball (1982), s 533.
7. *Kyrkans instruktionshandbok, Bok 2: Prästadömets och biorganisationernas ledare* (1998), s 300.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 619–620.
9. Se Henry B Eyring, "Kraften i att undervisa om läran", *Liahona*, juli 1999, s 85.
10. *The Teachings of Harold B. Lee*, red Clyde J Williams, (1996), s 461.

"Ingen människa är en ö"

Äldste Richard H Winkel
i de sjuttios kvorum

Nya medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga klarar sig inte på egen hand . . . De behöver oss och vi behöver dem.

Bröder och systrar! Det känns så bra att få vara här med er denna eftermiddag. När jag började förbereda mitt tal, tänkte jag en stund på att detta var första gången som jag blivit ombedd att tala i tabernaklet – och att det också skulle bli sista gången! Men det är gott att vara här med er vid detta historiska tillfälle i denna historiska byggnad.

Jag skulle vilja förflytta mig till en annan plats nu, ja, tala till er om en annan vacker plats. Kaliforniens norra kust är växtplats för världens högsta träd. En promenad genom en orörd urskog av redwoodträd kan vara en av de mest vördnadsbjudande upplevelser man kan få. Dessa träd blir ibland över 2000 år gamla och kan bli över 90 meter höga. Det högsta dokumenterade redwoodträdet var 113 meter högt. Det är högre än längden på en fotbollsplan och cirka 1/3 så högt som Salt Laketemplet. De gigantiska redwoodträden gör dvärgväxter av barrträden och lövträden där omkring – och blir således "Mount Everest bland allt levande".

"Ja, allt som kommer av jorden är skapat för att vart på sin tid gagna människan både genom att behaga ögat och glädja hjärtat,

att giva föda och kläder, att smakas och luktas och att styrka kroppen och vederkvicka själen.

Det har behagat Gud att giva allt detta åt människan, ty det har skapats för att brukas med förstånd, icke omåttligt och orättmätigt.

Människan kan icke förtörna Gud eller upptända hans vrede i större grad emot sig, än när hon icke erkänner hans hand i allt och icke åtlyder hans befallningar" (L&F 59:18–21).

Redwoodträden ute vid kusten är i sanning "kungar" i sitt rike och en härlig skapelse av vår Fader i himmelen. De tycks råda över träden runt omkring på grund av sin överväldigande höjd och majestätiska skönhet. Det finns dock en annan egenskap hos dessa imponerande jättar som sannerligen är anmärkningsvärd och ganska okänd för de flesta av oss. Trots att dessa träd blir över 90 meter höga och kan väga cirka 450 ton eller mer, har de ett mycket grunt rotsystem. Deras rötter går bara 1–2 meter ner i marken, men kan breda ut sig mer än 100

Generalauktoriteterna och medlemmarna i Tabernakelkören står vördnadsfullt medan president Hinckley går till sin plats före en konferenssession.

meter. När dessa rötter breder ut sig, sammanflätas de med sina syskonträd och även andra träd. Detta sammanflätande av rötter åstadkommer en nätverkseffekt. De flesta ingenjörer skulle säga att detta grunda rotsystem ändå inte är tillräckligt för att bevara redwoodträden oskadda och skyddade mot starka vindar och vattenströmmar. Dock är de sammanflätade rotsystemen hemligheten bakom deras styrka och lär oss en viktig läxa.

Först måste vi erkänna att dessa magnifika jättar helt enkelt inte skulle klara sig på egen hand. Om de inte var förenade med andra familjemedlemmar och hjälpsamma grannar, skulle de inte överleva.

Jag skulle vilja att ni begrundade de två första verserna i sången hämtad från John Donnes dikt:

Ingen människa är en ö.
Ingen människa står ensam.
Varje människas glädje är min glädje.
Varje människas sorg är min sorg.
Vi behöver varandra.
Så jag vill försvara
varje människa som min broder,
varje människa som min vän.

("No Man Is an Island", i *A Collection of Inspirational Verse for Latter-day Saints* [1963], s 69, sammanställd av Bryan B Gardner och Calvin T Broadhead)

Nya medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga klarar sig inte på egen hand. De kan tyckas vara starka i sig liksom redwoodträden, men de behöver oss och vi behöver dem. I en satellitsändning i februari berättade president Hinckley i ett tal om en kvinna som blev medlem i kyrkan förra året. Hon skrev:

"'Min färd in i kyrkan var unik och ganska påfrestande. Det senaste året har varit det svåraste året någonsin under mitt liv. Det har också varit det mest givande. Som ny medlem får jag nya utmaningar varje dag.'

Hon skriver vidare att när hon blev medlem i kyrkan kände hon inte något stöd från ledarna i församlingen. Hennes biskop verkade likgiltig för henne som ny medlem.

Bortstött, som hon kände sig, vände hon sig till missionspresidenten som öppnade möjligheter för henne.

Hon påstår att 'kyrkans medlemmar inte vet vad det vill säga att vara ny medlem i kyrkan. Därför är det nästan omöjligt för dem att veta hur de ska stödja oss'" (Gordon B Hinckley, "Finn lammen, föd fåren", *Liahona*, jul 1999, s 122).

Nya medlemmar behöver vår kärlek och vårt stöd. Vare sig vi är medvetna om det eller inte, sträcker de sig ut mot oss liksom rötterna från redwoodträden sträcker sig mot andra slags träd. Vi måste hjälpa och stödja dessa nya medlemmar i deras utveckling, för vi är verkligen deras bröder och systrar. Gör vi inte alla bättre ifrån oss när vi får stöd och kärlek av våra familjer och vänner? Även träd klarar sig bättre när de växer nära tillsammans i dungar. De blir högre, rakare, starkare och ger bättre virke. När ett träd växer för sig självt, får det många grenar. På dessa grenar uppstår kvistar som kan försvaga trädet och försämra dess kvalitet som virke.

Ni kanske minns att Kristus, då han organiserade sin kyrka, kallade många att verka – apostlar, profeter, patriarker, biskopar, diakoner, lärare, präster etc. Många kallades att verka i hans rike. Dessa kallelser gavs för att stärka medlemmarna, för att organisera kyrkan och välsigna Guds barn.

När Frälsaren kallade Petrus, Jakob, Johannes och andra, hade de erfarenhet då? Nej, men han sade att han skulle utbilda dem. Han skulle göra dem till människofiskare. Gjorde hans apostlar och lärjungar misstag? Naturligtvis gjorde de det, men de gavs möjligheter och de lärde sig. På samma sätt kommer våra nya bröder och systrar att lära sig och tillväxa om vi hjälper dem, ger dem kallelser och näring i Guds ord.

En av de många andra arterna under redwoodträdens grenverk är ett litet lövträd som heter *Lithocarpus densiflorus*. Det kallas också för "garvek". Garveken tillhör samma familj som de riktiga ekarna, men är lite annorlunda. Det finns miljontals träd av denna art bland de populära redwoodträden. Garveken har många goda egenskaper, men förbises nästan helt och används nästan inte alls. Vilket slöseri, vilken tragedi då man tänker på garvekens potential. Attityden hos många träkonsumenter är: *Vi klarar oss utmärkt med de gamla "säkra korten", så varför pröva något nytt?* Vi får inte förbise våra nya medlemmars potential eller underskatta deras förmåga. Tänk på att "han inbjuder dem alla att komma till sig och deltaga av hans godhet. Han förmenar ingen som kommer till honom, svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna, och han kommer ihåg folken, och alla äro jämlika för Gud, både jude och icke-jude" (2 Nephi 26:33).

Jag är tacksam för det nätverk av vänner som har gett mig näring under mitt liv, för att jag är född av goda föräldrar, för mina bröder och systrar och släktingar. Jag är särskilt tacksam för kärlek och stöd från min underbara hustru, Karen, och våra lika underbara och tillgivna barn. Jag skulle också vilja säga att jag känner mig mycket lyckligt lottad att ha haft många goda vänner under årens lopp, både i och utanför kyrkan. Jag är tacksam för att nyligen ha fått samarbeta med de enastående missionärerna i Spanien och för de underbara medlemmarna i detta land. Bröder och systrar! Jag vet att vi har en god och vis himmelsk Fader och bär vittnesbörd om hans Son, Jesus Kristus, och om dennes försoningsoffer som berör var och en av oss. Jag bär också vittnesbörd om att kyrkan leds av en stor profet i dag, ja, Gordon B Hinckley. Jag ber Herren välsigna oss alla, att vi må känna större samhörighet och bry oss om varandra, särskilt då vi går in i denna nya era av tillväxt i kyrkan, och in i detta nya, spännande millennium, och jag säger detta i Jesu Kristi namn. Amen! □

”Änglars tunga”

Äldste Robert S Wood
i de sjuttios kvorum

Vad vi säger och hur vi uppför oss förråder inte bara vårt innersta jag, utan det formar också oss själva, vår omgivning och till sist hela vårt samhälle.

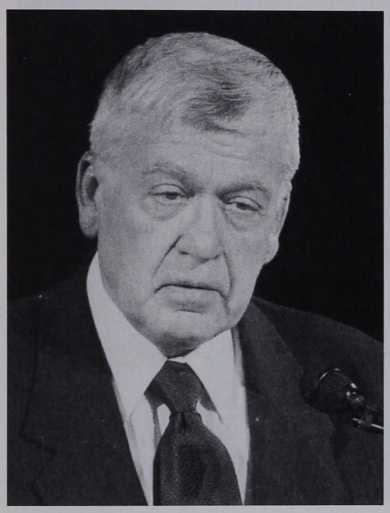

När Jesus jämförde betydelsen av något av det viktigaste som tillhör riket med forntida Israels regler för mathållning, sade han till sina lärjungar: ”Det är inte det som kommer in i munnen som gör människan oren. Men det som går ut ur munnen, det gör människan oren.

. . . Det som går ut ur munnen kommer från hjärtat, och det gör människan oren” (Matt 15:11, 18). Våra ord och yttre uttryck är inte neutrala, de både visar vilka vi är och påverkar vad vi blir.

I senare tid har Herren, genom orden i Mormons bok, åter betonat hur våra ”yttre förordningar” (Alma 25:15) förorenar eller bygger upp. Det vi säger och det vi gör skapar en atmosfär som antingen välkomnar eller är fientlig mot den Helige Anden. I 88:e kapitlet i Läran och förbunden gav Herren oss rådet att undvika ”lättfärdigt tal” och alltför mycket skratt. Han jämförde sådana uttryckssätt med hjärtats defekter – ”begärliga lustar”, ”högmod” och ”lättsinne” – vilka till sist leder till ”onda gärningar” (L&F 88:69, 121). Jag tror att ”lättfärdigt tal” syftar på ett vanvördigt och förnedrande språk, och ”lättsinne” på det som Herren kallat att leka med heliga ting (se L&F 6:12).

Å andra sidan har Herren fordrat ”glada hjärtan och anleten” (L&F 59:15). Han har bett oss att tala och handla på ett sådant sätt att vi uppbygger varandra, och har sagt att ”det som icke uppbygger är icke av Gud, utan det är mörker” (L&F 50:23). I Winter Quarters, mitt under de heligas mödosamma utvandring, befallde Herren: ”Uppbyggen varandra inbördes” (L&F 136:24). Nephi förklarade att frukten av att erhålla den Helige Anden och lyssna till Andens maningar är att vi kan tala med ”änglars tunga” (2 Nephi 32:2). På så sätt skapar vi en anda av vördnad och av uppenbarelse.

Jag råkade nyligen höra ett samtal mellan några av våra små barnbarn. Ett av dem använde sig tydligen av ordet ”*dum*”. Åttaårige Nicholas, som nyligen döptes, sade att man borde inte säga så, det var ett ”fult ord”. Det var uppenbart att mamma och pappa haft litet god inverkan. Jag vet att det funnits liknande diskussioner om andra uttryck. Nu tror kanske någon att detta är bagateller jämfört med de långt mer motbjudande och förnedrande uttrycken överallt omkring oss. Ändå skapar våra ord, både i smått och stort, en atmosfär där vi bygger upp eller bryter ner. Jag sade nyligen till en vän från New York City, att jag tyckte atmosfären i staden hade förbättrats betydligt de senaste åren och undrade varför. Han berättade att hans hustru är en av domarna i staden och dessa såg till att de små reglerna följdes, till exempel förbud mot att spotta eller gå oförsiktigt över gatan, och det fick en inverkan på viktigare saker. Således inbjuder vi med vårt dagliga tal och våra uppbyggande gärningar sanningens och rättfärdighetens ande, med vilken, sade Herren, vi kan ”jaga bort mörkret från [oss]” (L&F 50:25).

Jag kommer ihåg när jag började studera engelska på universitetet och professorn krävde att en av eleverna måste ta till ett grovt uttryck i stället för ett mildare, för att beskriva en situation. Jag blev chockad över ett uttryck som jag sällan hört och aldrig i vänskapliga sammanhang. Flera år senare vid en institution för forskarutbildning talade jag med en vän som hävdade att man borde, som han kallade det, vara ”rak”, även om det innebar att vara ohövlig och okänslig för hur andra kände sig. Tyvärr har den attityd som orsakade dessa händelser blivit mycket utbredd i samhället och vi finner den även bland de heliga. Under årens lopp har det blivit allt fler sexuella anspelningar, råa skämt, kraftuttryck och mycket störande tal, musik och gester. Mycket omkring oss är rått och ohövligt och förvränger vårt beteende och vår moraliska känsla. Samhället har inte förbättrats genom vårt ”lättfärdiga tal” och vårt ”lättsinne”. I stället har våra uttryck förgiftat våra samhällen och fördärvat våra själar.

President Spencer W Kimball varnade oss för att vara vulgära i

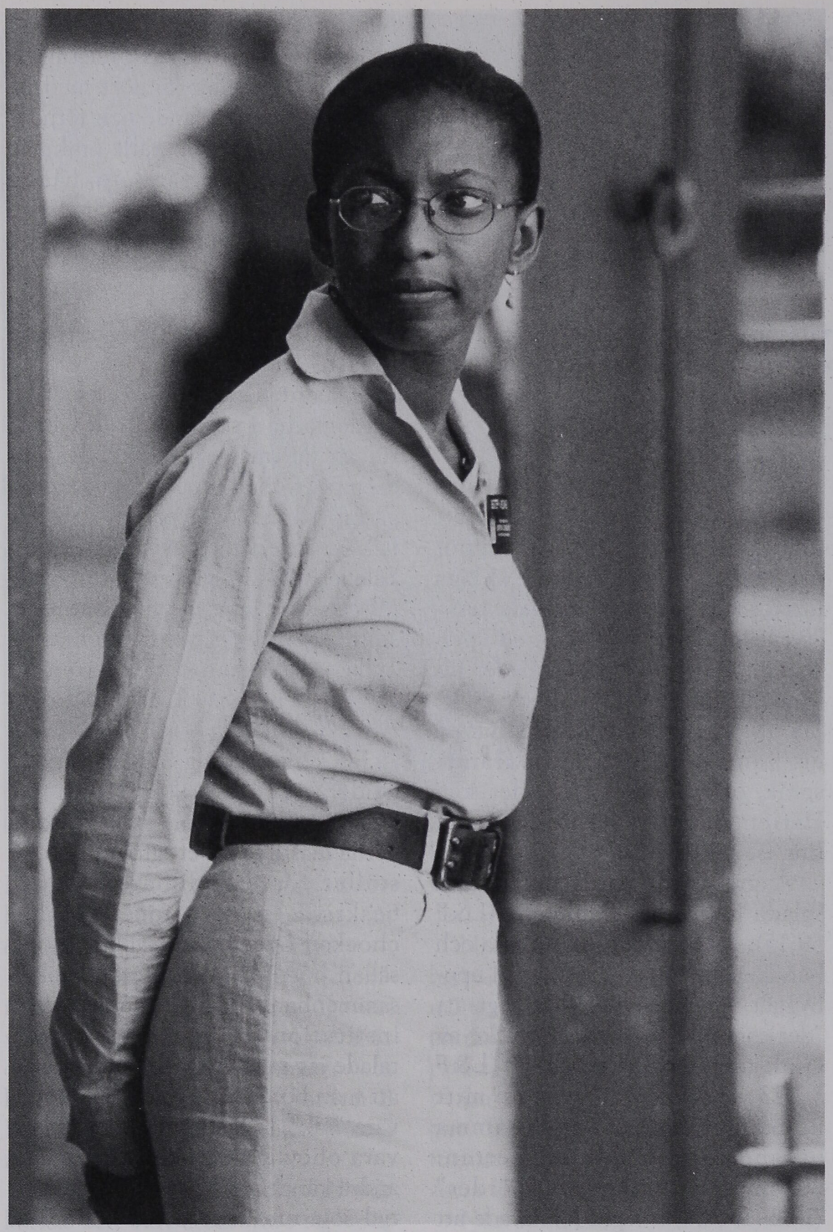

vårt tal och våra uttryck och avrådde oss speciellt från att tala lättvindigt om sex, vilket han förknippade med oanständighet. "Otuktigt tal och slippriga skämt", sade han, "utgör ännu ett faromoment. De lurar och kastar sig över alla som tar emot dem som första steget mot att smutsa sinnet och därmed själen." (*Förlåtelsens under*, s 199).

Vad vi säger och hur vi uppför oss förråder inte bara vårt innersta jag, utan det formar också oss själva, vår omgivning och till sist hela vårt samhälle. Varje dag är vi alla involverade i att skymma ljuset eller jaga bort mörkret. Vi har uppmanats att inbjuda ljuset och att vara ljuset – att helga oss och uppbygga andra.

I sitt brev redogjorde Jakob i detalj för mycket av det som behövs för att bli helig. Bland annat nämnde han att kontrollera sitt språk och tal. Ja, han sade att "den som inte felar i sitt tal, han är fullkomlig, och han kan tygla hela sin kropp" (Jak 3:2). I en liknelse om segling sade han att liksom det lilla rodret kan styra ett stort fartyg, kan också tungan fastställa vår kurs och vårt öde (se v 4). Om tungan används på fel sätt "fläckar den hela vår kropp, den sätter livshjulet i brand" (v 6). Hur, frågar han, kan det komma lovsång och förbannelse från samma mun? (se v 10).

Jag har alltid imponerats av det faktum att när Jesaja fick sitt uppdrag från Herren, klagade han över att han hade "orena läppar" och bodde bland "ett folk som har orena läppar" (Jes 6:5). Jesaja måste renas också från den synden om han skulle få framföra Herrens ord. Är det att undra på att både psalmisterna och profeterna har bönfallit Herren om att "sätta en vakt" för deras munnar och bevaka deras läppars "dörr" (Ps 141:3), för att hjälpa dem att inte synda med sin tunga? (Se Ps 39:2.)

När vi talar och handlar bör vi fråga oss huruvida våra ord och uttryck är avsedda att inbjuda himmelens krafter i vårt liv och om de inbjuder alla att komma till Kristus. Vi måste behandla heliga ting med vördnad. Vi måste avlägsna det oanständiga och det simpla, det våldsamma och hotfulla, det nedlåtande och falska från vårt tal. Som aposteln Petrus skrev: "Lev ett alltigenom heligt liv, liksom han som har kallat er är helig" (1 Pet 1:15). Ett "alltigenom heligt liv" innefattar såväl tal som uppförande. Liksom Nephi inbjuder han oss att leva så att vi kan tala med "änglars tunga".

Jag bär vittne om att Gud verkligen är helig. Han är vår Fader och vi är hans barn. Vi är hans arvingar och Kristi medarvingar till hans härlighet. Kristus har burit våra synder och besegrat döden. Han har inbjudit oss att vara som han är och vara uppbyggande i ord och gärning. Liksom Johannes tror jag att det är vår bestämmelse att "när han uppenbarar sig, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan han är" (1 Joh 3:2). I Jesu Kristi namn, amen. □

Rättfärdighet

Äldste William R Bradford
i de sjuttios kvorum

Ingen annan känsla kan ge samma glädje och lycka till en människas själ som den att veta att hon gör allt hon kan för att bli rättfärdig.

Vi lever i en tid när många män och kvinnor inte ser på sina handlingar ur moralisk aspekt och därför tror att vad de gör enbart får timliga följder. Genom detta förnekar de Gud, och de förnekar också att något antingen är rätt eller fel.

Var och en av oss har någon gång hört uttrycket: "Okej, gör på ditt sätt". Och så är levnadssättet för många här i världen.

Jag betygar för er att det finns ett bättre sätt. Det är att leva i rättfärdighet.

Ordet *rättfärdighet* är ett högst intressant och unikt ord. Det är ett övergripande ord som täcker alla Guds egenskaper. En rättfärdig människa är alltså lik Gud.

Rätt och fel existerar och är motsatser till varandra. Människans handlingar har moraliska konsekvenser. Jesu Kristi evangelium definierar för oss skillnaden mellan vad som är gott och vad som är dåligt. Det som är gott kommer från Gud. Kristus har sagt: "Det som övertygar människor att göra gott är av mig, ty det kommer icke från någon utom från mig. Jag är den som leder människorna till allt gott" (Ether 4:12).

Rättfärdighet är en sammanställning av allt som är gott. Den omfattar principerna om himmelska krafter och lagar genom vilka alla Guds ting handhas och styrs.

I rättfärdighet finns stor enkelhet. Varje gång vi står inför ett val här i livet finns en rätt eller fel väg att gå. Om vi väljer den rätta vägen får vi stöd i våra gärningar av principerna för rättfärdighet, i vilka det finns kraft från himlen. Om vi väljer fel väg och handlar enligt det valet, så finns inget himmelskt löfte eller kraft. Vi är då ensamma och kommer att misslyckas.

Denna fråga ställs: Hur kan vi veta vad som är rätt eller fel? Precis som vår himmelske Fader sände sin Son, Jesus Kristus, för att skapa denna jord och utföra och styra allt angående den, så sände han den Helige Anden för att ge Andens ljus till människor på jorden.

Andens ljus är organiserat som ett kommunikationssystem som överför sanna begrepp till Guds barns sinnen. Den Helige Anden upplyser våra sinnen och ger oss en klar insikt i sanna begrepp, om vi lyder de lagar som styr Andens inflytande. Det är på det sättet som vår himmelske Fader lär oss skilja rätt från fel. Om vi är villiga att lära oss hans vägar och följa dem, behöver vi aldrig gissa, utan vi kommer alltid att veta säkert skillnaden mellan rätt och fel.

I rättfärdighet fullbordas tro och hopp. Varje välsignelse som Gud har lovat sina barn baseras på lydnad mot hans lagar och bud. Lydnad mot hans lagar och bud är det som gör oss rättfärdiga, och vår rättfärdighet gör oss värdiga de utlovade välsignelserna.

Var och en av oss lever med sin egen situation. Det är svårigheter med hälsa, ekonomi, analfabetism, ensamhet, förtryck, övergrepp, överträdelse, att vara ensamstående och en oändlig lista av förekommande situationer. Lösningen på alla dessa utmaningar är rättfärdighet.

Där det finns olydnad till Guds lagar och bud, har han i sin godhet gett oss omvändelsens lag. Om vi följer denna förunderliga lag, kommer vi att bli förlåtna för våra överträdelser och bli mer rättfärdiga. Därför leder omvändelse oss till rättfärdighet. Många, ja faktiskt de flesta, av de svårigheter vi har under jordelivet, kan lösas med omvändelse. De kan alla bli lösta till slut genom rättfärdighet.

Det finns stor glädje och lycka i att sträva efter att leva rättfärdigt. Med enkla ord, Guds plan för sina barn är, att de kommer till denna jord och gör allt de kan för att lära sig lagar och efterleva dem. Sedan, efter allt de kan göra, är Frälsarens Jesu Kristi försoningsverk tillräckligt för att göra allt som de inte kunde göra för sig själva.

Den forntida profeten Moroni uttryckte sig på följande sätt när han slutförde sitt verk och avslutade sammandraget av uppteckningen om Guds handlande mot sitt folk, som är Mormons bok: "Ja, kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom och förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all

eder makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog, så att I genom hans nåd kunnen bliva fullkomliga i Kristus" (Moroni 10:32). Moronis sätt att säga "gör allt du kan" är: Älska Gud av all din makt, själ och styrka.

Att sträva efter att leva rättfärdigt är att försöka göra allt som vi kan i lydnad. Med detta kommer den inre friden och trösten, att när vi gör allt vi kan, kommer vår Guds plan att genomföras beträffande oss. Ingen annan känsla kan ge samma glädje och lycka till en människas själ som den att veta att hon gör allt hon kan för att bli rättfärdig.

I rättfärdighet finns säkerhet och trygghet. Med den binder vi Herren vid sitt löfte. Han har sagt: "Ty de rättfärdigas namn skola bliva inskrivna i livets bok, och jag vill giva dem en arvedel på min högra sida. Nu, mina bröder, vad haven I att invända mot detta? Jag säger eder, att även om I bestriden det, så betyder det ingenting, ty Guds ord måste uppfyllas" (Alma 5:58).

I en värld där överträdelse, korruption och terrorism gör människor rädda, var kan vi finna säkerhet och trygghet? Det finns ingen säkerhet och trygghet förutom i rättfärdighet. Det finns inget gömställe. Det finns inga väggar som utestänger den onde och hans fälttåg mot det som är gott. Det finns inget försvar mot det otrygga och okända förutom rättfärdighet. Rädsla i hjärta och sinne hos män och kvinnor kan vändas till frid endast genom att ersätta rädslan med en insikt om Guds lycksalighetsplan och vetskapen om att de gör allt de kan för att bli rättfärdiga och värdiga att få evig frälsning.

Liksom skillnaden mellan det goda och det onda blir alltmer påfallande, kommer de som utelämnar moralen i sitt handlingsätt att befinna sig i ett sådant kaos, att deras sätt att leva blir outhärdligt för dem. Då uppfylls profetiorna som säger: "Allting skall komma i uppror, och människornas hjärtan skola i sanning försmäkta, ty fruktan skall intaga alla människor" (L&F 88:91).

På den dagen kommer Guds rättfärdiga heliga att vara det enda folket med gott styrelseskick som världen kan vända sig till. Det är hos dem, och endast där, som de kommer att finna stabilitet och fasthet. De ska komma, utan att känna till de rättfärdigas lära, men det kommer att bli som det förutsagts: "Ty se, jag säger eder, att Sion skall blomstra, och Herrens härlighet skall vila därpå, och det skall bliva ett baner för folken, och från alla nationer under himmelen skola de samlas dit" (L&F 64:41–42).

Rättfärdighet är den bättre vägen. Det är slutligen den enda vägen. I rättfärdighet ligger kraften till den glädje, lycka, säkerhet och trygghet som män och kvinnor har längtat och sökt efter genom tidens alla släktled.

Det verkar vara en sådan enkel lösning, men verkligheten är den att "Satan är lös i landet och söker att bedraga folken" (L&F 52:14). Det finns en motsats. Rätt och fel existerar. Våra handlingar har moraliska konsekvenser. Det finns inget rätt sätt att göra något som är fel.

Som en som är kallad att vittna om Jesus Kristus och tillkännage hans evangelium, vädjar jag att ni inte ska dröja med att göra allt ni kan. Att ni ska anstränga er att lära er hans lagar och bud och arbeta ihärdigt för att lyda dem. Genom detta utvecklas ni så att ni blir rättfärdiga och därigenom värdiga de utlovade välsignelserna.

Jesus Kristus är ledaren för detta verk. Han är en rättfärdighetens Gud. I sin nådiga barmhärtighet har han gett oss en rättfärdig profet, och om vi följer honom gör vi det som är rätt. Att detta är ett faktum och att de ord jag talat är sanna, vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

Under generalkonferensen sitter medlemmarna i de sjuttios kvorum och ledarna för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primärföreningen på dessa platser. Lägg märke till bikupesymbolen som snidats i varannan rektangel i träpanelen. Bikupan är en pionjärsymbol för vikten av att arbeta tillsammans för kyrkans bästa.

Han lever

Äldste Richard G Scott
i de tolv apostlarnas kvorum

Jesus Kristus har gett sitt liv för att vi, också i vår svaghet, ska kunna övervinna våra misstag genom omvändelse och lydnad mot hans evangelium.

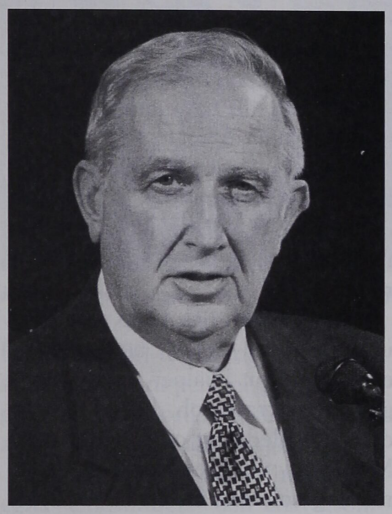

Våra hjärtan har rörts, vår fantasi har satts i rörelse och vårt beslut att leva bättre liv har stärkts som en följd av budskapen på denna konferens. Många har motiverats, liksom jag, att fatta beslut om att förbättra vårt liv, så att våra handlingar stämmer mer överens med våra mål och drömmar. Du kanske har manats till att överge någon sida av ditt nuvarande liv som försvagar dig, eller till att få ordning på en dålig vana som börjat få rotfäste, bara för att senare få otrevliga följder. Troligtvis finns det några som har bestämt sig för att omvända sig från allvarliga misstag och återgå till rättfärdighetens uppfriskande vatten. Dessa maningar till bättring kommer från Frälsaren genom den Helige Anden.

Jag vill tala om honom. Eftersom tankar på Frälsaren väcker ömma känslor hos mig, vill jag citera hans egna ord och andra profeters vittnesbörd.

För att leda oss att göra rätta val har han sagt:

"Jag vill förkunna det för ditt förstånd och hjärta genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta."[1]

"Anden skall givas eder genom trons bön."[2]

"Och nu . . . säger jag dig: Förlita dig på den Ande, som leder till att göra gott, ja, till att handla rättfärdigt, att vandra ödmjukt och att döma rätt, ty det är min Ande.

. . . Jag vill giva dig av min Ande, som skall upplysa ditt förstånd och fylla din själ med glädje.

Då skall du veta, eller därigenom lära känna allt, som du åstundar av mig, som tillhör rättfärdigheten, men du måste bedja med verklig tro, att du skall erhålla det."[3]

"Bed alltid, så skall jag utgjuta min Ande över dig, och stor skall din välsignelse bliva."[4]

Med den Helige Andens gåva kommer kraften att utveckla en oerhört känslig förmåga att göra rätta val. Bemöda dig om denna gåva. Som Herren har sagt, sker det genom ett genomgående rättfärdigt levnadssätt. När du ökar din förmåga att känna hur detta osvikliga inflytande leder dig, kommer du att undgå besvikelser, missmod och till och med tragedier.

Herren har försett dig med en ström av gudomligt inflytande i livet som kommer att leda dig enligt den individuella plan som han vill att du ska fullborda här på jorden. Sträva efter att genom Anden känna igen och noggrant följa denna vägledning som Herren har gett dig i livet. Anpassa dig till den. Välj, med glädje, att använda din fria vilja till att följa den. Överväldigas inte genom att koncentrera dig enbart på nuet, dess utmaningar, svårigheter och möjligheter. Sådana tankar får inte tilldra sig all din uppmärksamhet, så att det blir det enda du tänker på. O, vad jag skulle vilja uppmuntra dig till att i djupet av din själ inplantera kunskapen om att ditt nuvarande liv ingår i en mycket större plan som Herren har för dig. Du levde en del av det i den förjordiska tillvaron. Du var modig där och kom hit för att du ville växa och njuta av större lycka. Vad du bestämmer dig för att göra nu kommer att påverka hur väl du uppfyller den gudomliga plan han har för dig.

Jag förstår inte helt hur det sker, men denna gudomliga ström tar inte bort din fria vilja. Du kan fatta de beslut du väljer att fatta. Skulle valen vara felaktiga, finns det en väg tillbaka – omvändelse. När villkoren för omvändelse till fullo har uppfyllts ger Frälsarens försoning befrielse från rättvisans krav angående fel som begåtts. Han sade: "Jag, Herren, kan icke se på synd med den allra minsta grad av överseende.

Dock skall den, som omvänder sig och håller Herrens bud, få förlåtelse."[5]

Det är underbart enkelt och så enastående vackert. När du fortsätter att leva rättfärdigt, kommer du alltid att veta vad du ska göra. Att komma underfund med det kan ibland kräva betydande ansträngningar och förtröstan från din sida. Men du kommer att förstå vad du ska göra när du uppfyller villkoren för sådan gudomlig vägledning i ditt liv: lyda Herrens befallningar, förtrösta på hans plan och undvika allt som strider mot den. Ju närmare du lever ditt liv i enlighet med Herrens lära, desto mer kraft får

du att göra det som Anden inspirerar dig att göra.[6]

Jag föreslår att du lär dig skriftställen utantill som påverkar ditt hjärta och fyller din själ med insikt. När skriftställen används på det sätt Herren har låtit dem uppteckna, har de en inre kraft som inte överförs när de sägs med andra ord. Ibland, när det finns ett viktigt behov i mitt liv, upprepar jag i tankarna skriftställen som har gett mig kraft. Det finns en underbar tröst, ledning och kraft som strömmar till oss från skrifterna, särskilt från Herrens ord. Dessa två exempel kommer att visa det: "Därför vare edra hjärtan vid gott mod . . . ty allt kött är i mina händer. Varen lugna och veten att jag är Gud."[7]

"Guds verk, planer och avsikter äro aldrig förgäves, ej heller kunna de omintetgöras.

Ty Gud vandrar ej på krokiga stigar, ej heller viker han åt höger eller vänster, ej heller sviker han vad han sagt; därför äro hans stigar raka och hans bana ett evigt kretslopp.

Kom ihåg, kom ihåg, att det icke är Guds verk utan människoverk, som omintetgöras."[8]

David fröjdade sig:

"Herren är min herde, mig skall inget fattas,

han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till vatten där jag finner ro,

han vederkvicker min själ, han leder mig på rätta vägar, för sitt namns skull.

Om jag än vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag inget ont, ty du är med mig, din käpp och stav, de tröstar mig.

Du bereder för mig ett bord i mina ovänners åsyn, du smörjer mitt huvud med olja och låter min bägare flöda över.

Godhet endast och nåd skall följa mig i alla mina livsdagar, och jag skall åter få bo i Herrens hus, evinnerligen.[9]

Ibland kanske du känner för att klaga hos Herren för att du fått svårigheter i livet som du själv inte har varit orsak till. Jakob lärde oss: "Söken ej efter att giva Herren råd utan tagen emot råd av hans hand. Ty se, I veten själva, att han råder med visdom, rättvisa och stor barmhärtighet över alla sina verk."[10]

Gud vet vad som är bäst för oss. Fastän vi kanske inte förstår varför vi måste uppleva vissa saker just nu kommer vi, när tiden är lämplig för honom, att veta det och vara tacksamma.

Han har lovat att hjälpa oss med våra bördor: "Jag vill . . . lätta bördorna på edra skuldror, så att I ej ens skolen känna dem tynga edra ryggar . . . att I mån veta med visshet att jag, Herren Gud, besöker mitt folk i deras lidanden."[11]

Vi har fått rådet: "Kasta din börda på Herren, han skall uppehålla dig."[12] Jag har blivit mycket välsignad när jag lagt ner en besvärlig sak vid hans fötter en tid. När jag tagit upp den igen har den varit lättare och mer hanterlig.

Alla lärdomar i skrifterna kan gagna oss, även om de gavs till en särskild person. Ty Gud har upprepade gånger sagt: "Vad jag säger till en, det säger jag till alla."[13]

Emma Smith blev befalld: "Förbliv i ödmjukhetens anda och tag dig i akt för högmod . . . Håll alltid mina bud så skall du få rättfärdighetens krona."[14]

Herren tillägger sedan: "Detta är min röst till alla."[15]

Denna lära bekräftas av Nephi som skrev: "Jag tillämpade nämligen all helig skrift på oss, så att den måtte vara oss till nytta och lärdom.[16]

I denna anda har Frälsaren sagt: "I haven fått befallning att bedja Gud om allt, vilken giver villigt. Jag vill, att I skolen göra så som Anden vittnar för eder, och det i all hjärtats helighet, så att I vandren i upprikthet för mig och övervägen ändamålet med eder frälsning, görande allt med bön och tacksägelse."[17]

"Vänden alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke.

Skåden såren i min sida och märkena efter spikarna i mina händer och fötter. Varen trofasta. Hållen mina bud, så skolen I ärva himmelriket."[18]

Joseph Smith fick hjälp att utföra uppgifter som låg helt bortom hans egen förmåga. Hjälpen kom genom gudomlig kraft och ibland genom direkt vägledning och ingripande. Men ofta var det Andens stilla maning och den åtföljande hjälpen som kom tack vare hans lydnad, hans tro på Mästaren och hans orubbliga beslutsamhet att lyda Herrens befallningar. Varför hade

President Gordon B Hinckley i samtal med äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum.

Människor umgås med varandra på tempelområdet mellan konferenssessionerna.

han en sådan framgång? En del av svaret ges i hans personliga tillkännagivande: "Jag gjorde det till min regel att *när Herren befaller, gör jag det*."[19]

Jag vittnar om att vi inom våra egna verksamhets- och ansvarsområden kommer att få samma hjälp från Herren. När vi behöver och förtjänar det kan vi få gudomlig inspiration till att veta vad vi ska göra och, när så behövs, kraften eller förmågan till att göra det.[20] Joseph Smith lärde sig hur man fullkomnar förmågan att följa Herrens vägledning genom inövad, personlig disciplin. Han lät inte sina egna önskningar, sin egen bekvämlighet eller människors övertalningar hindra denna foglighet, medan han växte och undervisades av Herren i hur han skulle utföra de uppgifter som ålades honom. Låt oss följa hans exempel.

Berika ditt liv med det vackra omkring dig. Det finns ett sådant överflöd av det: den praktfulla gryningen som välkomnar en ny dag, de många grenarna på en gran som smyckats av guldgula medaljonger från aspen bredvid, skimrande vågrörelser i en sjö bland bergen som solens strålar omvandlat, en dämpad stillhet i en skogsglänta som badar i månsken, livsglädjen hos ett barn som leker och kärleken i hans mors ögon. "Fröjden eder alltid och varen tacksamma i allt."[21] "Den som mottager allt med tacksamhet skall bliva härliggjord, och jordens goda skall tillfalla honom hundrafalt, ja, mera."[22]

Uttryck din tacksamhet för varje välsignelse ty "människan kan icke förtörna Gud eller upptända hans vrede i större grad emot sig, än när hon icke erkänner hans hand i allt och icke åtlyder hans befallningar."[23]

Om en liten stund kommer president Hinckley att ge det avslutande budskapet under denna konferens. Jag älskar honom. Tack vare hans ödmjukhet och outtröttliga ansträngningar har Herren stärkt hans extraordinära naturliga förmågor för att välsigna miljontals människor över hela världen. Låt oss följa hans inspirerade råd. Han har burit vittne om att han inte är kyrkans överhuvud. Det överhuvudet är vår Herre och Mästare, Jesus Kristus, Återlösaren.

Han leder den. Han har gett sitt liv för att vi, också i vår svaghet, ska kunna övervinna våra misstag genom omvändelse och lydnad mot hans evangelium. O, vilket gynnat folk vi är som har detta ljus, denna kunskap, dessa möjligheter till lycka på jorden och i hela evigheten. Må vi förplikta oss att dela med oss av kunskapen om detta storslagna verk, personligen eller genom missionärerna, till våra vänner och grannar så att de kan förena sig med Guds rike på jorden och erhålla de fulländade, eviga välsignelser som står till deras förfogande.

Min kära vän, om det finns behov i ditt liv av att du omvänder dig, gör det – nu.

Om du har gått vilse och fastnat i nätet av världsliga ting, kom tillbaka. Vi älskar dig. Vi behöver dig. Vi ska hjälpa dig.

Låt mig som avslutning citera från Almas vittnesbörd som om det vore mitt eget, för jag har samma övertygelse:

"Jag talar med hela min själs kraft . . .

Ty jag är kallad att tala på detta sätt, enligt Guds heliga orden, som är i Kristus Jesus. Ja, jag har fått befallning att stå och vittna . . .

att jag förvisso vet, att de ting om vilka jag talat äro sanna . . .

Jag säger eder, att Guds helige Ande har kungjort dem för mig . . . Jag har fastat och bett . . . att jag själv måtte få kunskap om dessa sanningar, och nu vet jag för min egen del, att de äro sanna, ty Herren Gud har uppenbarat dem för mig genom sin Helige Ande."[24]

Som en av hans apostlar, bemyndigad att bära vittne om honom, vittnar jag högtidligt om att jag vet att Frälsaren lever, att han är en uppstånden, förhärligad person med fullkomlig kärlek. Jag vittnar om att han gav sitt liv så att vi kan leva hos honom för evigt. Han är vårt hopp, vår Medlare, vår Återlösare. Jag vet att han lever. Jag vet att han älskar dig och att han ska hjälpa dig att få uppleva glädje och lycka när du lever värdig den hjälpen. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. L&F 8:2; se även v 3.
2. L&F 42:14.
3. L&F 11:12–14.
4. L&F 19:38.
5. L&F 1:31–32.
6. Se L&F 43:15–16.
7. L&F 101:16.
8. L&F 3:1–3.
9. Ps 23.
10. MB Jakob 4:10.
11. Mosiah 24:14.
12. Ps 55:23.
13. L&F 61:18; 82:5; 92:1; 93:49.
14. L&F 25:14–15.
15. L&F 25:16.
16. 1 Nephi 19:23.
17. L&F 46:7.
18. L&F 6:36–37.
19. *History of the Church*, 2:170.
20. Se L&F 42:15–16.
21. L&F 98:1; se 1 Tess 5:16.
22. L&F 78:19.
23. L&F 59:21.
24. Alma 5:43–46.

Farväl till detta gamla, underbara tabernakel

President Gordon B Hinckley

Herrens ande har varit i detta tabernakel. Det är heligt för oss. Vi hoppas, vi ser fram emot, vi ber att det nya konferenscentret också ska utstråla samma ande.

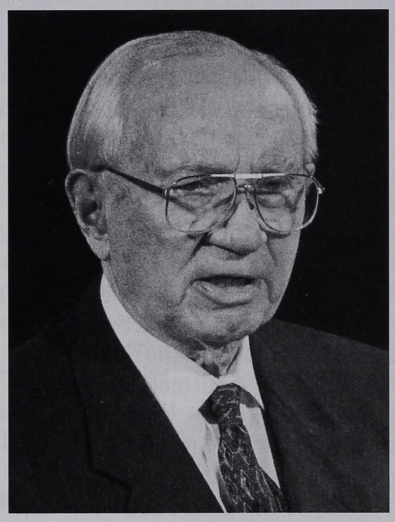

Mina bröder och systrar! Då vi avslutar denna underbara konferens är vi fyllda av starka känslor. Om allt går som planerat är detta sista gången vi samlas till generalkonferens i detta tabernakel. I 132 år har våra konferenser, med få undantag, kanhända ett halvt dussin, hållits här.

Detta tabernakel påbörjades 1863 och användes första gången vid oktoberkonferensen 1867. Det fanns då ingen läktare i byggnaden. Den byggdes till aprilkonferensen 1870.

Vilken fantastisk och underbar byggnad tabernaklet har varit. Men det har blivit för litet för våra behov. När det byggdes var det ett enormt projekt. Det byggdes för att inrymma alla som önskade närvara vid en konferens. Det ersatte det gamla tabernaklet, som hade byggts söder om denna plats och som rymde cirka 2.500 personer.

Vi hedrar president Brigham Young för hans djärvhet att påbörja uppförandet av denna unika och fantastiska byggnad då detta fortfarande var ett nybyggarområde. Planen för byggnaden var originell. De som skulle bygga den kände inte till någonting liknande.

Dessa stora sandstenspelare upprestes först så att de bildade en oval, cirka 76 meter från öst till väst. På dessa pelare uppfördes en fackverkskonstruktion. Spännvidden var i de flesta fall cirka 45 meter. Det fanns inga invändiga stödpelare. Domedagsprofeterna förutsade att när de invändiga byggnadsställningarna togs bort skulle taket rasa samman. Takkonstruktionen var nästan tre meter tjock. Den gjordes av ett fackverk i trä som fästes med träplugg. Runt detta virades grönt råläder som när det torkade spände träpluggarna än hårdare.

Sedan lades takskivor ovanpå. Dessa täcktes av takspån. Invändigt spikade man ribbor på väggarna och

putsade med kalkmurbruk, och hår från boskap blandades i putsen för att göra den stark.

Byggnadsställningarna togs bort och taket förblev starkt. Det har det varit i ett och ett tredjedels sekel, även om takspånen ersattes med aluminium för ett antal år sedan.

Tabernaklet har fyllt denna kyrkas och detta samhälles behov under alla dessa år. Kyrkans generalkonferenser har hållits här. Profeternas röster har hörts från detta podium. Lagen och vittnesbördet har citerats och förkunnats. Talrika andra kyrkans möten har hållits här. I denna magnifika gamla byggnad har begravningsgudstjänster för älskade ledare hållits. Presidenter för nationen och andra framstående män har talat från den plats där jag nu står. Tabernakelkören har hållit till här ända sedan byggnaden färdigställdes. På senare tid har även Mormon Youth Chorus and Symphony hållit till här. Det här var första stället som Utah Symphony höll till på. Händels *Messias* har framförts här under många, många år. Oräkneliga konserter av olika slag, en mängd musikensembler och många framstående solister har alla underhållit åhörarskaror i denna fantastiska och unika sal.

Vilken fantastisk och användbar byggnad det har varit. Vilka stora syften den har tjänat. Jag känner inte till någon liknande byggnad i hela världen.

Det är sant att vi med elektroniska hjälpmedel kan sända TV-inspelningar varthelst vi önskar bli hörda. Men att titta på en TV-skärm är inte detsamma som att vara i salen tillsammans med talarna och sångarna.

Det nya samlingshuset, som vi uppför i kvarteret här intill och som vi kallat konferenscentret, kommer att rymma 21.000 personer, och med dess angränsande sal 22.000, närmare 3 gånger så många som i detta tabernakel. Jag vet inte om vi kommer att fylla den, men jag vet att vi har talat till mycket större församlingar av sista dagars heliga. I Santiago i Chile talade vi till exempel till 57.000 på en stor fotbollsstadion; i Buenos Aires i Argentina till 50.000; i Manila på Filippinerna på en stor amfiteater talade vi till 35.000 samlade under ett tak.

Detta tabernakel kommer att fortsätta att användas till en mängd olika ändamål. Det förväntas att tabernakelkören fortsätter med sin utsändning varje vecka här. Denna byggnad kommer att fortsätta att användas till olika sammankomster i kyrkan och för allmänheten och tjäna en mängd olika syften.

Det kommer att ta ett tag att vänja sig vid den nya samlingslokalen. Men den kommer att bli angenämare. Den kommer att ha luftkonditionering. Sittplatserna kommer att vara bekvämare än dessa hårda träbänkar. Det jag fruktar är att alltför många kommer att somna. Den har inte samma formgivning som detta tabernakel, men den är också unik och underbar. Den representerar det allra senaste när det gäller arkitektur och ingenjörskonst. Det kommer att bli bättre parkeringsmöjligheter.

Tabernaklets interiör efter en konferenssession.

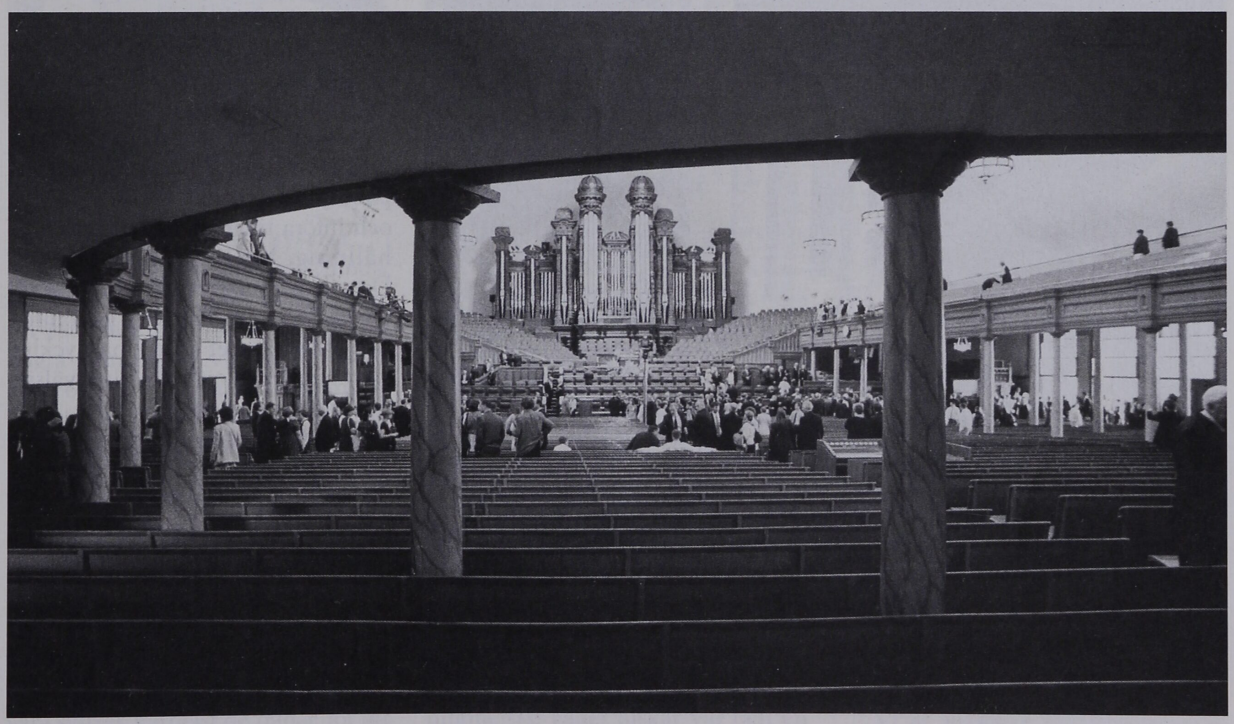

Vi räknar med att vi nästkommande april kommer att mötas i ett nytt samlingshus då vi inleder ett nytt århundrade och ett nytt årtusende. Byggnaden kanske inte är helt klar då. Orgeln kommer förmodligen inte att vara klar. Det kommer att finnas andra byggnadsdetaljer som behöver tas om hand. Byggnaden kommer förmodligen att invigas om ett år från denna konferens.

Det är en mycket stor och i sanning magnifik byggnad, formgiven och uppförd för att motstå jordbävningar. Den är uppförd i armerad betong försedd med en prydlig granitfasad. Denna granit är samma sten som användes vid byggandet av Salt Lake-templet, med de skönhetsfläckar som finns på båda byggnaderna.

Så när det gäller generalkonferenser säger vi adjö till en gammal och underbar vän. Vi hoppas att den kommer att finnas kvar och att den kommer att vara till nytta under lång tid framöver. Det är ett djärvt steg vi tar. Men denna djärvhet är i harmoni med den enorma satsning kyrkan gör för att nå ut till hela världen.

Vi har ingen önskan att överglänsa Brigham Young eller hans arkitekter – William H Folsom, Henry Grow och Truman O Angell. Vi önskar bara bygga på den enorma grund som president Young lade då han inledde detta förunderliga arbete här i dalarna i väst.

Tabernaklets balkong under en konferenssession.

När vi i dag stänger portarna till detta tabernakel och ser fram emot öppnandet av portarna till det nya konferenscentret nästkommande april, gör vi det med kärlek, med uppskattning, med respekt, med vördnad – ja, med tillgivenhet – för denna byggnad och för dem som har gått före oss, som byggde så ordentligt och vars hantverk har varit till nytta så länge.

En byggnad får sin egen personlighet. Herrens ande har varit i denna byggnad. Den är helig för oss. Vi hoppas, vi ser fram emot, vi ber att den nya byggnaden också ska utstråla samma ande.

Nu lämnar jag med ord som har talats så ofta från denna fantastiska samlingssal – mitt vittnesbörd, min välsignelse och min kärlek, till er mina kära bröder och systrar i detta underbara verk. Detta verk är sant. Ni vet det, liksom jag vet det. Det är Guds verk. Ni vet det också. Det är Jesu Kristi återställda evangelium. Det är vägen till lycka, planen för frid och rättfärdighet.

Gud vår evige Fader lever. Hans Son, vår Återlösare, den uppståndne Frälsaren för världen, lever. De visade sig för den unge Joseph för att skingra slöjorna genom att påbörja ett stort återställelseverk och införa tidernas fullbordans hushållning. Mormons bok är sann. Den talar som en röst ur jorden till vittnesbörd om Herrens gudomlighet. Prästadömet med sina nycklar, sin myndighet och alla sina välsignelser finns på jorden.

Vi delar dessa underbara gåvor. Så vi säger, som till en gammal vän, farväl. Må Guds välsignelser vila över detta heliga och underbara samlingshus. Och må vi, liksom de som ofta har kommit hit för att ta del av Anden som känns här, leva värdiga titeln sista dagars heliga, ber jag ödmjukt i Herren Jesu Kristi namn. Amen! □

Hjälpföreningens allmänna möte
25 september 1999

Jubla och gläd er, ni Sions döttrar!

Mary Ellen Smoot
Hjälpföreningens generalpresident

Kvinnor över hela världen kommer att dras till kyrkan då vi fullkomnar våra liv och lever efter grundläggande sanningar för att visa vägen för andra.

Mina kära systrar i Hjälpföreningen! Ödmjuk står jag inför er idag med en tacksamhet som inte känner några gränser. Jag vittnar för er att Herrens ande under de gångna månaderna har vilat över kyrkans organisationer. Vi har känt hans ledning och påverkan i arbetet med mina mycket duktiga rådgivare, våra hängivna rådgivande i prästadömet, kommittémedlemmarna och vår trofasta personal, när vi enträget bett om vägledning i vårt arbete att föra verket framåt. Vi har flitigt studerat och utvärderat hur vi kan inspirera våra systrar, varhelst de tjänar, för att kunna avgöra hur var och en av oss kan fånga visionen av de storslagna möjligheterna i Hjälpföreningens organisation.

Jag ber att den Helige Anden ska välsigna er med en större vision av vem ni är, varför ni är här och vilka unika gåvor ni har som ni kan föra med er till Hjälpföreningen. Det är min förhoppning att när ni begrundar den vägledning ni får ikväll från första presidentskapet och ert generalpresidentskap för Hjälpföreningen, ni då får ett vittnesbörd om att denna vägledning förvisso kommer från Herren. Detta är en enormt viktig stund, av stor betydelse i vår förberedelse för framtiden.

I Sakarja 2:10-11 läser vi: ”Jubla och gläd dig, du dotter Sion, ty se, jag kommer för att ta min boning i dig, säger Herren.

Och då skall många hednafolk sluta sig till Herren och bli mitt folk. Ja, jag skall ta min boning i dig, och du skall förstå att Herren Sebaot har sänt mig till dig.”

Vi samlas tillsammans som systrar i en världsomfattande kyrka och vi gläds över de välsignelser som evangeliet ger oss. Vi har verkligen anledning att idag upplyfta våra hjärtan. Först och främst gläder vi oss över vår kunskap om att vår himmelske Fader älskar var och en av oss. Vi gläds över våra vittnesbörd om Jesus Kristus och hans försoningsoffer. Vi gläds över evangeliets återställelse och det väldiga arbete som utfördes av profeten Joseph Smith. Vi gläds över att vi lever i en tid när en levande profet, president Gordon B Hinckley, frimodigt driver Herrens mäktiga verk framåt. Vi gläds över det antal tempel som byggs, genombrottet i datortekniken för släktforskning och den stora ivern att tjäna. Vi gläds över antalet missionärer som sänds till jordens alla länder för att insamla dem som är uppriktiga i sitt hjärta. Vi gläds över vårt eget liv och möjligheten vi alla fått att vara delaktiga i Guds stora lycksalighetsplan. Vi gläds över Hjälpföreningens organisation, och vi vet att kvinnor över hela världen kommer att dras till kyrkan då vi fullkomnar våra liv och lever efter grundläggande sanningar för att visa vägen för andra.

Genom Wordsworths ord påminns vi:

Vår födelse till jordelivets rike
är blott en sömn, av glömska
skymd,
vår själ, en stjärnas like,
har lyst i en annan rymd.
Ehuru fattigt lottade,
dock ej fullkomligt blottade –
med skimmerspår av en förlorad
skrud,
så komma vi från Gud.
(”Vinkar om odödlighet”, William Wordsworth)

Under de gångna två och ett halvt åren som vi tjänat i Hjälpföreningens generalpresidentskap, har vi varit medvetna om att människorna ute i världen är nyfikna på Hjälpföreningen.

För att försöka besvara frågorna som kommer från människor utanför kyrkan och för att påminna oss själva om kvinnornas stora välsignelser, presenterar vi, som Hjälpföreningens generalpresidentskap, följande:

Vi är älskade andliga döttrar

till Gud, och vårt liv har betydelse, ändamål och inriktning.

Som ett världsomfattande systerskap är vi förenade i vår hängivenhet till Jesus Kristus, vår Frälsare och vårt Föredöme.
Vi är kvinnor med tro, dygd, visioner och kristlig kärlek som:
Stärker vårt vittnesbörd om Jesus Kristus genom bön och skriftstudier.
Söker andlig styrka genom att följa den Helige Andens maningar.
Ägnar oss åt att stärka äktenskap, familjer och hem.
Finner upphöjdhet i moderskap och glädje i kvinnlighet.
Finner glädje i tjänande och goda gärningar.
Älskar att leva och att lära.
Står för sanning och rättfärdighet.
Stöder prästadömet som Guds myndighet på jorden.
Gläder oss åt templets välsignelser, förstår vår gudomliga bestämmelse och strävar mot upphöjelse.

Vi, som ett presidentskap, gläder oss över detta tillkännagivande, godkänt och bekräftat av första presidentskapet och de tolvs kvorum, vilket klart visar vilka attityder och gärningar som leder oss tillbaka till vår himmelske Faders närhet. När vi var och en tillämpar dessa lärdomar, kommer vi, som fader Lehi hoppades, att nå livets träd. I Första Nephi 8:12 läser vi: "När jag åt av frukten, fyllde den min själ med mycket stor glädje. Jag önskade fördenskull, att min familj även skulle äta därav, ty jag visste, att den var mera åtråvärd än all annan frukt."

Vi, precis som fader Lehi, hoppas att vi, när vi tar oss fram på livets väg, ska få äta av frukten som finns i Jesu Kristi evangelium på ett personligt sätt och få uppleva glädje som ska fylla våra själar med större tro, hopp och kärlek. Låt oss tillsammans undersöka några av dessa egenskaper och se hur de kan påverka vårt liv.

Som ett världsomfattande systerskap är vi förenade i vår hängivenhet till Jesus Kristus, vår Frälsare och vårt Föredöme.

Vi förkunnar för världen att det inte är av en tillfällighet som vi har omfattat Jesu Kristi evangelium – evangeliet är sant! Denna stora plan, om den begrundas, ger perspektiv på det här livet.

Vi vet att vi har funnits och alltid kommer att finnas. Vi vet att vi har sänts till jorden för att få erfarenheter och prövas. Besluten vi fattar är avgörande för om vi ska uppnå evigt liv och upphöjelse. Vi vet att detta jordeliv är viktigt, och denna kunskap ger mening, ändamål och vägledning i våra liv. Slutligen kommer vi alla att önska lära oss läxorna väl och återvända hem till vår kärleksfulle himmelske Fader.

Vi erkänner Frälsaren som vår himmelske Faders enfödde Son. Vi vet att genom honom kommer vi att återlösas och uppstå. Därför "tala vi om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus" (2 Nephi 25:26).

Vi har tro, dygd, visioner och kristlig kärlek.

När vi besöker er i er del av världen, ser vi många systrar i Hjälpföreningen hålla fast vid ledstången. Vi håller fast vid tron när livets stormar rasar, och vi väljer att hålla oss rena och obefläckade när frestelserna kommer.

Vi ser kärlekens källa springa fram ur hjärtat hos varje syster som söker "Kristi rena kärlek" (Moroni 7:47).

Vi ägnar oss åt att stärka äktenskap, familjer och hem, och finner upphöjdhet i moderskap och glädje i kvinnlighet.

Vi inser att det är hemmet som är den grundläggande enheten, skapad av Gud för att vi ska tjäna varandra och lära oss av varandra. Genom denna insikt växer ett åtagande fram att prioritera tiden med familjen, och att granska sitt inre i föresatsen att bli en bättre livskamrat. Sådana reflexioner påverkar oss att handla vänligt, kärleksfullt och förlåtande mot vår make. Vi ser systrar som verkligen önskar att deras barn ska äta av evangeliets frukt genom att gå på mission och gifta sig i templet. De tar sig därför tid att hålla meningsfulla hemaftnar, ha skriftstudier med familjen och familjebön, och regelbundet gå till templet. Tillkännagivandet kommer att bli en ständig påminnelse om att vi ska inrikta oss på våra viktigaste ansvar.

Men inte alla kvinnor har fött de barn de är som en mor för.

President Joseph F Smith blev föräldralös när han bara var 13 år. Han sändes senare på mission till Hawaiiöarna. På ön Molokai fick han en febersjukdom och låg svårt sjuk i tre månader. En underbar hawaiisk kvinna tog hem honom och vårdade honom lika kärleksfullt som om han varit hennes egen son.

Många år senare besökte president Smith öarna som president för kyrkan. Charles Nibley beskrev händelsen i ömma ordalag:

"Det var underbart att se den djupa kärlek och den enorma tillgivenhet som dessa människor visade honom. Mitt i allt detta lade jag

märke till en fattig, blind kvinna, nittio år gammal och böjd av ålder, som leddes in. Hon hade några vackra bananer i handen. Det var hennes allt – hennes offergåva. Hon ropade: 'Josepha, Josepha.' Genast då han såg henne sprang han fram till henne, slöt henne i sina armar, kramade henne och kysste henne . . . han klappade henne på huvudet och sade: 'Mamma, mamma, min kära mamma.'

Och med tårarna strömmande utefter kinderna vände han sig mot mig och sade: 'Charlie, hon skötte mig då jag var en gosse, sjuk och utan någon som kunde vårda mig. Hon tog hand om mig och var som en mor för mig'" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s xvi, 192).

Vi kan alla sträcka ut armarna i kärlek till andra och ge de gåvor av medkänsla och ömhet som bara kan komma från en kvinnas hjärta.

Vi finner glädje i tjänande och goda gärningar.

För flera veckar sedan hade vi en tornado här i Salt Lake City som lämnade efter sig förstörelse och ödeläggelse. På morgonen dagen därpå hade en hjälpföreningspresident för en stav, som själv hade fått sitt hem allvarligt skadat, en rapport färdig som innehöll information till hennes prästadömsledare för kommande besök samt värdering.

Att hjälpa till med läs- och skrivkunnighet är ett annat sätt att bistå andra och förändra deras liv för alltid. En utbildningsrådgivare såg möjligheterna. Hon inbjöd två vänner och de gick tillsammans en kurs där de lärde sig undervisa i engelska som andra språk. De undervisar nu en underbar familj på tretton personer från Kosovo i engelska. Läs- och skrivkunnighet har varit till välsignelse för både lärarna och eleverna.

Vi står för sanning och rättfärdighet.

Vi säger vår mening för att stoppa den stigande floden av smuts och fördärv som hemsöker samhället. Systrar som kan skilja rätt från fel står beslutsamt på Herrens sida, fattar beslut som skiljer dem från resten av världen när de noggrant övervakar vilka televisionsprogram familjen ser på, klär sig anständigt och avstår från att se filmer som förhärligar våld och omoraliskt uppförande.

Vi stöder prästadömet som Guds myndighet på jorden.

Vi ser systrar i denna stora kyrka som erkänner de välsignelser som det återupprättade prästadömet medför. Vi gläder oss för varje spädbarn som välsignas och varje barn som döps, när vi tar del av sakramentet, när vi avskiljs till ämbeten i kyrkan och när vi ser våra makar ge en faders välsignelse. Vi är tacksamma för prästadömets välsignelser som lyser upp vår väg och ger oss ledning och hopp. Vi gläder oss över och stöder värdiga prästadömsbärare.

Vi gläder oss åt templets välsignelser, förstår vår gudomliga bestämmelse och strävar mot upphöjelse.

Vi ser systrar som gläds åt templets välsignelser. Systrar som strävar efter att ingå och hålla sina förbund, som utför tempelarbete för sina döda släktingar, och som,

medan de gör detta, finner att deras egna bördor blivit lättare och att deras förmåga att motstå frestelser blivit stärkt, Guds döttrar som förstår sin gudomliga bestämmelse, som fångar visionen av sina möjligheter och som koncentrerar sig på att övervinna sina svagheter.

Vi vittnar om att var och en av oss har en viktig uppgift, ja, en helig mission att utföra som en dotter i Sion. Vi står inför en ny dag, gryningen till en ny tidsålder. Det är vår tid, och det är vår bestämmelse att glädjas när vi fyller jorden med större godhet och vänlighet, större kärlek och medlidande, större sympati och medkänsla än som någonsin funnits. Det är dags att överlämna oss till Mästaren och låta honom leda oss in på fruktbara fält där vi kan berika en värld fylld med mörker och bedrövelse. Var och en av oss, oavsett vilka vi är, oavsett var vi tjänar, måste stå upp och göra allt vi kan av varje tillfälle som kommer. Vi måste följa råden som Herren och hans tjänare ger och göra våra hem till hus för bön och tillflykter för trygghet och säkerhet. Vi kan och måste fördjupa vår tro genom att öka vår lydnad och våra uppoffringar. I denna personliga utveckling kommer under att ske. Hjälpföreningen kommer att börja växa och nå ut till de miljontals människor som är i nöd. Den kommer att fortsätta att vara en organisation som ger hjälp och glädje. Detta kommer att ske en syster i taget. Vi kommer att förena oss i vår rättfärdighet och förvisso äta av frukten på livets träd tillsammans. Frukten av vårt arbete kan bota världen, och, systrar, genom det arbetet kan också vi bli helade!

Det är min ödmjuka bön att var och en av oss lämnar det här mötet beslutsam att helga sitt liv åt Kristus. Jag lovar er att när ni gör det, kommer ni att ha all anledning att glädjas, ty Herren "skall ta sin boning i dig" (Sak 2:11). Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. □

Att berika hemmet, familjen och sig själv

Virginia U Jensen
första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vi är angelägna om att varje syster ska förvärva andlig styrka och uppnå färdigheter som har avgörande betydelse för hur hon hanterar de utmaningar som väntar henne.

När Hjälpföreningen fyllde 50 år den 17 mars 1892 samladesdes systrarna i både grenar, församlingar och stavar överallt i kyrkan och här i tabernaklet i Salt Lake City för att samtidigt uppsända en bön. Joseph F Smith, som då var rådgivare till president Wilford Woodruff, uppsände bönen som innehöll bland annat dessa ord: "Välsigna . . . medlemmarna i Hjälpföreningen över hela jorden . . . Må du vara med dem med din Ande och välsigna dem, så att deras hjärtan gläds inför dig" (Hjälpföreningens generalkommittés protokoll 17 mars 1892, Historiska avdelningens arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 233–234).

Mer än hundra år senare samlas vi som systrar i kväll i avsikt att glädjas. Mitt hjärta är fyllt av glädje och tacksamhet över den stora välsignelse ni och jag har fått genom vårt medlemskap i denna underbara kyrka och vår kunskap om den frälsningsplan som vår himmelske Fader gjort upp. Jag gläder mig över de underbara välsignelser vi får när vi lär oss och utvecklas genom kyrkans program. I kväll gläder jag mig särskilt över Hjälpföreningens program. Jag glädjer mig över vad de betytt för oss i det förflutna, och vad de kommer att hjälpa oss att åstadkomma i framtiden.

President Joseph F Smith rekommenderade Hjälpföreningen för vår egen skull, när han sade att den var "gudomligt grundad, gudomligt bemyndigad, gudomligt instiftad [och] gudomligt förordnad av Gud" (protokoll 17 mars 1914, s 54).

Äldste Ezra Taft Benson påminde oss: "Kyrkan upprättades i hög grad för att hjälpa familjen, och långt efter det att kyrkan har utfört sin uppgift, kommer [familjen] att fortsätta finnas till" ("Strengthening the Family", *Improvement Era*, dec 1970, s 46).

Jag skulle vilja tala om att bygga hem där var och en av oss – vare sig vi är gifta eller ensamstående, unga eller gamla – kan växa som individer och bäst utveckla våra inneboende möjligheter. Hem där familjemedlemmarna kan lära allt de behöver veta för att följa frälsningsplanen,

som är vår himmelske Faders plan för att var och en av oss ska kunna finna vår väg tillbaka till honom och till vårt himmelska hem, när denna prövningstid i dödligheten är slut.

Jag instämmer med president David O McKay som sade: "Av hela mitt hjärta tror jag . . . att bästa platsen att förbereda sig för evigt liv är hemmet" ("Blueprint for Family Living", *Improvement Era*, apr 1963, s 252).

Men skrifterna gör oss uppmärksamma på att det måste finnas en motsats till allt (2 Nephi 2:11). President Boyd K Packer säger att "Det yttersta syftet för motståndaren . . . är att störa, splittra och förgöra hemmet och familjen" ("Fadern och familjen", *Nordstjärnan*, juli 1994, s 19).

I våras byggde två olika fågelpar bo i min trädgård. En liten sparv valde att bygga sitt bo i en rosenbuske på vår altan. Gång på gång flög hon fram och tillbaka med gräs och små kvistar i näbben. Försiktigt tog hon sig fram genom det taggiga buskaget och lade ner sitt byggnadsmaterial på den utvalda platsen. Hon arbetade utan rast eller ro tills det lilla boet var färdigt. Jag förundrades över hur noggrant gräset flätades till en stark och stadig konstruktion. Jag blev nästan rörd till tårar när jag såg att det i botten på boet låg fyra små bomullstussar, utplacerade på exakt rätt ställe för att bli en mycket mjuk bädd till hennes ungar.

Den andra fågeln, en rödhake, valde att bygga sitt bo i närheten av takrännan framför mitt hus, högt upp där inga rovdjur kunde nå det. Eftersom hon var större, var hennes bo det också, och dessutom var utsidan av boet kittad med lera som höll samman gräset och kvistarna och höll boet på plats i kröken på stupröret. På insidan flätades enstaka grässtrån samman till en mjuk skålform som passade fågeln precis.

När redena var färdiga lade fåglarna sina ägg och började sedan det dagliga vaket med att skydda och vårda. Timme efter timme, dag efter dag, låg dessa fåglar på sina ägg. Sedan äggen kläckts arbetade mödrarna heltid med att ge mat till sina hungriga små.

En speciellt varm dag lade jag märke till att rödhaken satt i sitt bo och andades tungt med näbben öppen. Det var tydligt att hon inte mådde bra i det skarpa solskenet. Jag undrade varför hon var kvar i boet. Sedan märkte jag att hon inte satt djupt nere i boet som hon gjorde när hon höll ungarna varma. I stället hade hon försiktigt brett ut sig över boet och bildat ett skydd, så att hennes små, som var utan fjädrar, inte skulle brännas av solen.

Jag började läsa om fåglar och om den möda de lägger ner på att bygga hem till sina familjer. Visste ni att ladusvalor gör mer än 1.200 turer för att skaffa lera och bygga sina bon? I ett enda av vävarstararnas bon fann man 3.387 olika sorters material. Jag tycker det verkar som om fåglarna investerar allt – sin tid, sina krafter, sina medel, sin egen bekvämlighet – för att skapa ett hem och fostra sina ungar. Det är inget de prioriterar som näst viktigast eller undviker. Det kommer först.

Sedan jag iakttog fåglarna i min trädgård, har jag funderat över vem som lärde dessa fåglar att göra det de gjorde. Hur visste de hur de skulle bygga ett bo och ge skugga åt

sina ungar mot solen? Fåglar följer instinkterna att sörja för, beskydda och ge näring. Det är gudagivna instinkter, och när jag tänkte på dem, fick det mig att liksom psalmisten utbrista: "Hur stora är inte dina verk, o Herre!" (Ps 92:6).

Vi är också välsignade med gudagivna instinkter. Vi har instinktivt så många önskningar för dem vi älskar, men som människor stöter vi på många fler problem än de fåglar gjorde, som jag iakttog. I dagens samhälle finns det många som ifrågasätter betydelsen av det traditionella hemmet och familjen. Några tycker att kvinnans tid och förmågor kan användas till det som är viktigare än familjen. Men profeterna har varit obevekliga när de förkunnat, att uppgiften att skapa ett hem är en av de heligaste och mest meningsfulla sysselsättningar som en man eller kvinna kan ha. Systrarna har möjligheter under livets alla omständigheter att bygga upp och ha omsorg om andra som de har inflytande över. När du och jag lär oss mer om vår himmelske Faders frälsningsplan, övertygas vi om, oavsett omständigheterna i vårt liv, att det är ytterst viktigt att skapa en trygg och stärkande omgivning för dem vi älskar.

Äldste Neal A Maxwell sade: "Hemmet är vanligtvis den plats där större delen av vår tro grundas och växer . . . Så sorgligt det därför är, att en del hem bara är en rastplats, när de i stället borde vara en förberedande skola för celestiala riket" (*Lord, Increase Our Faith*, [1994], s 117).

När vi bekämpar de negativa inflytandena i världen och anstränger oss att bygga hem som är "förberedande skolor för celestiala riket", låt oss då komma ihåg att det som vi företar oss på jorden har en andlig grund och en celestial avslutning.

Som Hjälpföreningens presidentskap vill vi ånyo bekräfta våra mål och vårt åtagande att uppfylla Hjälpföreningens syfte – vilket är att hjälpa systrarna och deras familjer att komma till Kristus. Vi vill försäkra oss om att Hjälpföreningen är en tillgång och välsignelse för varje syster i kyrkan, oavsett hennes omständigheter. Vi är angelägna om att varje syster ska förvärva andlig styrka och uppnå färdigheter som kommer att ha avgörande betydelse för hur hon hanterar de utmaningar som väntar henne.

Med godkännande från första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum har vi därför glädjen att meddela följande: Från och med den 1 januari 2000 kommer hemkunskapsmötena att ändra namn. Det nya namnet blir "Möte för hemmets, familjens och den enskildes utveckling". Syftet med det nya namnet är att tydligt förmedla vad detta viktiga möte som Hjälpföreningen har mitt i veckan är avsett att åstadkomma. Vidare ska det nya namnet hjälpa var och en av oss att på nytt koncentrera oss på att stärka oss själva och sedan, med denna ökade styrka, bygga upp vår familj, våra vänner, grannar och vårt samhälle, så att alla kan komma närmare vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Under den 15 minuter långa lektionsdelen kommer lärarna att presentera ett andligt tema. Under den 60–90 minuter långa aktivitetsdelen lär vi oss praktiska färdigheter som grundar sig på det andliga temat. Dessa praktiska färdigheter kan till exempel vara hemmets skötsel och reparationer i hemmet, trädgårdsskötsel eller täckstickning. Vi kan också välja att delta i tjänandeaktiviteter som välsignar och stärker andra. Mötet bör berika och förbättra vars och ens liv.

I evangeliet finns svaren som världen behöver för att lösa problemen som finns omkring oss. Genom Jesu Kristi evangelium har vi kunskapen och medlen att skapa hem som ger oss kraft, frid, kärlek och tro. Vi behöver inte göra det ensamma. Kyrkans program kan hjälpa oss. Vi behöver också den hjälp som vår Fader i himlen är ivrig att ge oss. I Psaltaren 127:1 står det: "Om Herren inte bygger huset, så arbetar de förgäves som bygger på det."

Nyligen kom min vän Richard hem från arbetet och fann en mycket liten flicka som satt på trottoarkanten framför hans hus och grät. Han frågade om han kunde hjälpa henne. Genom tårarna förklarade hon att hon gått vilse. Han sade att detta var hans hus och hans hustru var hemma. Han sade att han visste att hon inte borde gå iväg med främlingar, men om hon kände sig trygg nog att följa med in, skulle han och hans hustru försöka hjälpa henne att hitta hem. De gick in i huset och hans hustru började

trösta den lilla flickan. "Jag förstår att du är mycket rädd", sade hon.

"Jag var rädd", svarade flickan, "tills jag såg bilden av Jesus som hänger på er vägg. Då visste jag att jag kan vara lugn."

Överallt i världen finns det många av Guds barn som gått vilse. Vi som känner till sanningen kan hjälpa dem. Vi kan visa dem exempel på starka hem och rättfärdiga familjemedlemmar. Vi kan hjälpa dem om vi har Frälsaren i vårt hem – inte bara hans bild på väggen, utan också hans lärdomar, hans Ande och hans kärlek. Trots instinkterna som vi välsignats med, får vi inte automatiskt ett sådant hem. Vi behöver andlig styrka och praktiska färdigheter för att bygga ett hem där Herrens Ande råder. Mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling är ett tillfälle för oss att uppleva systerskap, få kunskap, lära oss färdigheter och stärka våra vittnesbörd. Mötet ger oss också inspiration att ta nya tag för att ägna oss åt våra hem och familjer och att tjäna varhelst det behövs.

När Hjälpföreningens ledare och vi alla som medlemmar fångar visionen av och tycker det ska bli spännande med ett möte för att berika hemmet, familjen och oss själva, och omsätter vår entusiasm i handling, så kommer vårt vittnesbörd och vår andliga styrka att växa. Vi kommer närmare vår Frälsare och vet hur vi ska bygga hem där han kan vistas. Sedan, för att citera president Thomas S Monson, "kan Herren – vår besiktningsman – säga till oss, som han sade . . . till Salomo, en husbyggare i en annan tid . . . 'Detta hus, som du har byggt har jag helgat för att där fästa mitt namn för evig tid. Och mina ögon och mitt hjärta skall vara där alltid'" (1 Kung 9:3, *Pathways to Perfection* [1973], s 250).

Hjälpföreningen är en organisation med gudomligt ursprung. Inom den finns kraften att stärka systrarna och deras familjer och att skapa en världsomfattande systerfamilj. I Jesu Kristi namn, amen. □

Vi är kvinnor av Gud

Sheri L Dew
andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Att komma till Kristus innebär att vända sig bort från världen. Det innebär att sätta Kristus och endast Kristus främst i vårt liv.

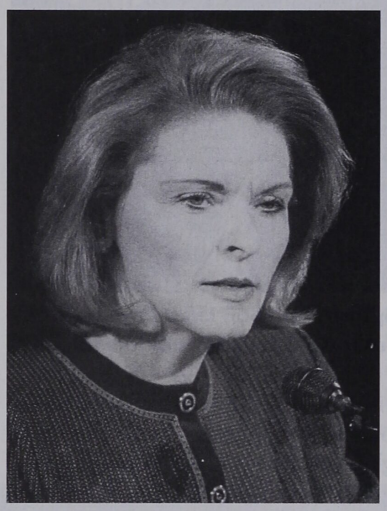

Nyligen krävde ett uppdrag i mitt yrkesarbete att jag reste utomlands. Men jag kände en sådan stark oroskänsla inför resan att jag bad om en prästadömsvälsignelse, innan jag åkte. Jag varnades för att den onde skulle försöka omintetgöra mitt uppdrag och att fysiska och andliga faror väntade mig. Jag fick också anvisningen, att detta inte var en sightseeing- eller shoppingresa och att om jag koncentrerade mig på mina uppgifter och sökte Andens vägledning så skulle jag tryggt återvända hem.

Ja, det var en allvarlig varning. Men när jag började min resa och bönföll om ledning och beskydd för varje steg jag tog, insåg jag att min upplevelse verkligen inte var så unik. Är det inte möjligt att vår Fader sade till dig och mig när vi lämnade hans närhet: "Den onde kommer att försöka omintetgöra din mission, och du kommer att stå inför andliga och fysiska faror. Men om du koncentrerar dig på dina uppdrag, om du hörsammar min röst, och om du vägrar göra livet till en sightseeing- eller shoppingresa, så kommer du att tryggt återvända hem."

Den onde blir förtjust när vi uppför oss som turister, sådana som är hörare i stället för ordets görare (se Jakob 1:22), eller som de som shoppar, sådana som är upptagna av denna världs fåfängligheter som kväver själen. Satan lockar oss med förgängliga nöjen och sysselsättningar – vårt bankkonto, våra kläder, ja till och med vårt midjemått —för han vet att där vår skatt är, där kommer också vårt hjärta att vara (se Matt 6:21). Tyvärr är det lätt att låta det bländande skenet från den ondes lockelser distrahera oss bort från Kristi ljus. "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men måste betala med sitt liv?" (Matt 16:26).

Profeter har uppmanat oss att försaka världen och vända våra hjärtan till Jesus Kristus, som lovade oss: "Eder glädje är *icke* fullkomlig i denna världen, men i *mig* är eder glädje fullkomlig" (L&F 101:36, kursivering tillagd). President Spencer W Kimball sade: "Om vi envisas med att använda all vår tid och våra resurser till att bygga oss ett världsligt rike, så är detta precis det som blir vår arvedel" ("De falska gudar vi dyrka", *Nordstjärnan*,

augusti 1977, s 4). Hur ofta är vi så inriktade på att jaga efter det så kallade "goda livet", att vi förlorar ur sikte det eviga livet? Det är den fatala andliga motsvarigheten till att sälja vår förstfödslorätt för en tallrik soppa.

Herren uppenbarade botemedlet mot sådana andliga katastrofer när han rådde Emma Smith att "lägga de världsliga bestyren å sido och söka det som tillhör en bättre värld" (L&F 25:10). Och Kristus gav oss mönstret, när han före Getsemane tillkännagav: "Jag har *besegrat* världen" (Johannes 16:33, kursivering tillagd). Det enda sättet varpå *vi* kan besegra världen är genom att komma till Kristus. Och att komma till Kristus innebär att vända sig bort från världen. Det innebär att sätta Kristus och endast Kristus främst i vårt liv, så att människors fåfängligheter och filosofier förlorar sin attraktionskraft. Satan *är* Babylons eller denna världs gud. Kristus är Israels Gud och hans försoning ger oss makt att besegra världen. "Om ni förväntar er härlighet, intelligens och oändliga liv," sade president Joseph F Smith, "så släpp taget om världen" (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 243).

Som systrar i Sion kan vi vara hinder för den ondes sammansvärjning mot familj och dygd. Det är inte att undra på att han frestar oss att slå oss till ro med jordiska nöjen i stället för att söka evig härlighet. En 45-årig mamma med sex barn berättade för mig att när hon slutade upp med att läsa tidningar som plågade henne med bilder av hur hennes hem och kläder borde se ut, började hon känna större frid. Hon sade: "Måhända är jag knubbig, grå och rynkig, men jag är en knubbig, grå och rynkig dotter till Gud som känner mig och älskar mig."

Hjälpföreningen kan hjälpa oss att vända oss bort från världen, för dess uttryckliga ändamål är att hjälpa systrarna och deras familjer att komma till Kristus. I den andan

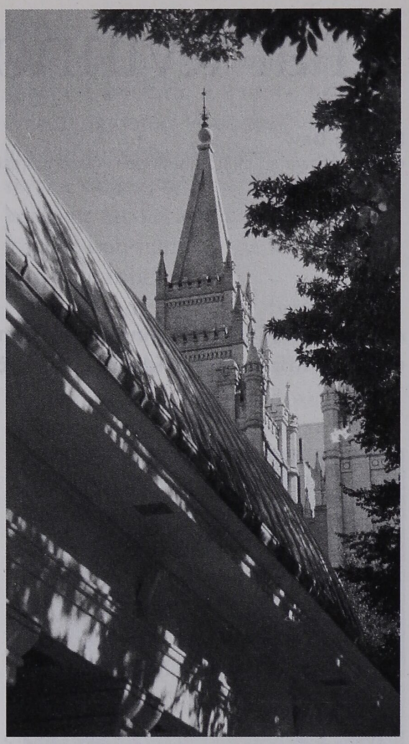

Spirorna på Salt Lake Citys tempel reser sig över tabernaklets tak.

tillkännager jag med syster Smoot och syster Jensen vilka vi är, och gläds med dem åt den förädling som ges genom Hjälpföreningens ändamål. Vi kan inte längre kosta på oss att använda energi till sådant som inte leder oss och våra familjer till Kristus. Det är det avgörande provet för såväl Hjälpföreningen som för oss var och en. Under den tid som väntar oss, kommer vi inte att klara oss med ett lättvindigt beslut att följa Kristus.

Som ung flicka såg jag beslutsamhet hos min farmor, som hjälpte farfar sköta vår gård på Kansasprärien. På något sätt överlevde de Mellanvästerns sandstormar, kristiden och de tromber som härjar på de stora slätterna. Jag har ofta undrat hur farmor stod ut under dessa år med magra inkomster och hårt arbete, och hur hon orkade fortsätta när hennes äldsta son dog i en tragisk olycka. Farmors liv var inte lätt. Men vet ni vad jag mest kommer ihåg av henne? Hennes fullständiga glädje i evangeliet. Aldrig var hon lyckligare än när hon släktforskade eller undervisade med skrifterna i handen. Hon *hade* lagt de världsliga bestyren åt sidan för att söka det som tillhör en bättre värld.

I världens ögon var min farmor alldaglig. Men för mig representerade hon de obesjungna hjältinnor i *detta* århundrade som levde upp till sina förjordiska löften och lämnade efter sig en grundval av tro som vi kan bygga på. Farmor var inte fullkomlig, men hon var en kvinna av Gud. Nu är det du och jag som ska bära baneret in i nästa århundrade. *Vi är inte kvinnor av världen. Vi är kvinnor av Gud.* Och Guds kvinnor kommer att finnas bland de största hjältinnorna i det tjugoförsta århundradet. Som president Joseph F Smith förkunnade är det inte så att vi ska "ledas av världens kvinnor. Det är [vi] som skall leda . . . kvinnorna i världen, i allt som är prisvärt" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 185).

Detta uttalande avser inte att förringa de liv som oräkneliga goda kvinnor över hela världen lever. *Men vi är unika.* Vi är unika på grund av våra förbund, våra andliga förmåner och ansvaren som hör samman med båda. Vi har begåvats med kraft och fått den Helige Andens gåva. Vi har en *levande* profet, förordningar som binder oss till Herren och till varandra, och vi har prästadömets makt ibland oss. Vi förstår var vi finns i den stora lycksalighetsplanen. Och vi vet att Gud är vår Fader, och att hans Son är vår osvikliga förespråkare.

Med dessa förmåner följer ansvar, för "av den som fått mycket skall mycket utkrävas" (L&F 82:3), och ibland är kraven på lärjungeskapet tunga. Men borde vi inte förvänta oss att vägen mot evig härlighet ska få oss att tillväxa? Ibland försöker vi bortförklara vår inriktning på världsliga ting och våra lättvindiga försök till andlig tillväxt genom att försöka trösta varandra med åsikten att det verkligen inte borde krävas så där mycket av oss för att leva

efter evangeliet. Herrens norm för uppförande kommer alltid att vara mer krävande än världens, men Herrens belöningar är oändligt mycket härligare – och omfattar sann glädje, frid och frälsning.

Hur uppfyller vi då, som Guds kvinnor, ändamålet med vår skapelse? Herren lönar "dem som söker honom" (Heb 11:6). Vi söker honom inte bara genom att studera och rannsaka, genom att bönfalla och be och alltid vara på vår vakt så att vi inte inleds i frestelse, utan genom att avstå från de världsliga nöjen som inte tar ställning för Gud eller mammon. I annat fall riskerar vi att ha kallats men inte blivit utvalda, därför att våra hjärtan är så hängivna de ting som hör till världen (se L&F 121:34–35).

Betänk den princip vi undervisas om genom ordningen i följande befallning i skrifterna: "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt *hjärta* och all din makt, själ och förmåga" (L&F 59:5, kursivering tillagd). Det som Herren fordrar först är vårt hjärta. Föreställ er hur våra val skulle påverkas om vi älskade Frälsaren över allt annat. Hur vi skulle använda vår tid och våra pengar, eller klä oss en het sommardag, eller ta emot ett kall som besökslärare och ta hand om varandra eller opponera oss mot media som sårar Anden.

Det är genom att släppa taget om världen och komma till Kristus som vi alltmer lever som Guds kvinnor. Vi föddes till evig härlighet. Precis som trofasta män förutordinerades till att bära prästadömet, förutordinerades vi till att vara kvinnor av Gud. Vi *är* kvinnor med tro, dygd, visioner och kristlig kärlek, som gläds åt moderskap och kvinnlighet och åt familjen. Vi grips inte av panik vid tanken på fullkomlighet, men vi *arbetar* verkligen på att bli rena. Och vi vet att i Herrens kraft kan vi utföra alla rättfärdiga ting, därför att vi har fördjupat oss i hans evangelium (Alma 26:12). *Jag upprepar, vi kan inte vara kvinnor av världen, för vi är Guds sista dagars heliga kvinnor.* Som president Kimball lärde: "Ni kan inte få något större erkännande i denna värld än att vara känd som en kvinna av Gud" (*Nordstjärnan*, maj 1980, s 152).

I somras hade jag en oförglömlig upplevelse i det heliga landet. När jag satt på berget där saligprisningarna gavs, med utsikt över Galileiska sjön, såg jag på avstånd en stad byggd på ett berg. Synbilden av en stad som inte kan döljas var bedövande vacker, och när jag tänkte på symboliken, överväldigades jag av känslan att vi som Guds kvinnor liknar den staden. För om vi vänder oss bort från det som hör världen till och kommer till Kristus, så att Anden strålar fram i vårt liv och från våra ögon, kommer vår säregenhet att vara ett ljus för världen. Som systrar i Hjälpföreningen tillhör vi den mest betydelsefulla kvinnogruppen på den här sidan om slöjan. Vi *är* en imponerande stad på ett berg. Och ju mindre vi ser ut och uppför oss som kvinnorna i världen, desto mer kommer de att se oss som en källa av hopp, frid, dygd och glädje.

För tjugo år sedan sade president Kimball, på just ett sådant här möte,

något som vi har citerat ända sedan dess: ”En stor del av den kraftiga tillväxt som skall äga rum i kyrkan i de sista dagarna . . . kommer att ske i den utsträckning som kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sina liv, och i den mån som de betraktas som *annorlunda*, på ett positivt sätt, än kvinnorna i världen” (se *Nordstjärnan*, maj 1980, s 154; kursivering tillagd). Vi kan inte längre nöja oss med att bara citera president Kimball. Vi är de systrar som måste och som ska förverkliga hans profetia. Och vi kan göra det. Jag vet att vi kan.

President Gordon B Hinckley sade nyligen att ”världens eviga frälsning vilar på denna kyrkas axlar . . . Inget annat folk i världens historia har fått en mer uppfordrande befallning . . . och det är bäst att vi sätter igång!” (*Church News*, 3 juli 1999, s 3).

Kvinnor av Gud, däribland är vi. I kväll uppmanar jag var och en av oss att välja åtminstone en sak som vi kan göra för att komma ut ur världen och komma närmare Kristus. Och sedan, nästa månad, välja en sak till. Och sedan en till. Systrar, det här är ett upprop, en kallelse till handling, en kallelse att stå upp. En kallelse att beväpna oss med kraft och med rättfärdighet. En kallelse att förlita oss på Herrens arm istället för på köttslig arm. En kallelse att ”stå upp och lysa att [vårt] ljus må vara ett baner för folken” (L&F 115:5). En kallelse att *leva* som kvinnor av Gud, så att vi och våra familjer tryggt och säkert kan återvända hem.

Vi har så stor anledning att glädja oss, för Jesu Kristi evangelium *är* glädjens röst! Det är på grund av att Frälsaren besegrade världen, som vi kan besegra den. Det är på grund av att han uppstod på den tredje dagen, som vi kan resa oss som kvinnor av Gud. Må vi lägga det som tillhör världen åt sidan och söka det som tillhör en bättre värld. Må vi besluta oss nu i denna stund att vi ska komma ut ur världen och aldrig se tillbaka. I Jesu Kristi namn, amen. □

Vad det innebär att vara en Guds dotter

President James E Faust
andre rådgivare i första presidentskapet

Engagemanget och hängivenheten hos systrarna i denna kyrka har ända sedan begynnelsen varit något förunderligt, en styrka för kyrkan.

Mina kära systrar, jag känner mig ödmjuk i er närvaro. Vi är speciellt hedrade denna kväll av president Hinckleys och president Monsons närvaro. Sången som denna utomordentliga kör framfört har varit upplyftande. Syster Butterfields vackra bön var en inbjudan till Herrens ande att vara med oss. Vi har inspirerats av syster Jensen, syster Dew och syster Smoot då de talade om temat för denna konferens: ”Jubla och gläd dig, du dotter Sion, ty se, jag kommer för att ta min boning i dig, säger Herren.”[1] Var och en av er, som en Sions dotter, utstrålar tro och godhet.

Min respekt och beundran för er, underbara systrar, unga och gamla, går inte att uttrycka i ord. Ta emot vårt tack för er tro, er hängivenhet och ert föredöme i rättfärdighet. Engagemanget och hängivenheten hos systrarna i denna kyrka har ända sedan begynnelsen varit något förunderligt, en styrka för kyrkan. Era utmaningar i dag är annorlunda än era föregångares, men är icke desto mindre verkliga.

Jag talar i kväll om vad det innebär att vara en Guds dotter. Hjälpföreningens nya tillkännagivande börjar: ”Vi är älskade andliga döttrar till Gud.” Att vara en Guds dotter innebär att ni är gudomens avkomma, bokstavligen en gudomlig Faders barn med gudomliga egenskaper och möjligheter som arvedel. Att vara en Guds dotter innebär också att ni har fötts på nytt, förändrats från ett ”köttsligt och fallet tillstånd till ett rättfärdigt tillstånd”.[2]

En viss ung kvinna blev mer medveten om det underbara förhållande vi har till vår himmelske Fader när hon för första gången lämnade hemmet för att gå på college. Hennes far gav henne en välsignelse och uttryckte sin kärlek. Sedan skriver hon:

”Jag höll fast vid hans ord av kärlek och stöd då jag tog ett smärtsamt farväl av min familj. Jag kände mig ensam och rädd på detta okända hav. Innan jag gick ut från min lägenhet den morgonen, knäböjde jag för att be om hjälp.

Förtvivlat vädjade jag till min himmelske Fader om styrka att kunna möta college-världen på egen hand. Jag hade lämnat familj och vänner och allt välbekant dagen innan, och jag visste att jag behövde hans hjälp.

Mina böner besvarades medan jag tänkte på den kärleksfulla upplevelsen tillsammans med min far dagen innan. En känsla av välbefinnande kom över mig när jag insåg att jag inte kommit till college bara med min jordiska fars välsignelse. Plötsligt kände jag att min himmelske Fader, för inte så länge sedan, hade hållit mig tätt i sin famn. Kanske gav han mig råd och uppmuntran och talade om för mig att han trodde på mig, precis som min jordiska far hade gjort. Och i det ögonblicket visste jag att jag aldrig är utan min himmelske Faders fullkomliga kärlek och oändliga stöd."[3]

Medlemskapet i Hjälpföreningen, vilket är en förmån för varje vuxen kvinna i kyrkan, utgör ett hem utanför det himmelska hemmet, där ni kan umgås med andra som delar er tro och era värderingar.

Jag tänkte på detta nyligen medan vi var i den historiska staden Nauvoo. Vi besökte den lilla byggnad där Hjälpföreningen organiserades med 18 medlemmar den 17 mars 1842. Några dagar senare, den 28 april 1842, förkunnade profeten Joseph Smith: "Denna Förening skall få undervisning genom den ordning som Gud etablerat . . . under ledning av dem som utsetts att leda." Sedan kom det betydelsefulla och omfattande profetiska yttrandet: "Och jag vrider nu om nyckeln för er i Guds namn, och denna Förening skall glädjas, och kunskap och intelligens skall strömma ned från denna dag – detta är början till bättre dagar för denna Förening."[4]

I både Kirtland- och Nauvootemplet svarade kvinnorna med att krossa sitt dyrbara porslin till småbitar för att användas i templets väggar. Ända sedan sina första dagar har denna förening arbetat hårt och uträttat oändligt mycket.

Vad är Hjälpföreningen? Den är enligt min åsikt inriktad på fyra stora begrepp:

För det första är den ett gudomligt etablerat systerskap.

För det andra är föreningen en plats för undervisning.

För det tredje är det en organisation vars grundläggande idé är omsorg om andra. Dess motto är: "Kärleken upphör aldrig."

För det fjärde är Hjälpföreningen en plats där kvinnors behov av social kontakt kan fyllas.

Att delta i Hjälpföreningen kan hjälpa både de yngre och äldre systrarna att bli bättre döttrar till Gud. Ni yngre systrar kanske tycker att ni inte har så mycket gemensamt med era mödrar och mormödrar. Men, som Bethany Collar, 19 år, sade: "Vad Unga kvinnor började bygga . . . fortsätter Hjälpföreningen att bygga på och bevara." Hon började "se de goda gärningar som medlemmarna av Hjälpföreningen utför", för goda gärningar har systrar i alla åldrar gemensamt. Ja, detta är de trådar som drar systrarna samman, oavsett ålder eller omständigheter. Som Bethany sade: "Allt detta är karaktäristiskt för en gudomlig kvinna, som är en rättfärdig Guds dotter."[5] Som Emily H Woodmansee skrev i en psalm vi brukar sjunga:

Den uppgift vi fått är att tjäna likt änglar,
ett kall som vi fullgör i stort och i smått.
Att frikostigt ge av vår kärlek till andra
ger glädje och lycka i rikaste mått.[6]

Nu kanske några av er äldre systrar frågar: "Har jag inte hört varenda hjälpföreningslektion? Vad är det för mening med att komma till Hjälpföreningen varje vecka?" Svaret på de frågorna ges kanske bäst genom att jag återger berättelsen om en ung pianoelev. Hans mor ville uppmuntra honom,

" . . . och köpte biljetter till en konsert med den store polske pianisten Paderewski. Kvällen för konserten kom, och mor och son intog

sina platser långt fram i konsertsalen. Medan modern samtalade med några vänner, slank pojken tyst iväg.

Plötsligt var det dags för konserten att börja, och en enda strålkastare skar genom konsertsalens mörker och lyste upp flygeln på scenen. Först då märkte publiken den lille pojken på pianostolen som oskyldigt klinkade fram 'Blinka lilla stjärna där'.

Hans mor flämtade till, men innan hon hann röra sig, kom Paderewski in på scenen och gick snabbt fram till klaviaturen. Han viskade till pojken: 'Sluta inte, fortsätt spela.' Och sedan lutade sig mästaren fram, sträckte fram vänstra handen och började fylla i med basstämma. Efter en liten stund sträckte han fram högra armen på andra sidan av pojken och lade till en löpande obligatstämma. Tillsammans höll den gamle mästaren och den lille novisen publiken fängslad.

I våra liv, opolerade som vi är, är det Mästaren som omfamnar oss och viskar i vårt öra, gång på gång: 'Sluta inte, fortsätt spela.' Och när vi gör det, ger han hjälp och stöd tills ett verk av förunderlig skönhet skapas. Han är med oss allesamman, och säger oss gång på gång: 'Fortsätt spela.'"[7]

Och vi kan tillägga: Fortsätt gå till Hjälpföreningen! Även om du faktiskt "hört alltsammans förut", så behöver du förvisso påminnelser. Dessutom, som president Hugh B Brown sade: "Teologi kanske berör i första hand intellektet, men religion påverkar hjärtat . . . Teologi kan vara bara ord, men religion kräver handling."[8] Handling är nödvändig för att förverkliga ert motto: "Kärleken upphör aldrig."

Vi har alla en stor tacksamhetsskuld till Eva. I Edens lustgård tillsades hon och Adam att inte äta av kunskapens träd på gott och ont. Men de gavs också påminnelsen "du må själv välja".[9] Valet stod i själva verket mellan en fortsättning av den behagliga tillvaron i Eden, där de aldrig kunde utvecklas, eller en betydelsefull övergång till dödligheten med dess motsatser: smärta, prövningar och fysisk död i motsats till glädje, tillväxt och möjlighet till evigt liv. I begrundan av detta val, får vi veta: "Och när kvinnan såg att trädet var gott att äta av, . . . och att det var ett ljuvligt träd, eftersom hon därav fick förstånd, tog hon av dess frukt och åt; och hon gav jämväl åt sin man, som var med henne, och han åt."[10] Och så började deras jordiska prövotid och föräldraskap.

Sedan valet var gjort, uttryckte Adam sin tacksamhet: "Välsignat vare Guds namn, ty på grund av min överträdelse hava mina ögon öppnats och här i livet skall jag hava glädje och i köttet skall jag åter få se Gud."[11]

Eva gav uttryck för än större visionär visdom efter att ha lämnat Edens lustgård: "Om det icke vore för vår överträdelse, skulle vi aldrig hava haft säd och skulle aldrig hava

haft kunskap om gott och ont och känt glädjen över vår återlösning och det eviga livet, som Gud giver till alla de lydiga."[12] Om det inte varit för Eva, skulle ingen av oss ha varit här.

Fader Lehi säger oss:

"Men se, allting är gjort enligt hans visdom, som känner allt.

Adam föll, på det människorna skulle bliva till, och människorna äro till för att hava glädje."[13]

President Joseph F Smith nedtecknade sin syn om de dödas skaror, där han såg de stora och mäktiga, däribland Adam och Eva. Han beskriver den inramning i vilken han ser Eva med följande ord: " . . . samt vår ärorika moder Eva med många av hennes trofasta döttrar, som levat genom tidsåldrarna och tillbett den sanne och levande Guden."[14] Ja, moder Eva efterlämnade en varaktig arvedel som genom tidsåldrarna välsignar alla mäns och kvinnors liv.

Ni kan inte föreställa er den gudomliga potential som finns inom var och en av er som döttrar till Gud. Förvisso är det hemliga fästet för kvinnornas inre styrka deras andlighet. Häri är de likvärdiga med och överträffar också männen, liksom de gör i tro, moral och hängivenhet när de är sant omvända till evangeliet. De har "mer känsla med Jesus [och] mer fröjd av hans tröst".[15] Denna inre andliga känsla tycks ge dem styrka till att klara av sorg, bekymmer och ovisshet.

Ni kan inte föreställa er de gåvor och talanger var och en av er har. Alla kvinnor har tilltalande drag. Jag talar inte om fotomodell-drag, utan snarare om det som kommer av er personlighet, er inställning och era uttryckssätt. Jag uppmanar er att förädla de naturliga, gudagivna, feminina gåvorna som ni så rikligt välsignats med. Ingen av er bör vara så förnöjsam att ni slutar bry er om hur ni ser ut eller handlar. På sin tid uppmuntrade president Brigham Young kvinnorna att skaffa sig utbildning. Detta är fortfarande ett gott råd, men jag skyndar mig att tillägga: I allt detta, förlora inte er ljuva kvinnlighet.

Ni systrar förstår inte den fulla omfattningen av ert inflytande. Ni systrar berikar hela mänskligheten. Allt mänskligt liv börjar med er. Varje kvinna medför sin egen unika styrka till familjen och kyrkan. Att vara en Guds dotter innebär att du, om du försöker, kan finna din sanna identitet. Du kommer att veta vem du är. Detta gör dig fri – inte fri från begränsningar, utan fri från tvivel, ängslan och grupptryck. Du behöver inte oroa dig för: "Ser jag bra ut?" "Låter jag bra?" "Vad tänker människor om mig?" En övertygelse om att du är en Guds dotter ger dig trygghet i dig själv. Det innebär att du kan finna styrka i Kristi helande kraft. Det hjälper dig möta hjärtesorger och svårigheter med tro och lugn.

Jag undrar om ni systrar helt och fullt förstår de inre gåvor, välsignelser och begåvningar ni har enbart i egenskap av att vara Guds döttrar. Det är fel av en kvinna att tro att livet börjar först med äktenskapet. En kvinna kan och måste ha en identitet och känna att hon är nyttig, värdesätts och behövs vare sig hon är ensamstående eller gift. Hon måste känna att hon kan göra något för en annan människa som ingen annan som någonsin fötts kan göra.

Guds profeter har gång på gång försäkrat trofasta, ogifta kvinnor att de kan nå upphöjelse. Upphöjelse kräver att vederbörande tar emot förordningarna och de beseglande välsignelserna, vilket naturligtvis innebär att de ska bli beseglade för evigheten till en värdig prästadömsbärare och åtnjuta alla äktenskapets välsignelser.

Min fars faster Ada gifte sig aldrig. Hon kanske trodde på filosofin: "När jag plågas av att ensam stå, som nu tycks bli min lott; så tänker jag på alla män jag gläds jag inte fått." I vilket fall som helst var hon en av de första kvinnliga läkarna i Utah. När jag var en liten pojke sov

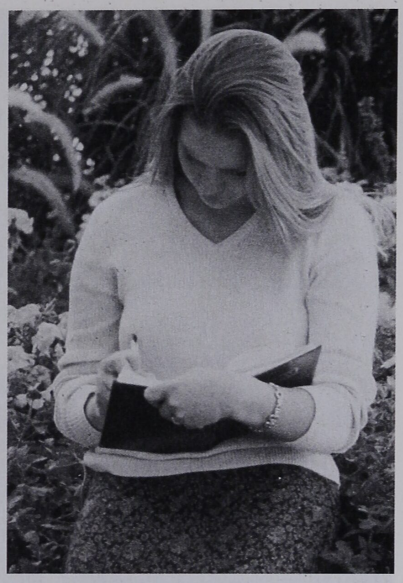

mina bröder och jag i den inbyggda bakre verandan på vårt lilla hus. En dag hoppade jag i min säng för att se hur högt jag kunde komma. Jag hoppade för nära väggen och rev mig i ansiktet på en spik som stack ut. Jag behöver ju någon ursäkt för mitt utseende! Man kallade på faster Ada, som kom och sydde ihop såret. Andra gånger när vi inte mådde bra gav hon oss ricinolja och magnesiumpreparat. Hon kom och satte varma senapsplåster på bröstet när vi var förkylda. I dag när jag har värk och smärtor, vilket sker allt oftare när jag blir äldre, önskar jag att faster Ada var här för att hålla mig frisk. Varje gång jag tittar i spegeln och ser ärret – ett minne av min sammanstötning med spiken – väller en stor kärlek till faster Ada upp i mitt inre. Hon hade en dyrbar, kärleksfull roll i mitt liv.

Av allt hjärta uppmanar jag er systrar som tagit emot era begåvningar att söka templets välsignelser, frid och tröst. Tempelvärdighet är ett starkt andligt skydd också för de systrar som inte regelbundet kan komma till templet och få dess välsignelser. Herren kräver i sin oändliga visdom att värdiga bröder måste bära prästadömets mantel för att få komma in i templet, men han låter systrarna komma in, enbart i kraft

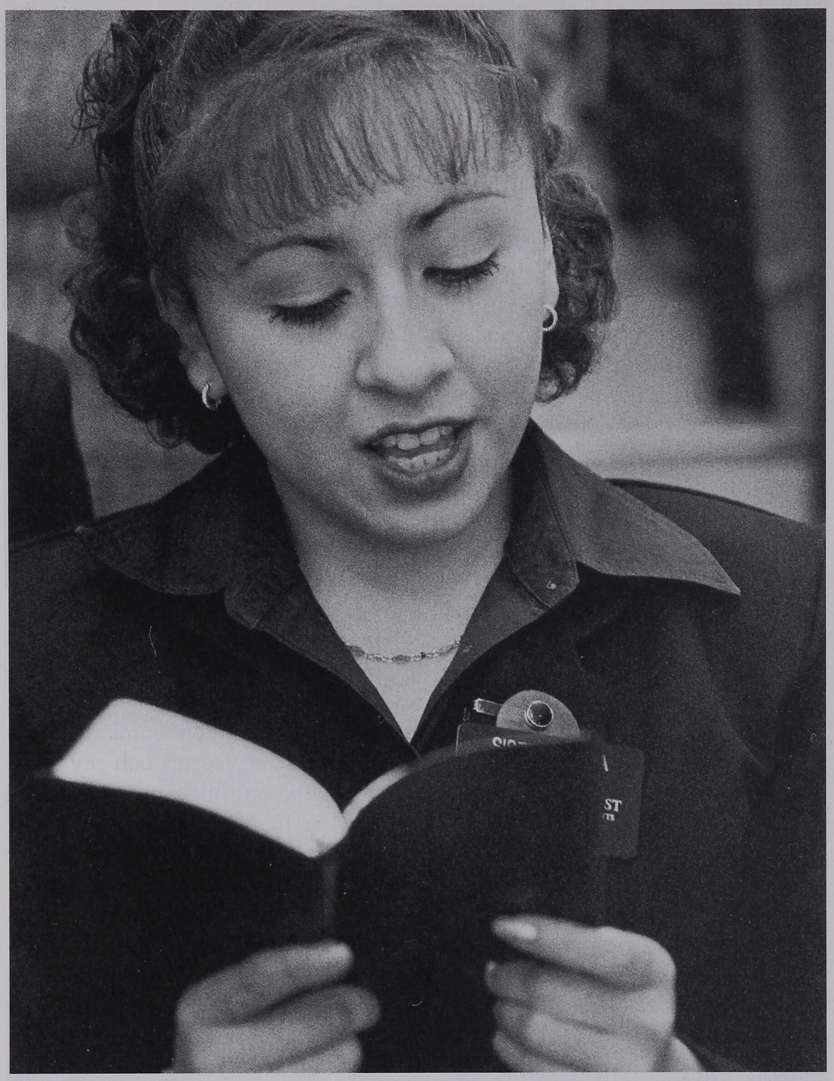

av deras personliga värdighet.

För några år sedan skrev en syster, efter att ha besökt templet för första gången:

"Vilken härlig välsignelse att få komma in i detta hus! Mina ögon, öron och hjärta stod vidöppna för att ta till mig dess lärdomar. Jag kände med varje fiber och ben i min kropp att varje förbund jag slöt var verkligt. Jag kände att jag stod rätt framför Herren varje gång jag slöt förbund med honom. Herrens påverkan var så stark att jag inte hade någon önskan att lämna templet efter det att sessionen var slut. Det stod då klart för mig att jag visserligen var i världen, men inte av världen."

Fyra veckor senare gick hon igenom templet till förmån för sin mor, och skrev sedan:

"Detta var ännu en härlig upplevelse. Jag kände min mors närvaro då jag gick igenom begåvningssessionen, och när beseglingen av mina föräldrar utfördes, kände jag bokstavligen deras närvaro vid altaret. Den Helige Andens inflytande i rummet var så starkt att tårarna flödade medan jag beseglades till mina föräldrar. Jag kände mig verkligen återförenad med dem. Ända sedan den dagen har jag känt deras närvaro så starkt att det inte verkar som de är borta alls."[16]

Som det sägs i Hjälpföreningens tillkännagivande, är ni älskade andliga döttrar till Gud. Dessutom vet vi, genom en uppenbarelse given genom profeten Joseph Smith, att "alla som mottaga mitt evangelium äro söner och döttrar i mitt rike".[17] Och som döttrar i hans rike kan ni få del av alla evangeliets välsignelser.

Sedan denna tidshushållnings början har det som uträttats av systrarna i detta heliga verk varit i sanning storslaget. Jag vittnar om och betygar för er systrar att det aldrig i världens historia funnits ett större behov av er rättfärdighet, ert föredöme och era goda gärningar för att föra detta heliga verk framåt än i dag.

Mina älskade systrar! Jag ber att de gudomliga gåvorna som finns inom var och en av er ska slå ut i full blom. Må era rika kvinnliga gåvor av andlig styrka, godhet, mildhet, barmhärtighet och vänlighet komma till fullt uttryck. Detta kommer att ske då ni tjänar Herren, era familjer och er nästa. Må Herren välsigna er att göra detta, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Sakarja 2:10.
2. Mosiah 27:25.
3. "Leaving Home", Caroline Hinckley, *New Era,* maj 1999, s 35.
4. Nauvoo Relief Society minutes, 28 apr 1842; citerat i Andrew F Ehat och Lyndon W Cook, *The Words of Joseph Smith* (1980), s 118.
5. Anteckningar från ett tal hållet av Bethany Collard, Idaho Falls.
6. "Som systrar i Sion", *Psalmer,* nr 199.
7. Utdrag ur ett tal hållet av Ann Woodland, Idaho Falls.
8. I Conference Report, okt 1962, s 41.
9. Moses 3:17.
10. Moses 4:12.
11. Moses 5:10.
12. Moses 5:11.
13. 2 Nephi 2:24–25.
14. L&F 138:39.
15. "Mer helighet giv mig", *Psalmer,* nr 77.
16. "The Glorious Moments", Sipuao Matuauto, *Ensign,* aug 1974, s 64.
17. L&F 25:1.

De talade till oss

Rapport från 169:e halvårskonferensen 2–3 oktober 1999, för barnen i kyrkan

President Gordon B Hinckley: Må Gud välsigna oss med en känsla av vår plats i historien och, sedan vi fått denna känsla, i vårt behov av att stå rakt och vandra med beslutsamhet på ett sätt som passar den Allrahögstes heliga.

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: I sin jordiska verksamhet beskrev Mästaren hur vi bör leva, hur vi bör undervisa, hur vi bör tjäna och vad vi bör göra för att bli så bra vi kan bli.

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: Teknisk kunskap, kommunikationens underverk och den moderna läkekonstens under har kommit från Herren för att stärka hans verk överallt i världen . . . Men Satan är naturligtvis medveten om denna stora framgång inom tekniken och drar även han nytta av den för sina syften, som är att förstöra och beröva. . . . För att trons frön ska gro i våra liv, måste vi undvika Satans grepp.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: Ni unga sista dagars heliga, skärp er! Ta ert ansvar! Sätt era liv i ordning! Ta kontrollen över ert sinne och era tankar! Om ni har vänner som inte har god inverkan på er, ändra på det, även om det innebär att ni blir ensamma och till och med utstötta.

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum: Varje person som under bön studerar Mormons bok kan . . . få ett vittnesbörd om dess gudomlighet. Dessutom kan denna bok ge hjälp med personliga problem på ett mycket påtagligt sätt. Vill du övervinna en dålig vana? Vill du förbättra förhållandena i din familj? Vill du öka din andliga förmåga? Läs Mormons bok! Den kommer att föra dig närmare Herren och hans kärleksfulla kraft.

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum: Jag minns när min pappa, som också var min biskop, lade händerna på mitt huvud för att ge mig aronska prästadömet. Jag kände något särskilt den dagen. Under de följande veckorna kom denna känsla tillbaka när jag delade ut sakramentet till medlemmarna i vår församling. . . . Jag kom att tänka på att jag gjorde samma sak som Frälsaren hade gjort vid den sista måltiden.

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum: Vissa välsignelser kommer snart, andra kommer sent, och vissa kommer inte förrän i himmelen, men för dem som tar emot Jesu Kristi evangelium *kommer de förvisso.*

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum: Världen kanske är villig att ursäkta vårt dåliga uppträdande på grund av att dem som är omkring oss uppför sig illa. Det är inte sant att andras beteende gör oss mindre ansvariga för vårt eget. Guds normer för hur vi ska uppföra oss är oförändrade, vare sig andra väljer att höja sig till dem eller inte.

Äldste Vaughn J Featherstone i de sjuttios kvorum: Kära ungdomar, var tacksamma för föräldrar som ber och läser skrifterna. Sätt värde på hemaftonen. Var tacksamma för dem som undervisar och utbildar er.

Äldste Alexander B Morrison i de sjuttios kvorum: När vi ständigt försöker vara vårt allra bästa jag, när vi bryr oss om och tjänar andra, när vi övervinner självviskhet med kärlek, när vi sätter andras välfärd före vår egen, när vi bär varandras bördor och "sörja med dem som sörja", när vi "trösta dem som behöva tröst och stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt" (Mosiah 18:8–9), då ärar vi honom och hämtar styrka från honom och blir mer och mer lika honom. □

Konferensnytt

Ledarskapsförändringar som understöddes vid konferensen

Under generalkonferensen oktober 1999 gavs äldsterna Joe J Christensen och Andrew W Peterson i de sjuttios första kvorum emeritusställning, äldste Ben B Banks understöddes som medlem i de sjuttios presidentskap (se *Liahona*, "Nyheter i kyrkan", december 1999), fyra områdesauktoritetssjuttio avlöstes, tre nya områdesauktoritetssjuttio understöddes, Primärföreningens generalpresidentskap avlöstes och ett nytt generalpresidentskap för Primärföreningen inröstades.

Äldste Christensen kallades som generalauktoritet i april 1989, då han var president för Ricks College i Rexburg, Idaho. Han tjänade i de sjuttios presidentskap från 1993 till augusti 1999. Tidigare tjänade han i områdespresidentskapen för Nordamerika Nordväst och Brasilien. Före sitt kall som generalauktoritet arbetade äldste Christensen med undervisning och administration inom Kyrkans utbildningsverksamhet under mer än 30 år. Han och hans hustru Barbara tjänar nu som president och tempelvärdinna för templet i San Diego, Kalifornien.

Äldste Peterson kallades att tjäna i de sjuttios första kvorum i oktober 1994. Före sin kallelse som generalauktoritet var han regionrepresentant, stavspresident och missionspresident, och han startade en framgångsrik tandläkarpraktik i Salt Lake City. Han tjänade som president för området Mexico Nord då han drabbades av förlamningar i Utah i september 1997.

De fyra bröder som avlöstes som områdesauktoritetssjuttio var äldsterna Max W Craner, som tjänade i området Nordamerika Nordväst, César A Dávila, som tjänade i området Sydamerika Nord, P Bruce Mitchell, som tjänade i området Australien/Nya Zeeland, och J Kirk Moyes, som tjänade i området Utah Nord. De tre nya områdesauktoritetssjuttio och deras tilldelade områden är äldsterna J Devn Cornish, området Nordamerika Sydost; Manfred H Schütze, området Europa Öst och Johann A Wondra, området Europa Öst.

Primärföreningens generalpresidentskap avlöstes: Patricia P Pinegar, president; Anne G Wirthlin, första rådgivare och Susan L Warner, andra rådgivare. Följande kallades som Primärföreningens generalpresidentskap: Coleen K Menlove, president; Sydney S Reynolds, första rådgivare och Gayle M Clegg, andra rådgivare. □

Konferensutsändning på Internet

Under generalkonferensen i oktober 1999 var det första gången som direktsända radio- och TV-utsändningar av sessionerna kunde mottas i större omfattning över hela världen via Internet. Radioutsändningarna fanns på ett flertal språk genom LDSWorld.com, en webbservice som utfördes av Millennial Star Network, Inc. TV-utsändningarna sändes genom Brigham Young-universitetets NewsNet service, som hjälpte till med de första radioutsändningarna av tidigare generalkonferenser i begränsad omfattning. Det beräknas att 100.000 medlemmar över hela världen tog del av generalkonferensen via Internet.

"Då nu kyrkan växer över hela världen, ger oss internettekniken ytterligare ett sätt att kommunicera med sista dagars heliga, var än de

må befinna sig", sade kyrkans talesman Dale Bills. "I områden som inte täcks av någon satellit, måste kyrkans medlemmar vänta flera veckor innan de får konferensbudskapen. Möjligheten att kunna lyssna på president Hinckley och andra ledare i kyrkan i direktutsändning är en stor välsignelse."

Millennial Star Network är ett nytt företag som kyrkan äger och som arbetar på att "upprätta en elektronisk global gemenskap för medlemmar och vänner till kyrkan", enligt företagets verkställande direktör Franklin Lewis. Dataarkiv med radioinspelningar av konferenstalen i oktober 1999 finns på www.generalconference.com på engelska, franska, japanska, kantonesiska, khmer, koreanska, laotiska, mandarin, navajo, portugisiska, samoanska, spanska, tonga och tyska.

Kyrkan gjorde nyligen om sin officiella webbsida för annan internetinformation. Webbsidan, som finns på www.lds.org, ger information för medlemmar, mediarepresentanter och intresserade besökare. Tryckta versioner av konferensen finns för närvarande på webbsidan på följande språk: bulgariska, danska, engelska, finska, franska, holländska, indonesiska, italienska, norska, portugisiska, ryska, samoanska, spanska, svenska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska och ungerska. □

Coleen K Menlove

Primärföreningens generalpresident

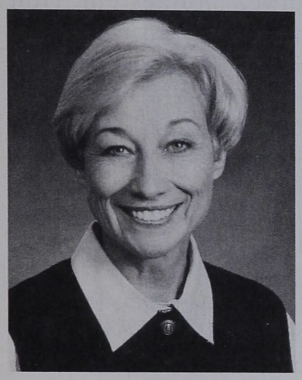

Det är lite grann som grönsaksoppa", säger syster Coleen Kent Menlove, då hon beskriver hur erfarenheterna i livet berett henne för sin nya kallelse som Primärföreningens generalpresident. "Varje liten del ger sin krydda och dimension till verket. En mängd olika människor och erfarenheter har berikat mitt liv så mycket."

Coleen, som föddes den 1 juli 1943 och växte upp i Salt Lake City, gifte sig med Dean W Menlove 1964 i templet i Salt Lake City. "Min make hade stort inflytande på mig när vi stod vid varandras sida", säger hon. Broder och syster Menlove har sju barn och sex barnbarn.

Efter kandidatexamen i grundskoleutbildning vid University of Utah, arbetade syster Menlove under en tid i Salt Lakes skoldistrikt innan hon blev hemmafru på heltid. Under de år hon tog hand om barnen tog hon magisterexamen i grundskolans läroplan vid Brigham Young-universitetet. Under de senaste 14 åren har hon undervisat på deltid i en grundskola.

Då syster Menlove talar om sin trädgårdshobby säger hon: "Jag tycker om att arbeta med jorden. Det är mycket avkopplande och jag älskar att arbeta med färgerna på blommorna." Hon njuter av att vara med barnbarnen, och hon säger att då hon gjort kreativa saker tillsammans med sina elever så har det varit en "verklig glädje". Hon tänker också gärna på familjesemestrar i bergen och vid sjöar och dammar.

Syster Menlove har tjänat i Unga kvinnors generalkommitté, i kyrkans litteraturkommittéer och i kallelser inom Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primär i stav och församling. "Jag har lärt mig betydelsen av inspiration och av att arbeta i råd", säger hon. "Det krävs att vi alla samarbetar för att stärka våra ungdomar och barn."

Syster Menlove säger att hon alltid har vetat att kyrkan är sann. Men nyligen, säger hon, "kändes det som om jag undervisats av Anden på nya sätt med större insikt. Jag har lärt mig att när ett arbete behöver bli utfört, får vi andlig hjälp att göra Herrens vilja. Vår himmelske Fader älskar var och en av oss, och vi har alla en gudomlig gnista inom oss. Den Helige Anden kommer att ge oss vägledning i livet." □

Sydney S Reynolds

Första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Sydney S Reynolds, som är mor till 11 barn och har 6 barnbarn, stöder starkt kvinnor som utbildar sig och sedan använder den kunskapen i hemmet som mödrar på heltid.

"Jag känner att det viktigaste vi kan bidra med är det vi kan göra i hemmet", säger hon. "Att inrikta sig på hemmet kommer att välsigna oss i det långa loppet och hjälpa våra barn att bli en välsignelse för världen."

Syster Reynolds föddes den 22 oktober 1943 och växte upp i Burbank, Kalifornien. Hon tog kandidatexamen i historia med statskunskap som tillvalsämne och fick lärarbehörighet i påbyggnadsundervisning från Brigham Young-universitetet. År 1965 gifte hon sig med Noel B Reynolds i templet i Los Angeles, Kalifornien. Familjen Reynolds bor i Orem, Utah, och har

också tyckt om att bo i Boston, Massachusetts; Edinburgh, Skottland och i Jerusalem.

Upplevelsen att bo utomlands blev till hjälp för familjen på många sätt. "Det är en tid då familjen verkligen kan hålla ihop", säger syster Reynolds. "Man är i en helt ny situation och man har inte alla sina vänner i närheten, så man har varandra som resurs."

Syster Reynolds har varit engagerad i samhälls- och utbildningsverksamhet som president för en förening för skola och föräldrar, som medlem i organisationskommittén för Timpanogos Storytelling Festival och som medlem i ledningsgruppen för BYU:s kvinnokonferens. Hennes kallelser i kyrkan har varit lärare i morgonseminariet, Hjälpföreningens president i församlingen, Unga kvinnors president i församling och stav, medlem i Primärföreningens generalkommitté och lärare i alla biorganisationer.

Syster Reynolds säger att den undervisning barnen får under sina formbara år har avgörande betydelse. "Också små barn kan förstå att Herren älskar dem och vill att de ska återvända till honom, men det behöver finnas någon som lär dem detta", säger hon. "Detta sker först och främst i hemmet, och Primär stöder hemmet. Primär kan vara en stor resurs för familjerna i kyrkan i att hjälpa barnen lära sig om Frälsaren." □

Gayle M Clegg

Andra rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

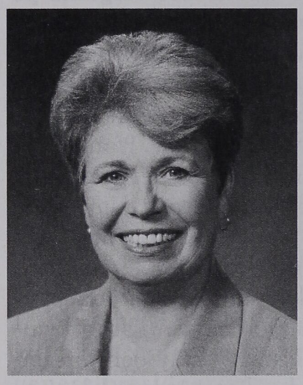

Jag har alltid älskat barn. Att ta hand om mina egna barn har varit det roligaste jag någonsin gjort", säger Gayle M Clegg, som är mor till fem barn och har nio barnbarn, och som tidigare varit grundskolelärare i Utah, Brasilien och Argentina. "Jag är tacksam för att Herren låter mig få fortsätta arbeta med barnen i världen."

Syster Clegg föddes den 23 juni 1942 i Glendale, Kalifornien, som det första av fem barn till Grant och Lillie Tidwell Muhlestein. Hon växte upp i Salt Lake City och tog kandidatexamen i historia vid University of Utah. Där träffade hon Calvin C Clegg, och de gifte sig den 14 augusti 1964 i templet i Salt Lake City.

Under de följande 16 åren bodde familjen i Florida, Arizona, Washington DC, New Jersey, Brasilien och Argentina. På varje plats kunde de glädja sig åt många tillfällen att tjäna i kyrkan och utvecklas andligen.

"Min erfarenhet av Primär började i New Jersey", säger syster Clegg. "Som ung president lärde jag mig att Primär är en kärleksfull organisation där arbetet med barnen stärker ens vittnesbörd. I Brasilien, flera år senare, undervisade jag i Primär. Eftersom jag inte kunde språket, lärde jag mig bokstavligen lektionerna utantill varje vecka. Som följd av detta lärde jag mig tala portugisiska."

Familjen Clegg bodde under två år i Brasilien och flyttade sedan till Argentina. "Under tre och ett halvt år var vårt hem centrum för många församlingsaktiviteter", säger syster Clegg. År 1980 återvände familjen Clegg till Salt Lake City.

"Vi är friluftsmänniskor som älskar att vandra, samtala och berätta historier", säger hon. "Sång och musik är viktigt för oss. Alla mina döttrar spelar piano och alla älskar att sjunga. Primärsångerna är våra favoriter."

Syster Clegg undervisade i grundskolan från 1982 till 1996, då broder Clegg kallades att tjäna som president för Portugalmissionen norra Lissabon.

Om sin nya kallelse säger syster Clegg: "Jag förtröstar på kunskapen om att den Herren kallar, dugliggör han. Jag tror att detta blir ett tillfälle för mig att visa Frälsaren min uppskattning för allt som han har gjort för mig." □

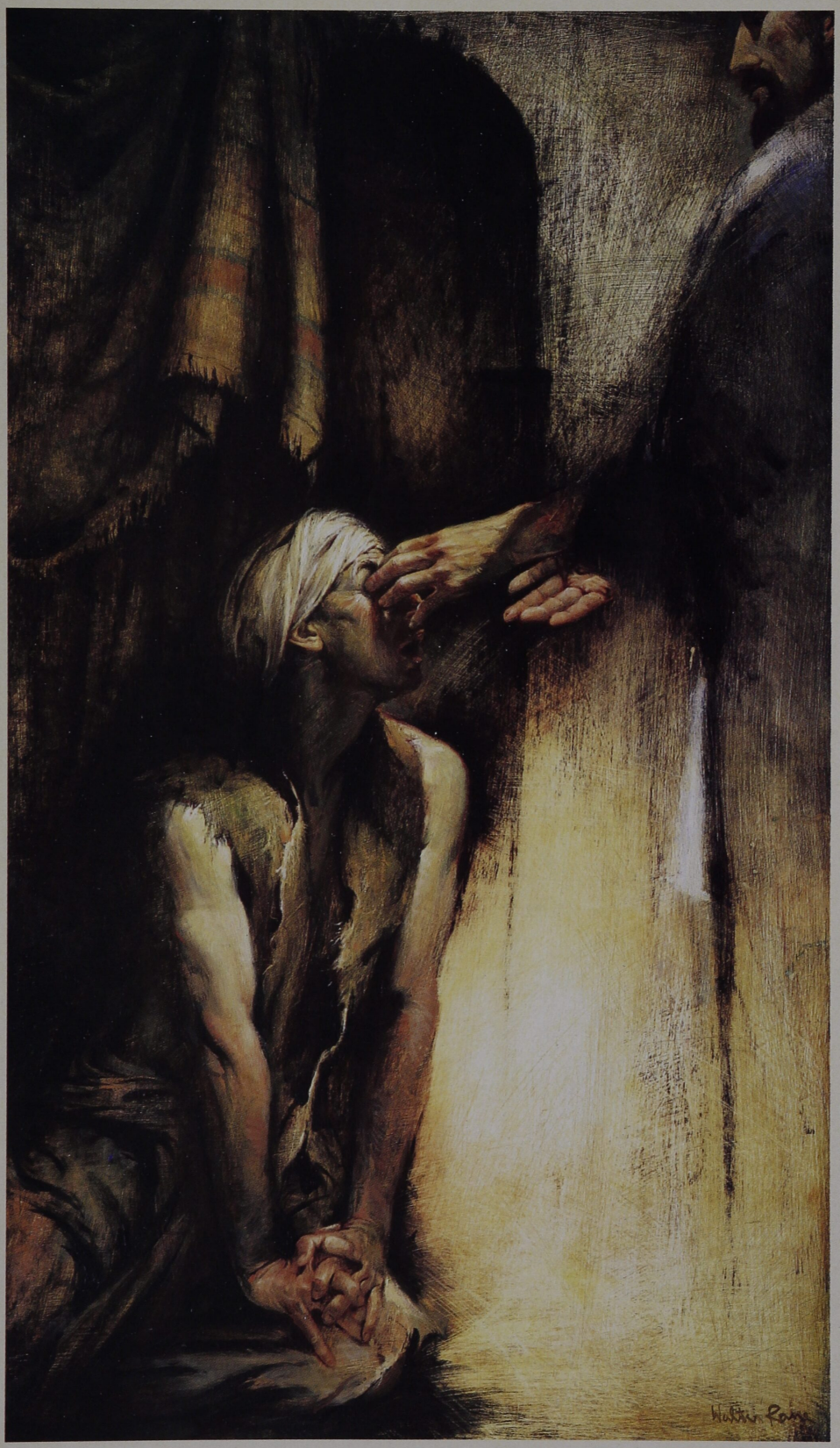

***"Han smorde den blinde mannens ögon"*, av Walter Rane**

Frälsaren hade medkänsla med den från födseln blinde mannen och han "spottade på marken, gjorde en deg med spottet och strök degen på mannens ögon och sade 'Gå och tvätta dig i Siloadammen' . . . Mannen gick dit och tvättade sig och kom tillbaka seende" (John 9:6–7).

När den uppståndne Jesus Kristus visade sig för den stora skaran av Nephis folk vid templet i landet Ymnighet, sade han: "Stån upp och kommen hit till mig, på det I kunnen sticka edra händer i min sida och känna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter, så att I mån kunna veta, att jag är Israels Gud och hela jordens Gud, som har blivit dödad för världens synder" (3 Nephi 11:14).

RAPPORT FRÅN 169:E HALVÅRSKONFERENSEN
2-3 OKTOBER 1999

SWEDISH

4 02209 81180 5